

நான் நிழலாரால்

ஸ்ரீரங்சனி விஜேந்திரா

நாள் நூலாஸ்...

ஒரு முத்திரை நாள் வருடில் பார்வை செய்யப் படுவது அரசு முனிசிபல் கால்வாய் அமைப்பை மின் விளைவுகள் செய்கிறன. அமைப்பு போன்ற அமைக்கப்படுவதை அனுமதி ஏற்றுக்கொண்டு வரும் முனிசிபல் கால்வாய் பார்வை நாளில் வெள்ளி விடுவது பார்வை செய்யப் படுவது அரசு முனிசிபல் கால்வாய் பார்வை நாளில் வெள்ளி விடுவது அரசு முனிசிபல் கால்வாய் பார்வை நாளில் வெள்ளி விடுவது - 600 000 -

ஸ்ரீரங்சனி விஜேந்திரா
சீறுக்கைத்த தொகுப்பு

உதவை கொடுத்து நாள் வருடில் வருடாவது முனிசிபல் கால்வாய் கால்வாய் அமைப்பை அமைக்க, கொடுத்து விடுவது அரசு முனிசிபல் கால்வாய் பார்வை நாளில் வெள்ளி விடுவது அரசு முனிசிபல் கால்வாய் பார்வை நாளில் வெள்ளி விடுவது - 600 000 -

600 000 - செப்டைம்பர் 2000

600 000 - தொகுப்பு முனிசிபல் கால்வாய் விடுவது

முனிசிபல்

ஸ்ரீரங்கல் கலைக்ஷப்டர்

39, வடக்குத் தெரு

சி.ஐ.டி.நகர் மேற்கு

சென்னை - 600 035

தொலைபேசி - 044-4000009-10

மின் எமில் கால்வாய் கால்வாய் முனிசிபல் கால்வாய் அமைப்பு

ஏ.பீ.எல்.நகர் கலைக்ஷப்டர் நூலாஸ் முனிசிபல் கால்வாய் அமைப்பு. முனிசிபல் கால்வாய் அமைப்பு கலைக்ஷப்டர் நூலாஸ் முனிசிபல் கால்வாய் அமைப்பு. முனிசிபல் கால்வாய் அமைப்பு கலைக்ஷப்டர் நூலாஸ் முனிசிபல் கால்வாய் அமைப்பு.

நான் நினைவாய்ம்...

© ஸ்ரீரங்கனி விஜேந்திரா

வெளியீடு	:	சிறுக்கதைத் தொகுப்பு சித்தன் கலைக்கலை 39, இரண்டாவது தளம், சி.ஐ.டி.நகர் மேற்கு சென்னை - 600 035 செல்பேசி: 9382708030 <i>chithankalai@yahoo.co.in</i>
தொடர்பு	:	S. Vijenthira 41 Windom Road Toronto, Ontario M3C 3Z5, Canada <i>sri.vije@gmail.com</i>
வடிவமைப்பு	:	சித்தன் ப்ரஸாத்
உள் ஒவியங்கள்	:	மதியழகன் சுப்பையா , மும்பை
முதற்பதிப்பு	:	ஏப்ரல் - 2010
அச்சாக்கம்	:	ஆர்.எம்.கே.பிரின்டோகிராஃப் - 629 001
பக்கங்கள்	:	120
விலை	:	இந்தீயா - ரூ : 70.00 இலங்கை - ரூ : 140.00 பிறநாடுகள் - US \$: 7/-

ISBN 978-0-9738750-1-0

கிழிப்பிடிகள்

சமுகத்தில் நாம் காணும் மாந்தரின் இயல்புகளையும், அவர்களது அனுபவ நிலைகளையும் உயிர்த்துயிப்புடன் காடசிப்படுத்துவதே புனைக்கதை லிங்கியத்தின் உயிர் அம்சமாகும். இதனைச் சமூக யதார்த்தப்பண்பு என்பர். ஸ்ரீருஞ்சனி அவர்களின் இக்கதைகள் இப்பண்பின் சிறந்த சான்றுகளாகக் கொள்ளத்தக்கவை. இக்கதைகளிற் பல, புலம் பெயர் நிலையில் கண்டாவில் வாழுகின்ற ஈழத்தமிழர் சமூகத்தின் பல்வேறு நிலைப்பட்ட பிரச்சனைகள் மற்றும் அனுபவங்கள் முதலியவற்றை, அவற்றின் இயல்பான கோலத்தில் நமது தரிசனத்திற்கு இட்டுவேருவன். இவற்றுட் சில வாசகருடைய மனங்களில் அசைவுளை ஏற்படுத்த வல்லன. அத்துடன் சிந்தனைகளையும் தூண்டக் கூடியன.

ஸ்ரீருஞ்சனியின் படைப்பாளனமையின் முக்கிய அம்சமாகக் கொள்ளப் படுவது அவருடைய உளவியல் சார் அனுங்குமறையாகும். குறிப்பாகப் பெண்மைசார் உணர்வுகளை-தாய்மை, காதல் என்பன சார்ந்த உணர்வுகளை-வீர் நூட்பமாகப் பதிவுசெய்துள்ளார். தாய்மை சார்ந்த உணர்வுப் பதிவுகளாக அமைந்தவையான 'நீயே நிழலென்று', 'இழையொன்று விடுபட்டுப் போகிறதா?' முதலிய கதைகள் இத்தொகுப்பிற்குக் 'கனதி' தருவனவாகத் திகழ்வன என்பது எனது கணிப்பாகும். ஸ்ரீருஞ்சனியின் லிங்கியப்பயணம் வெற்றிகரமாகத் தொடர வாழ்த்தும்.

— கலாநிதி. கெளசல்யா சுப்பிரமணியன்

ஷார

சிலக்கிய ஆக்கம் என்பது பொறுப்புள்ள சமூகப் பணி ஆக வேண்டுமானால் அது சமூகச் சீர்திருத்தம், சமூக முன்னேற்றம், சமூக மேம்பாடு, சமூக அபிவிருத்தி, ஆகிய பின்னணிகளில் வைத்தே காட்டப்படல் வேண்டும் என்ற கருத்தை மிக வலுவாகப் புரிந்து கொண்டு தன் சிறுகதைகளில் பவவற்றைச் செய்துள்ளார் ஸ்ரீருஞ்சனி. குறிப்பாகப் பெற்றோரியம் தொடர்பான மிகச் சரியான உளவியல் கருத்துக்களை முன் வைக்கும் அவரது கதைகள் உரிப்பொருளால் சிறப்பெய்தும் உன்னத கதைகளாகின்றன. சிறுகதையின்

வழவத்தைப் புரிந்து கொண்டு சிக்கல் இல்லாமல் ளாவகமாய் எனிய தமிழில் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் பாஸ்கு அவருக்குக் கை வந்த கலை எனலாம். கதையின் பெரும்பகுதியை உரையாடல் வாயிலாக அவர் நகர்த்திச் செல்லும் போது, அது மனதில் காட்சிப்படுதல் வளிமையுடன் அமைகிறது.

— எழுத்தாளர் கோகிலா மகேந்திரன்

ஞாய்

பிள்ளௌப்பாசம், தாய்மகள் உறவு, ஒண்களால் பெண்களுக்கு நிகழும் நடைமுறைச் சிக்கல்கள், சூழ்நிலைக்கேற்ற கல்வியைக் கற்பது, புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள பண்பாடு மாற்றம் மற்றும் உயர்ந்த நிலை ஆகிய கருத்தோடாக்களில் ஹீரஞ்சனி கதைகளை அமைத்துள்ளார். ஒருசிலர் சிக்கலை மட்டும் வைத்து கதை எழுதுவார்கள். ஆனால் இவரோ சிக்கலை வைத்து எழுதி, அதனைத் தீர்க்கும் வழி முறைகளையும் எடுத்து இயம்பியுள்ளார். அதற்கு உதாரணமாக நிசி கிழித்த மென்குரல், 'விடை பெறும் கானல்தடம்', 'எமாற்றங்கள்', 'உறவுகள் ஊழமயானால்' போன்ற கதைகளைச் சொல்லலாம். சமூகப் பார்வையுள்ள எழுத்தாளரில் ஹீரஞ்சனி தனித்திறன் பெற்றவர்.

— முனைவர் துரை.மணிகண்டன் வானதி.

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி

ஞாய்

நாற்பது ஒண்களுக்கு முன்னர் குழந்தையாக நான் பார்த்த ஹீரஞ்சனியை, இன்று எமது வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த படைப்பாளியாக பார்க்கும் போது பெருமிதமாக இருக்கிறது. இலங்கை, தமிழக, கனடா திதழ்களில் அவரது சிறுகதைகளை படிக்கும்போது கடந்த மூன்று ஆண்களுக்குள் அவரிடமிருந்த வேகத்தை பார்த்து பிரமித்துப்போனேன்.

பெரும்பாலும் ஹீரஞ்சனியின் கதைகள் தன்னிலை சார்ந்தும், குடும்பங்கள் சார்ந்தும் சித்திரிக்கப்படுவதில் உள்ளியல் காரணங்கள் இருக்கக்கூடும். தன்னையும் தனது குடும்பத்தையும், சுற்றத்தையும், நம்பிக்கைக்குரிய நட்புகளையும் ஆழமாக நேசிக்கும் ஒருவரால் தான் தித்தகைய கதைகளை எழுத முடியும். அவரது கதைகள் கூடுதலாக குழந்தைகள், பெண்கள் சார்ந்தவை. குறிப்பாக புகலிடத்தில் பெண்கள், தபிழக் குழந்தைகளின் மனமுச்சிகளை சித்திரிப்பவை. எங்களில் பல படைப்பாளிகள் (நான் உடபட) 21 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து கொண்டு 20 ஆம் நூற்றாண்டை நினைத்தவாறு கடந்து போனவற்றை பதிவு செய்து கொண்டிருக்கும் காலத்தில், 21 ஆம் நூற்றாண்டையே தனது படைப்புகளில் நிகழ்கால நினைவுகளாக பதிவுசெய்து வருகிறார். ஒவ்வொரு கதையிலும் நிபுணமாக நினைவுகளை நிறைவேற்றுவதற்கு பொருளாக விடப்பட்டு வருகிறது.

ஏதோ ஒரு செய்தி இழையோடுக் கொண்டே இருக்கிறது. அந்த இழைகளுக்கூடாக எம்மையும் நாம் தரிசிக்குமுடியும்.

மீரஞ்சனியின் சில கதைகள் ஆங்கிலத்திலோ அல்லது பிற மொழிகளிலோ மொழிபெயர்க்கத் தகுந்தவை. ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் பல நாடுகளில் இளம் தலைமுறையினர் ஆங்கிலத்தில் அல்லது ஜேரோப்பிய மொழிகளில் பயின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடமும் மீரஞ்சனியின் கதைகள் போய்ச்சேரவேண்டும்.

- ஈழத்தாளர் முருகபுதுரி

ஷாரை

பழையன கழிதலின் இழப்புகளுக்கும், ரணங்களுக்குமிடையே, தீற்ற புதிய சாளர்த்தினாடே வீசிய காற்று இணைத்த அயலக மண் வாசனையும், மலர்களின் சுகந்தமும், புரியா ஓலிக்குரல்களும், மனமொட்டா நாகரீகமும், பழக்கவழக்கங்களும், ஒட்டுவோராட்டியென உடன் கலந்து வந்த குப்பைக்கூளங்களுமென, ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு கிடைத்த புதியன ஏராளம்.

இனியும் 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என அழைக்காமல், எஸ்.பொ பிரகடனம் செய்தது போல, "தமிழ் ஈழர் இலக்கியம்" தேடுவதும் நிறைய; கொண்டதும் நிறையவே.

தமிழ்நாட்டு ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளின் எல்லைக்குட்பட்ட இலக்கிய முன்னணுத்தலை முன்மாதிரியாகக் கொண்ட, குறிப்பாக எழுபதுகளின் பிரசார நெடி, எழுத்து நடை, கதைக்களம், முழுவதும் வெள்ளை அல்லது முழுவதும் கறுப்பு மனிதர் (சாம்பல் நிறப் பிரிவுகள் அற்ற) கதை மாந்தர் என்றிவ்வாறாகத் தேங்கிவிட்ட, பல இலங்கைப் படைப்பாளிகள் மத்தியில், புதியன தேநிக் கண்டும், கொண்டும், புதுத்தடம் பதித்த எஸ்.பொ, அ.முத்துவிங்கம் பாதையில் நடைபயிலத் துவங்கியுள்ள, சுதாகர், மட்டுவில் ஞானகுமாரன், வினோதரன் போன்றோர் வரையிலான பதிவுகளைக் கண்ட 'தமிழ் ஈழர் இலக்கியத்தில்': மீரஞ்சனிக்கென ஓர் இடம் நிச்சயமுண்டு.

புதிய கதைக்களங்களும், மாறுபட்டக் கதை மாந்தர்களும், வாழ்க்கையை புதிய கோணத்திலிருந்து அணுகும் பார்வையுமென வியாபித்துப் பதிவு செய்யும் மீரஞ்சனியின் சீறுகதைகள் அகம் சாந்தவை.

ஒரு சில கதைகள் கலாசார அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தவுங்கூடும். ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்போதே புதியன காணுதல் வாழ்வும், இயல்புமாய் அமையும். வாழ்த்துகள்.

-சித்தன்-யுகமாயினி

ஷாரை

ஏலம் பெயர் வாழ்க்கையின் யதார்த்தஸ்கள், ஏக்கங்கள், நெருக்கீடுகளைத் தன்னுடைய சிறுகதைகளில் ஹீரஞ்சி சனி சித்தரித்திருக்கின்றார். தான் சார்ந்துள்ள சமூகத்தையும், தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களையும் அவர் எந்தளவுக்கு ஆழமாக நேசிக்கின்றார் என்பதை இவர் எடுத்துக் கொள்ளும் கதைகளுக்கான கரு உணர்த்துகின்றது. தன்னுடைய சமூகத்தை ஆழமாக நேசிக்காத ஒருவரால் தரமான லைக்கியங்களைப் படைக்க முடியாது. ஹீரஞ்சனியின் கதைகள் தரமானவையாகவும், மனதைத் தொடுவதாகவும் இருப்பதற்கு சமூகம் சார்ந்த அவரது நேசிப்புத்தான் அடிப்படை. ஹீரஞ்சனியின் சிறுகதைகளைப் படிக்கும் போது, தான் அன்றாட வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் நிகழ்வுகளைத்தான் அவர் தனது கதைகளுக்கான மையக்கருவாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இந்த மையக் கருவை சிறுகதையாக அவர் சொல்லும் பாஸ்கும், அவரது கதையின் ஓட்டமும் வாசகர்களைக் கவர்ந்திழுப்பதாக இருப்பதுடன், கதையின் சுவாரஸ்யத்தையும் அதிகரிக்கின்றது.

தமிழ் லைக்கியங்களைப் பொறுத்தவரையில், புலம்-பெயர்ந்த சமூத்தமிழ் எழுத்தாளர்களின் லைக்கியங்கள்தான் எதிர்காலத்தில் முன்னணியில் திகழும் என ஈழத்தின் பெரும் எழுத்தாளர் ஒருவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். தமிழக மற்றும் சமூத்து லைக்கியங்களை விட மேலானதாக அவை திகழும் எனவும் அவர் எதிர்வு கூறியிருந்தார். ஹீரஞ்சனியின் சிறுகதைகளைப் படிக்கும் போது அவர் சொன்னதன் யதார்த்ததைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. ஹீரஞ்சனியின் எழுத்துப்பணி மேலும் தொடரவேண்டும். எழுத்துலகில் அவர் பல சாதனைகளைப் படைக்க வேண்டும் என வாழுத்துகின்றேன்.

- பாரதி இராஜநாயகம்,
ஆசிரியர்.

ஞாயிறு தினக்குரல்.

ஞாயிறு

ஞாயிறு தினக்குரல் என்பதை விட மாற்றமில்லை. பிரபுவின் உடலில் மூத்து மிகவும் சிரியில் நின்று தினாத நின்றுவிடுவதை விட மாற்றமில்லை. மூத்து மிகவும் சிரியில் நின்று தினாத நின்றுவிடுவதை விட மாற்றமில்லை.

2 ஸ்கல்டன் கூ விளக்கன் . . .

“இ

என்மையை அவனவன் கண்ட விதத்தில் வெளிப்படுத்தும் போது அதில் ஒரு தனித்துவம் கிருக்கும்” என்று ஜானகிராமனும், “உண்மை என்று நாம் உணர்வதற்கும் நமக்கும் உள்ள தொடர்பு தான் இலக்கியம்” என்று அம்பையும் சொல்வின்றனர்.

நானும் என்னைப் பாதித்த சம்பவங்களை, நான் சந்தித்த மனிதர்களை என் கற்பனையுடன் கலந்து என் கதைகளில் உலவ விட்டிருக்கிறேன். எண்பதுகளின் முற்பகுதியில், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவியாக இருந்தபோது, எனது கட்டுரைகள் நான் சஞ்சிகையிலும் சில கதைகள் ஈழநாடு பத்திரிகையிலும் வெளிவர்த்திருக்கின்றன. அன்றைய எனது இலக்கியப் பங்களிப்பு என் திருமணத்துக்கு வித்திட, அதைத் தொடர்ந்து வந்த குடும்பம் சார்ந்த கடமைகள் என் இலக்கியப் பயணத்துக்கு தற்காலிகத் தடையைப் போட்டன.

பிள்ளைர் இடையே கண்டா உதயன் பத்திரிகை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்கு பற்றினாலும், 2008 ல் தான், மீண்டும் நான் எழுத்துலசில் கால் பதிக்க ஆரம்பித்தேன். ஒசிரியத்தொழில் பார்த்துப் பழக்கப்பட்டு போய் விட்டநால், உங்களில் ஒருவரிலாவது ஒரு சிறு மாற்றத்தை என் கதைகள் உருவாக்கினால் எனக்கு நிச்சயமாக அதில் ஒரு ஆத்ம திருப்தி கிடைக்கும்.

இந்தக் கதைகளைச் செப்பனிட உதவிய முன் னாள் யாழ் பல்கலைக்கழக விரிவு ஏற்யாளர் அ.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், நாலுக்கு அழகான தமிழில் கவிதையென அணிந்துரை வழங்கிய எஸ்.ஷங்கரநாராயணன் அவர்களுக்கும் என் திதயம் நிறைந்த நன்றி.

எனது ஆரம்ப கால திலக்கிய பயணத்துக்கு ஒத்தாசையாக இருந்தவர் கோகிளா மகேந்திரன் அவர்கள். பின்னர் திலக்கிய உலகில் இருந்து ஓய்ந்திருந்த நான். மீண்டும் திலக்கிய உலகுக்கு வர உத்தேவை தற்காலிகர் எனது ஆக்கங்களைப் பிரசரிப்பதுடன் மட்டும் நின்று விடாது. எனக்கு எப்போதும் ஆக்கபூர்வமான ஊக்கம் அளிப்பவர்கள். தினையத்தளத்தில் வந்த என் கதைகள் ஊடாக அறிமுகம் ஆன முனைவர் வானதி மணிகண்டனும். யுகமாயினி மூலம் அறிமுகமான கலாசிதி கெளசல்யா சப்பிரமணியனும் தொடர்ந்து எனக்கு உற்சாகம் தருபவர்கள்.

திவார்கள் யாவரும் என் கதைகள் பற்றித் தாமாகவே எனக்குச் சொன்ன விமர்சனங்களை. ஏழுத்து வழவில் வாங்கி தீப்புத்தகத்துக்கு ஆழு சேர்த்திருக்கிறேன். அதற்காக திவார்கள் அனைவருக்கும் என் உவகை பொருந்திய நன்றி. தீதை வடி கீன்னும் பலர் தொலைபேசியூடாக. மின் அஞ்சலினூடாக. ஏன் நேரில் கூட தமது உண்மையான விமர்சனங்களைத் தெரிவித்து. என் வளர்ச்சிக்கு உரம் ஊடம் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும். சிறப்பாக எழுத்தாளர்கள் டானியல் ஜீவா. குறுமகள் ஆகியோருக்கும். வாணி அக்காவுக்கும் என் மனம் உவந்த நன்றி. உள்ளோவியங்களை சிறப்பான முறையில் தீட்டித் தந்த மும்பை மதியழகன் சப்பையா அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

உங்களின் ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களுக்கு காத்திருக்கின்றேன்.

அன்புடன்
ஸ்ரீரஞ்சனி

அணிந்துரை

ஏனைத்துறை முனை

எஸ்.ஷங்கரநாராயணன்

ஸ்ரீ

ராகுசனியின் கதைகளை யுகமாயினியில் வாசித்த நினைவு உண்டு. ஒருவேளை தின்னைண போன்ற கிணைய சிதம்பளிழும் பார்த்திருக்கலாம்.

புலம் பெயர்ந்து வாழ்கிற கிளங்கைத் தயிழர்கள் அநேகர் கீப்போது, காகம் வசம் பார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டு அலகைத் தீழுக் கொள்கிறதைப்போல, தங்கள் உணர்ச்சிகளை மெருகேற்றிக் கொள்கிறார்கள்.

சலசலத்துப் பாயும் ஓடைநீரில், அடியே கிடக்கும் வழுவழுப்பான கூழாங்கற்கள் காண அழகு.

புலம்பெயர்தல் என்றால் தானே மேற்கொண்டது அல்ல. மேல் படிப்புக்கோ, பொருளீட்டவோ, திருமணம் முதலிய புதிய பந்தங்களாலோ கிடம் மாறுதல். அது புலம் பெயர்தல் அல்ல. அவர்கள் எழுத வரார்.

அதுவரை எழுதிக் கொண்டிருந்த அநேக எழுத்தாளர்களே கீற்ற வெள்கிக் செள்கர்யாங்களில் மூழ்கித் தினைத்து. எழுத்தை அசைடை செய்து விடுவிற்கும் உண்டு. கிடு எதிர்த்திசைப் பயணம்.

எதையோ தேடிப் போய், வழியில் தற்செயலாக அல்லது தவிர்க்க முடியாமல் எழுத்தைக் கண்டடைதல்.

புலம் பெயர்தல் என்று வருகிறபோது, தொண்டைக்குள் உருண்டு புரண்டு வரும் வார்த்தை கலைச் சொல்லாமல் தீராது, என்று ஆகிவிடுகிறது.

சொல்லிக் கூட தீராத, ஆறாத விஷயங்கள்.

பனிப்பாறை உருகி ஓடி வந்தாப்போல, மனசின் நயாகரா. எழுத்தை ஆயுதமாய், கேடயமாய் அவர்கள் அறிந்தே, அல்லது தானறியாமல் கூட கைக்கொள்கிறார்கள். மனப் பொங்கலின் வடிகால்களில் எழுத்து நாற்றங்கால்கள் தலைகாட்டி அல்லது நீட்டி உதய வெயிலில் அசைகின்றன.

அறிந்த எழுத்தில் ஓர் உடலைக்கள் இரும்பின் சிவப்பு, தகதகப்பு தெரியும்.

திடு பொதுவாக எழுத்தாளன் தன் உணர்வுச் சலனங்களை அசைபோட்டுச் செல்வது போன்றது அல்ல. ஒருவித தாகத் தவிப்பு, அல்லது தகிப்பு, இப்படிப் புலம்பெயர்ந்த எழுத்துகளில் கைமாறுகிறது. பரிமாறப் படுகிறது. அதன் இயல்பே அப்படி.

தாயம், சராறு...என காலத்தின் பகடையாட்டத்தில் இந்தப் புலம்பெயர்தலும் இரு தலைமுறைகளைத் தாண்டியிருக்கிறது.

புதிய தலைமுறை என்று வருகிறபோது அவர்கள் முதலில் கண்ணனை விரியத் திறந்து பார்த்த உலகம், அது வெளிநாடாக இருக்கிறது. சொந்த மண்ணின் இழப்பின் வலி, தம் மூத்தாரைப் போல அவர்களால் உணரக் கூடுவது இல்லை. அது அந்த குஞ்சுகுனுவான்களின் சரணாயம்! வேடந்தாங்கவில் ஜனித்த பறவைகள் அவர்கள்! 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்ற பூங்குன்றன் சொல்லுக்கு அவர்கள் விளக்கம் வேறாக அமைகிறது.

சொந்த மண்ணின் நிகழ்வுகளை மூத்தார் பெருமுச்சடனும், ஆற்றாமையுடனும் அவதானித்துக் கொண்டிருக்கையில், இவர்கள் தம் மூத்தோரைப் பார்த்துப் பரிவுடன் தலைதொட்டு ஆறுதல் அளிக்கிற நிலையிலேயே தங்களை உணர்கிறார்கள்.

ராஜபாட்டையாப் விரிந்து, ரத்தினக் கம்பள வரவேற்பாப் அவர்கள் முன் வாழ்க்கை. இளமைப் பொங்கவில் இயற்கை ஆர்ப்பரித்து ஒருவாரித்து கும்மாளமிட்டுக் கொக்கரிக்கிறது. நொடிகளை நித்தியமாக உணர்கிற வயசு அது.

கண்றுக்குடியின் உவகைக் கிறுகிறுப்பு.

பெற்றோருக்கும் கிதில் ஓர் ஆசுவாசம் கிடைக்கத் தான் செய்கிறது. தம் மகனை, மகளையிட்டு, அவர்கள் கல்வி மற்றும் புதிய கீட்டத்தில் அவர்கள் அதிக சுதந்திரமாகவும் கலகலப்பாகவும் வளைய வருவதை யிட்டு. அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சிதான். நிஜத்தில் அவர்கள் கிதற்காகத் தானே, குழந்தைகளின் மலர்ந்த புன்னகைக்காகத் தானே, புலம்பெயர்தலின் வளியையும், வேதனையையும் சுகித்துக் கொண்டவர்கள் அல்லவா?

ஶீர்க்குஞ்சனியை நடுத்தலைமுறைக்காரர் என்பேன்.

அவர் கதையில் அற்றைத் திங்கள் என்கிற பாரி மகளிரின் பெருமுச்சும் உண்டு. தம் மக்கள் அறிவுடைமை சார்ந்த விம்முதலும் உண்டு.

அதுவே நியாயமும் ஆகும்.

என் பூமி திடு, என குரல் கொடுத்தபோது, என் பூமி எனக்கு இல்லை என்றானது. மட்டுமல்ல, நான் என் பூமியைப் பிரியவும் நேரிட்டு, பீரிட்டு வழிகிறது துயரம். பேசுகையிலான நொண்டை விக்கல். மன ரீதியான உள்ளோடிய சோகம் இவர் குரவில் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதன் பரிமாணமாய்ப் பிள்ளைகளிடத்தில் அளவிலும் அதிகமான பாச-

நெகிழ்ச்சி கொண்டாடும் மனசு. பிரியத்தில், பிரிய இயலாமல் தவிக்கும் மனசு.

பிள்ளைகளைத் தம் மன்றையின் அடையாளமாக உள்ளூற அவர் வரித்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஒத்தமாவின் கணக்குகள் வேறு அல்லவா? இதுதான் புலம் பெயர்ந்தவர் எழுத்தின் வீர்ய அடையாளம். எதையும் பற்றினால் அந்தப் பற்றுக்கோடிடன் பிடிப்பு. நம்மை விட அவர்களிடம் அதிகம்...

அது பாசமாய் இருக்கலாம். நம் மொழி, தமிழ் மொழி, என்ற அடையாளமாய் இருக்கலாம். நம் கலாச்சாரம், தமிழ்க்கலாச்சாரம் என்கிற சூட்சமத்தின் சிலிர்ப்பாக இருக்கலாம்.

அத்தனையும் காணக் கிடைக்கிறது இந்தத் தொகுதியில். ஒரு ராகத்தை மனம் வியித்துப் பாடனால் கேட்பது சுகம்.

ஹீரஞ்சனி ராகம் கேட்க நல்வரவு.

மிக்க அன்புடன்,

எஸ்.ஷங்கரராமாயணன்,

சென்னை

நீ ஏழை கொட்ட மத்தையை நீ

நீ ஏழை மாற்றுப்போக நீ

குருதியை வழி குருதியை கூலை வழி போன்றால் சிக்குகிறது
நீண்ட காலம் கூடிய தீவிரமான முறையை முறையை முறையை
நீண்ட காலம் கூடிய தீவிரமான முறையை முறையை முறையை

சமர்ப்பணம்

ஒரே

உண்ணவும், உறங்கவும் கதைகள் சொல்லி

கதைகளில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்திய

என் அப்பாவுக்கும்

வாசிப்பில் ஈடுபாடு வர முன்னோடியாக இருந்த

என் அம்மாவுக்கும்

இந்த நூல் சமர்ப்பணம்

நீண்டகாலம் கூலை வழியை கூலை வழியை

உள்ளே..

நான் நிழலானால்...

நான் நிழலானால்...	: 15
புகலிடம் தேடி	: 20
நிசி கிழித்த மென்குரல்	: 28
நெருடல்கள்	: 35
விடை பெறும் கானல்தடம்	: 43
உறவுகள் ஊழையானால்	: 50
நெற்றிவிழி மெளனம்	: 58
எரிமனம் சிவந்து	: 66
சிக்குண்ட சினம் போராட்டப் போராட்ட	: 72
வலி வது வைகில் வங்கிருதி	: 78
நீயே நிழலென்று	: 84
இது அதே நிலவல்ல	: 92
பனியுலவும் தெரு நீளம்	: 99
முந்தி நிற்கும் சுவடுகள்	: 106
ஏமாற்றங்கள்	: 110
இழை ஒன்று அறந்து போகின்றதா?	: 115

மார்ப்பானம்

உதையும். உறுப்புக் கோவல் நூலை
 வெளியிட சூரியோத ஏற்படுகிறோ
 னா என்று அவனுடைய மொன்றில் சூரி
 யினாலே குமரி வர முதலேயோ. முதலேயிலே
 னா என்று கொடுக்கிறோ. முதலேயே அதிலே
 னா கீழ் கூறுகிறோ. மார்ப்பானம்
 னா முடியும்.
 னா முடியும் வருபான வருமானம். மார்ப்பானம்
 னா முடியும் வருமானம் வருமானம். மார்ப்பானம்

கும்பாபவி, மூத்த புத்து சிவபெருமான் ஹஷப
மாணவ சாலை, கூடாபவி தூப்பிலிருந்து இந்தியாவிலே முறை
காலங்களிலே கூடாபவி தூப்பிலிருந்து இந்தியாவிலே முறை

நான் நிழலானால்...

இடியும் மின்னலுமாக
சிடுசிடுத்த பெருமழை ஓய்ந்து
போக வந்த அமைதி அழகாக
ரசிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.
வளவில் இருந்த மரங்கள் யாவும்
மழையில் நனைந்து சிலிர்த்து ஒரு
புத்துணர்வுடன் நிற்கின்றன.
தெருக்கூட நீருற்றி அழகாக
கழுவப்பட்டிருப்பது போன்ற
தோற்றத்தில் மிலிர்கிறது.

என் மனமும் போராடிப் போராடித் தெளிவு
பெற்றிருக்கிறது. கையில் வைத்திருந்த என் மருமகளின்
கடிதத்தை மீள வாசிக்கிறேன்.

“மாமி, நன்கு யோசித்து முடிவு எடுங்கோ,
உங்களுக்கு எது பிடிக்குதோ அதைச் செய்யுங்கோ,
ஆனால் எடுக்கும் முடிவை விரைவாக எடுங்கோ.
நீங்கள் இங்கிருந்து போய் 6 மாதங்களுக்கு மேலாகி
விட்டதால், இனியும் தாமதிப்பது விசா புதிப்பிப்பதில்
பிரச்சனையைத் தரும். ஒரு லட்சம் ரூபா அனுப்பி
யுள்ளோம். நீங்கள் வரவில்லை என்றால் மாமா
ஆசைப்படி அதற்கு ஒரு கார் வாங்குங்கோ...”

பத்து மாதங்களின் முன்பு கனடா போவதற்கு என்று வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்ட போது, என் மனம் கனவுகளைச் சுமந்து போகவில்லை, மாறாக குழப்பங்களையும் போராட்டங்களையுமே சுமந்து சென்றது.

யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவரும் பேப்பர்கள் எல்லாம் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கனடாவில் முதியோர் படும் அவைங்களை ஒன்றுக்கு பத்தாக, படம் போட்டு, கதை கதையாக சொன்னது, என் மனதில் பெரிய பாதிப்பை உண்டாக்கியது உண்மையே!

எங்கோ, ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காக ஒரு விரிசல் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என என்னத் தோன்றவில்லை. என்னைக் கூப்பிடுவது பிள்ளை பார்க்கவும், சமைக்கவும் தான் என்று என் மனம் முடிவுகட்டிவிட்டது. பிள்ளைகள் சொல்வதற்கு உடன்படாவிட்டால், சமூக உதவியும், முதியோர் இல்லங்களும் தான் வரப்பிரசாதம் என்றே என் மூளையில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதற்காக தற்பாதுகாப்புத் திட்டம் போடுவதிலேயே என் சக்தி முழுவதையும் விரயம் செய்தேன்.

பிள்ளைகளுக்கு நான் வேலைக்காரியாக இருக்கப் போவதில்லை, உழைத்து சீவித்த நான் அரசாங்கத்தின் பிச்சைப் பணத்தில் வாழப் போவதில்லை என்ற வெராக்கிய உணர்வுடனேயே கனடா விமான நிலையத்தில் காலடி வைத்தேன்.

அந்த நாள் இன்னும் மனதில் பசுமையாக இருக்கிறது. ஆறு மாதக் குழந்தை எழில், மருமகளின் கையில் இருந்து இறங்குவதற்கு அடம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்று வயது மகள் மாதுரி தன்னுடன் எங்கோ வருமாறு என் மகனின் கையை இழுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“எப்படிப் பயணம்?”, என் ஆர்வமாக மகன் கேட்க, அந்நியரைப் பார்ப்பது போல் பேரப்பிள்ளைகள் என்னைப் பார்க்கிறார்கள்.

“தம்பி, என்னாலை வேலை செய்யேலாது, என்னட்டை ஒண்டுமே கேட்கக் கூடாது, நாடு பிடிக்காட்டில் நான் உடனை ஊருக்கு திரும்பிப்

போடுவன்”, என்று அச்சாரம் வைத்தேன்.

“சரி, உதைப் பிறகு கதைக்கலாம். இப்ப யணத்தைப் பற்றிச் சொல்லு”, என்றார் என் கணவர்.

“அம்மா, எங்களுக்கு நீங்கள் ஒண்டும் செய்யத் தேவையில்லை. ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேயுங்கோ”, இது என் மகன்.

அதன் படி யாருமே எதைச் செய்யச் சொல்லியும் என்னிடம் கேட்பதில்லை. காலையில் அவசர அவசரமாகச் சமைத்து வைத்து விட்டுப் போவார்கள். மாலை வந்து அதே அவசரத்துடன் அடுத்த சமையல் செய்வார்கள். பின் தமது பிள்ளைகளின் வேலை பார்த்து, அவர்களின் பாடங்களில் உதவி, பிள்ளைகளைப் படுக்க வைக்க பொழுது போய்விடும். சனி, ஞாயிறும் பிரத்தியேக வகுப்புக்கள், கடைக்குப் போவது, உடுப்புத் தோய்ப்பது, வீடு துப்பரவு செய்வது என்று அவர்களின் பொழுது கழிந்து விடும்.

என் பார்வையில் யாருமே என்னையோ, என் கணவனையோ பொருட்டாக நினைத்தாகத் தெரிய வில்லை. நாம் ஏன் இப்படி ஒரு சடப்பொருளாக நாலு சுவருக்குள் சீவிக்க வேணும். எங்கடை ஊரில் என்றால் கடைசி காலாற நாலு நடையாவது வளவுக்குள் நடக்கலாம். நாலு பயிரை நடலாம், நாலு பேரோடை கதைக்கலாம். கோயில், குளம் என்று ஆசைக்குப் போகலாம். இது என்ன வாழ்க்கை, கண்டாவிலை காரும், கட்டிடமும் தான் கண்ட மிச்சம் என்று மனதுக்குள் ஆவேசம் எழுந்தது. நாங்கள் ஊருக்குப் போகப் போகிறோம் என அடம் பிடித்தேன்.

ஒரு வருட வாழ்வு ஒரு யுகம் போவிருந்தது. கடுகடுக்கும் குளிரில் ஜக்கற், பூட்ஸ் என்று எல்லாம் மாட்டி கொண்டு பேரப்பிள்ளைகளை பாடசாலைக்கோ, விளையாட்டு மைதானத்துக்கோ கூட்டித் திரியும் என் வயது ஒத்தவர்களைப் பார்க்கும் போது எனக்கு பரிதாபமாக இருக்கும். காசக்கு வழியில்லாததால் கஷ்டப்படுதுகள் என்றே அன்று எண்ணத் தோன்றியது.

“எங்களுக்கு எங்கடை காச இருக்கும் போது நாம் ஆருக்கும் அடிமைகள் அல்ல”, என்று அப்ப வீம்பு

பேசினதை நினைக்க, இப்ப வெட்கமாக இருக்கிறது. அந்த முதியவர்கள் பேரப்பிள்ளைகளின் பொறுப்பை சந்தோஷமாகக் கூட செய்திருக்கலாம்.

நான் அல்லாத என்னை எனக்குள் நான் தேடிப் பார்த்து பார்த்து ஏமாந்து போனேன் நான்.

இங்கு இப்ப எல்லாம் இருக்கின்றது.

பணம், எல்லைகள் அகலப்படுத்தப்பட்ட பெரிய வளவு, வீடு எல்லாம் இருந்தும் என்ன?

மனதில் அமைதி இல்லை.

ஏதோ ஒரு தாகம்!

பேரப் பிள்ளைகளுடன் இருக்கும் மனிதர்களைப் பார்க்க பொறாமையாக இருக்கிறது.

ஏதோ ஒரு தாழ்வுணர்ச்சி! குற்ற உணர்வு!

முடிவு எடுத்து விட்டேன்.

ஆம், நான் மீண்டும் கனடாவுக்குப் போகத்தான் போகிறேன்.

ஆனால் புதிய கனவுகளுடனும், திட்டங்களுடனும் போகப் போகிறேன். போய் முன்பு போல் ஓட்டாமல் வாழப் போவதில்லை. இனி வாழப் போவதோ சில காலம் தான். வாழ்க்கையில் ஒரு அர்த்தம் இருக்க வேண்டும். அதனால் போய் என் மனத்தாங்கல்களைப் பேசித்தீர்ப்பேன்!

இங்கு போல் விறகு தேடி நெருப்பு ஊதிஊதி புகையில் கண் வெந்து கலங்கி அழும் சமையலா அது! சமையலில், பேரப்பிள்ளைகளின் வேலைகளில் ஒரு பங்கு ஏற்பேன்.

அதே போல் அவர்கள் பங்காக தினமும் அரை மணி நேரம் எனக்கு ஒதுக்கச் சொல்லி, என் மகனைக் கேட்பேன். பேரப்பிள்ளைகளுடன் பாடசாலையில் நடந்தவற்றைக் கதைக்க, அவர்கள் உணர்வுகளைப் பரிமாற, என் பிள்ளை bedtime என தினமும் அவர்களுக்கு நேரம் ஒதுக்குவது போல், எனக்கும் ஒரு chattime வேண்டும். வானொலியில் நான் கேட்டது பற்றி கதைக்க, தொலைபேசியில் உரையாடியதை பங்கிட, என் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த, என் மகனின் நேரம் எனக்குத் தேவை என உரிமையாகக் கேட்பேன்.

அவர்கள் சுமையில் நான் பங்கு கொள்வதை என் திருப்தியாக நான் நினைக்கும் போது, என்னுடன் நேரம் செலவழிப்பதை நிச்சயம் அவர்கள் சுமையாக நினைக்க மாட்டார்கள். நேரத்துடன் ஒடும் அவர்களுக்கு அவகாசம் கிடைக்க நாமும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். இது ஒத்துழைப்புத்தான் அன்றி அடங்கிப் போதல் அல்ல.

விழாக்களுக்குப் போக பிள்ளைகளால் முடியா விட்டால் நாம் வாடகைக் காரில் போகலாம். எங்கள் இருவரது பென்சனையும் கனடாவுக்கு மாற்றிவிட்டால் பிள்ளைகளின் காசைச் செலவழிக்கும் மன உளைச்சலும் இராது. யோசிக்க எல்லாமே பொருத்தமாகவும், அர்த்தமாகவும் இருக்கிறது.

நான் எனக்காக வாழ்வதிலும் பார்க்க என் சந்ததிக்காக வாழப் போகிறேன் என்பதில் மனது இனிக்கிறது. நிறையச் சமை குறைந்து காற்றில் பறப்பது போல் மனசு இலேசாக இருக்கிறது. பிள்ளைகளை வளர்த்த போது பட்ட அவவங்களிலும், தியாகங்களிலும் கிடைத்த வெற்றி, மனதை நிறைத்து பொருள் உள்ளதாக்கியது போல், என் இந்த முடிவும், எம் அனைவரதும் வாழ்வையும் பொருள் மிக்கதாக மாற்றும் என்ற நினைப்பில் சிலிர்த்துப் போகிறேன் நான். பேரப்பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதிலும், அவர்களுடன் விளையாடுவதிலும் என் நேரம் செலவழிய....., அவர்களின் முக்கிய ஒரு உறவாக நான் மாற்றிவிட, என்னை விட்டு விலகாமல், என்னைச் சுற்றி வரப்போகும் என் பேரப்பிள்ளைகள் என் கண் முன் வந்து போகிறார்கள்.

எத்தனை ரம்மியமான உணர்வு அது!

ஞானம்.- நவம்பர் 2008

(1999 மே)

புகவிடம் தேடி

கண் விழித்துப் பார்க்கிறேன். என் மூன்று வயது மகள் ஆரணி என் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு படுத்திருக்கிறாள்.

இரவு முழுவதும் தூங்குவதும் விழிப்பதுமாக நிம்மதியற்ற நிலையில் கழிந்ததால் கண்கள் கனக்க உடல் அசதியாக இருக்கிறது. ஆயினும் வேலைக்குப் போக வேண்டுமே என்ற நினைவு தலைதூக்க மெல்ல மகளின் கையை விலக்கி, அவளின் நெற்றியில் முத்தமிட்டு விட்டு எழும்புகிறேன்.

நேற்றுக் காணாமல் போன சோபனாவின் முகம் எங்கும் நிழலாடி மனதில் ஒரு இனம் புரியாத படபடப்பைத் தருகிறது. நாம் கண்டாவுக்கு புதிதாக வந்தபோது எங்களது அயலவர்கள் அவர்கள். பின்பு நாமும் அவர்களும் வேறு வேறு திசைகளில் இடம் மாறி விட்டதால் எங்காவது விழாக்களில் தான் காண்பதுண்டு.

“அன்று காலை பாடசாலைக்குப் போன பின்னள் வீடு வரவில்லை. பின்னள் எங்கே, எப்போ, யாருடன், ஏன் போயிருக்கும் என்பது பெற்றோருக்குத் தெரியாது. பாடசாலையால் வர நேரமாகும் என்று மட்டும் தான் தெரியும். இரவு 9 மணிக்கும் காணாததால் பொலீசுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது” என்ற தமிழ் வானோலிச் செய்தி அடிக்கடி நினைவுக்கு வந்து மனதை அலைக்கழிக்கிறது.

குளித்து, உடை மாற்றிக் காரில் ஏறிக்கொள்கிறேன். சாப்பிட மனசு வரவில்லை. எவ்வளவு கனவுகளுடன் பத்து மாதம் வயிற்றில் சுமந்து, பின் பதினெண்ந்து வருடங்கள் மனதில் சுமந்து, அந்தப் பின்னளையை அந்தத் தாய் வளர்த்திருப்பாள்..... என் தாய் மனசு மிக வலித்தது.

நேரத்துடன் போட்டி போட்டபடி ஒடும் வாழ்வில் நின்று, நிதானித்து, என்ன நடக்குது என்று கூடப் பார்க்க அவகாசமற்ற வாழ்வு பலருக்கு.... நினைவு பெருமுச்சாகிறது.

வகுப்பில் படிப்பிக்கத் தயாரித்த வேலையை மாணவர்களுக்கு பிரதி எடுத்துக் கொடுக்கப் போன போது, சக ஆசிரியர்களும் இதையே பலவிதமாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

‘அவள், சரியான குழப்படியாம், சொல்லுக் கேட்பதில்லையாம்’, இது ஒருவரின் விமர்சனம்.

‘போய் பிரண்ட்டும்’ இருக்குதாம், இது இன்னுமொருவர்.

சிலருக்கு வெறுவாய்க்கு அவல் கிடைத்தது மாதிரி மற்றவர்கள் வாழ்க்கையை கூறு போட்டு விமர்சிப்பதில் ஒரு சுகம். இதில் உண்மை இருக்கோ இல்லையே என்பது வேறுக்கை.

அவர்களுடன் கூடி நின்று கதைக்கப் பிடிக்க வில்லை. பிரதிகளை எடுத்துக் கொண்டு எனது வகுப்புக்குப் போகிறேன்.

‘வீடு’ என்ற சொல்லை எழுதிவிட்டு திரும்பி என் மாணவர்களைப் பார்க்கிறேன். நான் எழுதுவதை இனம் கண்டு, வாசித்து, படிக்கப் போகும் பாடத்தை ஊகித்து, அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்கள் பற்றி கலந்துரையாடுவதற்கான ஆரம்பம் அது.

“சரி, வீடு என்றால் என்ன என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். வீடு பலவகையாக இருக்கலாம். பலவிதமான பொருட்களால் கட்டப்பட்டிருக்கலாம். மண்ணால் ஆன சிறியவீடாகவோ இல்லை, பெரிய அரண்மனையாகவோ கூட இருக்கலாம். நாம் அதில் வசிக்கும் போதுதான், அது எமது வீடு ஆகிறது. சாப்பிடவும், குளிக்கவும், உறங்கவும் தான் வீடு என்று இல்லை. அங்கு நாம் எமது மிக நெருங்கிய, எம்மில் மிக அன்புள்ள உறவுகளுடன் வாழ்கிறோம். அங்கு நாம் என்னவும் செய்யலாம். எப்படியும் கதைக்கலாம். நான் இப்படிச் சொன்னால் மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள், இதைச் செய்தால் என்ன சொல்வார்கள் என்ற கூச்சம், போலி எதுவுமே இருக்கத் தேவையில்லை. நாம் நாமாக இருக்கலாம். எமது ஆசைகள், குழப்பங்கள், உணர்ச்சிகள், ஏமாற்றங்கள் எதுவானாலும் பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம், உங்களுக்காக வாழும், நீங்கள் நன்றாகப் படித்து நல்ல வாழ்வு வாழ வேண்டும், நல்ல பின்னைகளாக வர வேண்டும் என விரும்பும், உங்கள் மேல் நிபந்தனையற்ற அன்பு செலுத்தும் அம்மா, அப்பாவிடம்தான் எந்தப் பிரச்சினையையும் நீங்கள் முதலில் சொல்ல வேண்டும். அவர்களின் ஆலோசனையைக் கேட்க வேண்டும்.”

தமிழ் படிப்பதுடன் மட்டுமன்றி, வாழ்க்கைக்கு ஆலோசனை பெறுவதாகவும் இருக்கட்டும் என்று கரைந்துரையாடலை சற்று ஆங்கிலமும் கலந்து விரிவு படுத்துகிறேன்.

“ரீச்சர், எங்கடை அம்மாவுக்கு எங்களோடை கதைக்க நேரம் இல்லை,” இது ஆஷா.

“அம்மா வீட்டுக்கு வந்ததும் சமைப்பா. பிறகு எல்லாம் துப்பரவு செய்வா. அதுக்குப் பிறகு ரீவி பாத்து போட்டு படுத்திடுவா. நாங்கள் இடைஞ்சல் செய்தால் அவவுக்கு சரியான கோபம் வரும்.” தொடர்ச்சியாக ஆஷா சொன்னபோது உண்மையிலேயே என்னால் அதை ஜீரணிக்க முடிவில்லை. என்ன சொல்வது என்றும் புரியவில்லை. இருந்தாலும் காட்டிக் கொள்ளாமல் “சரி, அப்பாவுடன் கதைக்கலாம் தானே,” என்று ஏதோ சொல்வதற்காகச் சொல்லி வைத்தேன்.

“ரீச்சர், நாங்கள் அப்பாவை காண்கிறது கூட இல்லை. அவருக்கு இரண்டு வேலை. வீட்டிலை நிக்கோக்கையும் நித்திரை தான் கொள்ளுவார். அல்லாட்டில் சும்மா கத்திக் கொண்டு நிப்பார். எங்கடை குழப்படி எல்லாமாகச் சேத்து அம்மா அவருக்கு சொல்லிட்டால், கையிலை அம்பிடுறதை எடுத்து விளாசுவார். போன கிழமை தம்பிக்கு பெல்ற்றால் நல்ல அடி,” இது நிசாந்.

“ஜ ஆம் ரியலி சொறி. சரி, இனிப் போதும். இப்படி அடிப்பதை நீங்கள் சொன்னால், உண்மையில் நான் பொலீசுக்கு அறிவிக்க வேண்டும். எனவே இதை நிற்பாட்டுவோம்,” என்கிறேன் குழப்பத்துடன்.

ஆனால் அவர்கள் விடுகிறபாடு இல்லை.

“ரீச்சர், ஒரு நாள் அக்கா அப்பாவோடை, அவர்தனக்கு அடிக்க ஏலாது என எதிர்த்துக் கதைச்சா. அதுக்கு அப்பா சொன்னார், ‘நான் அடிப்பன். நான் அடிக்கிறன் என்டு உன்னை என்னிடமிருந்து பிரிச்ச பொலீஸ் கொண்டு போனால், உனக்குத் தான் நட்டம். நீ தான் வீட்டிலுள்ள சுகங்களை எல்லாம் துலைத்து போட்டு நிற்பாய். ரீவி, விதம் விதமான உடுப்புகள், ரீயூசன், அது இது என்டு கிடைக்கும் என நினக்கிறியோ? 18 வயசானதும் உழைச்சுத்தான் படிக்க வேணும்’, என்டு. அப்படி அவர் மிரட்டினாப் போலை, நாங்கள் அவரை எதிர்த்துக் கதைக்கிறதேயில்லை. ஆனால் எங்களுக்கு அப்பாவைப் பிடிக்காது”, மூச்சவிடாமல் தொடர்கிறான், அர்ஜூன்.

“தாங்கள் சொல்லுறபடி நடக்காட்டில் ஸ்ரீலங்கா வுக்கோ அல்லது இந்தியாவுக்கோ அனுப்பிவிடுவார் களாம். நாங்கள் எதைக் கதைக்கிறது..... பிடிக்குதோ இல்லையோ, அவை சொல்லுறபடி செய்ய வேண்டியது தான்,” இது பிரியங்கா.

அடியை விட்டால், துன்புறுத்தலை விட்டால் பிள்ளைகளை ஒழுங்குபடுத்த முடியாது என நம்பும் இவர்கள் எல்லாம் தங்கள் பிள்ளை நல்லவனாக வரவேண்டும் என்பதற்காக அடிக்கிறார்கள். அன்பு என்று சொல்லி வன்முறையைப் போதிக்கிறார்கள்...

நினைத்த போது மனதுக்கு மிகவும் கண்டமாகவிருந்தது.

ஜந்து வருடங்களுக்கு முன்பு தமிழ் கற்பிக்க ஆரம்பித்த போது, “ரகுவரன் வகுப்பில் ஒரு இடத்தில் இருந்து அமைதியாக வேலை செய்வது இல்லை. மற்றவர்களையும் குழப்புகிறார்,” என்று அவனின் அம்மா வுக்குச் சொன்ன போது, “பொறுங்கோ, தகப்பனிட்டைச் சொல்லி முழங்காலிலை இருக்க வைக்கிறேன்,” என்றார்.

ஜனகன் வகுப்பில் மேளம் தட்டுவான். மற்றவர் களை வேலை செய்ய விடமாட்டான். ‘வீட்டுக்குச் சொல்லவா’ என்றால் அழக் தொடங்கி விடுவான். ஏனெனில் வீட்டில் அடிதான் அதற்கு மருந்து.

அதன் பின், பிள்ளையின் வெற்றியில் பெற்றோரின் பங்கு என பெற்றோரை இணைப்பதை விட்டு விட்டேன். இது எனது தனிப்பட்ட குறைதான். நான் வளரும் போது வாங்கிய அடிகளின் வலி இன்னும் வலிப்பதால், நான் பட்ட அவஸ்தை மற்றவர்களுக்கு வேண்டாம் என்பதும் என் கோட்பாடு. வகுப்பில் குழப்பினால் அல்லது வேலை செய்யாவிட்டால், வகுப்பு முடிய நிற்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனைதான் எனக்கு இப்ப மிக உதவுகிறது.

நாம் வாழ்ந்த சூழலிலிருந்து மிக வேறுபட்ட, சுதந்திர சூழலில் வாழும் எமது பிள்ளைகளை வளர்ப்பது மிக நுட்பமான கலை என்று பலர் உணர்வதில்லை. பிள்ளை வளர்ப்புக்கான புத்தகங்கள், வகுப்புக்கள், பட்டறைகள் எதுவுமே எமக்குத் தேவையில்லை என்பதே பலரது கருத்து.

எமது பெற்றோர்கள் எம்மை நன்கு வளர்க்க வில்லையா என்பது நம்மில் பலரது வாதம். நடை முறையை யோசிக்க யோசிக்க, இதற்கு ஏதாவது நான் செய்ய வேண்டும் போல் ஒரே துடிப்பாகவிருந்தது. ஆனால் என்ன செய்யலாம் என்பது தான் புரியவில்லை.

அங்கு அம்மா அடித்தால், பாட்டியிடமோ, சித்தி யிடமோ, அடைக்கலம் தேடலாம். ஒத்தடம் தரும் அணைப்பைப் பெறலாம். இல்லை எதிர்ப்பைக் காட்ட வேண்டும் என் முனைந்தால் கூட வழியில்லை. என்ன தான் செய்ய முடியும்?

ஆனால் இங்கோ, ஏற்கனவே பல்வேறுபட்ட மன அழுத்தங்களிடையே வாழும் எம் பிள்ளைகளுக்கு நாழும் மன அழுத்தங்களைக் கொடுக்கும் போது, அவர்கள் வடிகால் தேட எந்த உறவு இருக்கிறது?

தற்காலிக சுகம் கொடுப்பவை மதுவும், போதைப் பொருள்களும் தான்.

அவர்களை அணக்கவோ, வழிகாட்டவோ, இல்லை, அவர்களின் சுகதுக்கங்களை பங்கு போடவோ நேரமின்றி பிள்ளைகளுக்காகத் தானே செய்கிறோம் என எம் வேலையுடனும், அதன் பிரச்சனைகளுடனும் நாம் ஒட, அவர்கள் வீதிக்குச் சென்று வேண்டத்தகாத விபரீதங்களை விலை கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். குழந்தையாகவுமின்றி, வளர்ந்த மனிதனாகவுமின்றி இடையே ‘ரீன் ஏஜ்’ பருவத்தில் உள்ள பிள்ளைகளின் வாழ்வு போராட்டமாகும் போது, அது போதைப் பொருள்களில் சரண் அடைகிறது அல்லது வன்முறையில் முடிவடைகிறது என என் அறிவு காரணகாரியங்களை ஆராய்ந்து அதற்கு விளக்கம் தேடியது.

ஆனால், பிரச்சனையைத் தீர்க்க விடை தெரிய வில்லை. இந்த நிலையை மாற்றுவதில் என் பங்கு என்ன?

இதே கேள்வி படுக்கப் போகும் வரை என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது.

“என் மன அமைதிக்காகவேனும் நான் ஏதாவது செய்ய வேண்டும். சுயமதிப்பு பாதிக்கப்பட்டு, கருத்து முரண்பட்டு, அன்பைப் பறிகொடுத்து, பயத்தில் வாழும் அல்லது வன்முறையை ஒரு வடிகாலாக அல்லது வழியாக நினைக்கும் இந்த பிள்ளைகளுக்கு ஒரு தகுந்த வடிகாலை அல்லது வழிகாட்டலை நான் தேடிக் கொடுக்க வேண்டும்,” எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

வெளியே இடியும், மின்னலுமாக பெருமழை பொழிகிறது. மெதுவாகக் கண்ணே மூடுகின்றேன். கண்டா வந்த புதிதில் பெற்றோர்த்துவம் வகுப்பில் படித்தவை நினைவுக்கு வருகின்றன. பிள்ளை முரண்டு பிடிப்பது அதிகாரத்துக்கு பணியாமல் இருக்க அல்லது

தன் பக்கத்துக்கு மற்றவர்களின் கவனத்தைத் திருப்பத் தான் என்பதை ஆசிரியை படங்களுடனும், உதாரணங்களுடனும் விளக்கி, எப்படித் தாம் நல்ல விடயத்தை செய்து, மற்றவர்களின் கவனத்தை திருப்பலாம் என்பதை எமது பிள்ளைகள் உனர் வைக்கலாம் என விளக்கியது மிகத் தெளிவாக கண்முன் ஊசலாடுகிறது.

அதிகாரத்தை எம் கையில் வைத்துக் கொண்டு எப்படி குழந்தையையும், தனது அதிகாரத்தை பாவிக்க விடலாம் என வீடியோ பார்த்த போது, நாம் அசந்து போனது கூட மறக்கவில்லை. ஆனால் ‘இப்படியான வகுப்புக்குப் போங்கள்,’ என்று எல்லோருக்கும் போதிப்பது நடக்கக்கூடிய விடயம் அல்ல என்பதும் புரிகிறது.

“சரி, நீ சொல்வது உன் நிலைப்படி சரி, நீ ஒரு முக்கியமானவன். நிபந்தனையின்றி அன்பு செய்யப்பட வேண்டியவன். நான் உன் பக்கம். ஆனால், உன் செயல் களுக்கு விளைவுகளைச் சொல்கிறேன். பின் உன்னால் நல்ல முடிவு எடுக்க முடியும் என்று நம்புகிறேன்,” என்று ஒரு செய்தியை அவர்களுக்கு கொடுக்கக் கூடிய ஒரு வழி வேண்டும்.

திடீரென மெல்லிய ஒரு மின்னல் கீற்று அறையன்னலூடாக துல்லியமாகத் தெரிகிறது. ஆம், அது தான் வழி என நான் ரியூட்டராக பாடசாலைகளில் வேலை செய்த போது கிடைத்த அனுபவங்கள் சொல்கின்றன.

மாமா, மாமியுடன் வாழும் கேசவன் கண்ணீர் விட்டு அழுவான். தனது வீட்டு அனுபவங்கள் பற்றிக் கோபமாகக் கதைப்பான். பின் வகுப்பு முடிந்து போகும் போது, “எல்லோரும் மாமாவுக்கு நன்றியாக இரு என்டு தான் சொல்லுவினம். என்றை கதையைக் கேட்க மாட்டினம். உங்களுக்குச் சொன்னதிலை பெரிய ஆறுதலாக இருக்கு,” என்பான்.

“என்னை நீ எப்பவும் அழைத்துக் கதைக்கலாம்” என நான் ஆறுதல் சொல்வேன்.

அப்படி ஒரு உறவு எளிதாகக் கிடைக்க நான் வழி செய்ய வேண்டும், கோபத்தை, ஏமாற்றத்தை எப்படி,

எவ்விதமாக, யாருக்கும் பாதிப்பு இல்லாமல் வெளிப் படுத்தலாம், அப்படி வெளிப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியம் என்ன என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும்.

சிந்தனை தந்த நிறைவில், என் மகளை இறுக்கக் கட்டிக் கொள்கிறேன். புதிய ஒரு விடியலை நோக்கி இரவு மெதுவாக நகர்கிறது.

உதயன் சிறுக்கைதப் போட்டியில் முதல் பரிசு,
மே 2004

உயிர்மை (மறுபிரசுரம்) மே 2009

நிசி கிழித்த மென்குரல்

“ஏங்களுடைய

‘யரவலங்கா’ விமானத்தைத் தெரிவு செய்த உங்களுக்கு எங்களின் மனம் நிறைந்த நன்றி. இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் நாம் இலங்கைத் தீவில் தரை இறங்கி விடுவோம். இயற்கை எழில் நிறைந்த, கலாச்சாரச் செழுமை மிக்க, இதமான காலநிலையுள் ஓன்று சமூத்திரத்தின் முத்து உங்களை மகிழ்வுடன் வரவேற்கிறது...”

விமானத்திலிருந்து மும்மொழிகளிலும் அறிவிக்கப்படும் அறிவித்தலும், யன்னலூடாகத் தெரியும் என்னாட்டு மேகக் கூட்டங்களும் மனதில் குவிந்திருந்த சோகத்தையும், விரக்தியையும் கூட மேவி, என் மனதில் ஏதோ ஒரு பரவசத்தையும், படபடப்பையும் தருகின்றன.

வாய் நிறைய சிரிப்பும், மனம் பூரா மகிழ்வும் தாங்கி கண்டாவுக்கு சுரேணிடம் போக, அன்று இதே விமான நிலையத்தில் நின்றது, இன்று போல என் மனதில் இன்னும் பசுமையாகப் பதிந்திருக்கிறது. நான்கு வருடத்துக்குள் அத்தனையும் இழந்து, அம்மாவைத் தஞ்சம் தேடி, சொந்த நாட்டுக்குள் ‘விசிற்றர்’ என்ற பெயருடன் உள்ளுழையும் அந்த நிலைப்பாடு தந்த மன நெருடவில், என் கண்கள் பனிக்கின்றன.

விமான நிலையத்தில் எனக்காகக் காவல் நின்ற என் தங்கை மாலா என்னைக் கண்டதும் ஓடி வந்து இறுகக் கட்டிக்கொள்கிறாள். இருவராலும் எதையுமே பேச முடியவில்லை. வெறும் புன்னகைப் பரிமாற்றத்தின் பின் அவளையும், அவள் கணவனையும் தொடர்ந்து போய் காரில் ஏறிக்கொள்கிறேன். கார் வேகமாகப் போகிறது. அதை விட மிக வேகமாக என் மனதில் சுரேனின் நினைவுகள் சுழல்கின்றன.

‘சுமி, ஐ லவ் யூ சோ மச்’ காதோரங்களின் ஈர உதடுகளால் வருடியபடி வெப்பமான மூச்ச பட, சுரேனின் இதமான கிச்கிசப்பு.

“வை டே யூ லவ் மீ?”

“எல்லாத்துக்கும் தான், நீ காட்டும் அன்புக்கு, கரிசனத்துக்கு, தரும் சந்தோஷத்துக்கு, நிம்மதிக்கு..” ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு முத்தத்துடன் சொல்லும் பாணி கிறங்க வைக்கும்.

“ஆவ்!”

“யெ, ஆ யூ ஓகே, வட் ஹப்பிண்ட்?”

தற்செயலாக எங்காவது தட்டுப்பட்டு விட்டால் சத்தம் கேட்டு ஓடி வருவான். இப்படி ஒரு அன்பா? சில வேளைகளில் அசௌகரியமாகக் கூட இருந்ததுண்டு.

காரிலிருந்து இறங்கிய வேகத்தில் அம்மாவைக் கட்டிக் கொண்டு பலத்து அழுகின்றேன். எனக்கு மேலாக அம்மா அழுகிறா. என் வாழ்வை இருட்டாக்கிய அந்த நாளும், அது தந்த வேதனையும் மீண்டும் கண் முன்னே வந்து இதயத்தைப் பிழிகிறது.

“சுமி. ஐ ஆம் ரியலி சொறி ரூ சே.... சுரேன் ஸ் அட்மிற்றட் அட் த கொஸ்பிற்றல்,” சொன்ன எனது மேற்பார்வையாளருடன் அவசரம் அவசரமாக நான் அங்கு சென்ற போது, சுரேன் எனக்காகக் காத்திரா மலேயே போய் விட, எனக்கு உலகமே இருண்டது, அசைவின்றி நின்றது. ஒருத்தன் அளவுக்கு மீறிக் குடித்து விட்டு அவதானமின்றிக் காரர ஓட்டி, தன் பொறுப்பற்ற செய்கையால், என் வாழ்வை முழுங்கி விட்டதாக அறிகிறேன்.

அழுத என் கண்ணீர் ஈரம் காயமுன், இன்சூரன்ஸ்,

அது இது என வங்கியில் பணம் வந்தது.

ஆனால் சுரேன்... என் சுரேனைத் திருப்பித் தரயார் இருக்கிறார்கள்?

“சுரேன் போனதால் வந்த பணத்தில் நான் வாழ மாட்டேன். எனக்கு அது வேண்டாம்! வேண்டுமானால் அதை அனாதை ஆசிரமங்களுக்கு, புற்றுநோய் ஆராய்ச்சிக்கு எண்டு கொடுங்கோ. சுரேனின் ஆன்மா வாவது சாந்தி அடையட்டும்,” என் என் சினேகிது ரூபியிடம் சொல்லிக் கதறுகிறேன்.

எங்கு, எதைப் பார்த்தாலும் அதில் சுரேன்... சுரேனின் கனிவான கண்களும் கணீரென்ற சிரிப்பும், ‘சமீ’ என அழைக்கும் இதமான குரலும்.

“சமி, பொறு, இந்தா இந்த கிறக்கரைச் சாப்பிட டிட்டு எழும்பு,” காலையில் அலாரம் அடித்தவுடன் நான் அவசரமாக எழும்பி விடுவேனோ, அதனால் சத்தி வந்து விடுமோ என்ற பத்தம்.

தற்செயலாக அப்படிச் சத்தி எடுத்தால், எடுக்கும் சத்தம் கேட்டவுடன் பக்கத்தில் வந்து நின்று முதுகு தடவி விடும் கரிசனை.

“எவ்வளவு கரிசனையாய் பாத்தியள், ஆனால் இப்படி நடந்திட்டுதே.”

“ஓ, டோன்ற் வொறி, இந்தப் பிள்ளை எங்களுக்கு அமையேல்லை, சரி.... அடுத்தது வராமலா போகப் போகுது” எப்போதும் பொசிற்றிவ்வான சிந்தனை.

“சுரேன், எனக்கு ஆசையாக இருக்கு. ஆனால் மற்றவை என்ன நினைப்பின்மோ என்று யோசிக்கிறன். நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்?”

“சமி, எனக்கு நீ தான் முக்கியம். நீ தான் எனக்காக, என்னுடனேயே வாழுப்போகிறவள். மற்றவை என்ன நினைத்தாலும் எனக்குக் கவலையில்லை. உனக்கும், உன் என்னங்களுக்கும் எப்போதும் நான் முக்கியத்துவம் கொடுப்பன்,” அப்படி ஒரு ஆழ்ந்த அன்பு, நம்பிக்கை.

“சுரேனின் நினைவின் சோகத்தைக் குறைக்க எனக்கு ஒரு பிள்ளையைக்கூட ஆண்டவன் தரேல்லையே அம்மா, நான் என்ன பாவம் செய்தேன்... ஏன், எனக்கு இப்படி ஒரு வாழ்வு வந்தது?” கேவிக் கேவி போனில்

அழுகிறேன். “சமி... அழாதை ராசாத்தி, மனம் பொறுக்குது இல்லையம்மா, தனிய அங்கு இராமல் இங்கை ஒருக்கா வந்திட்டுப் போ பிள்ளை. ஆறுதலாக இருக்கும்...” அம்மாவும் அழுகிறா.

அர்த்தமற்றுப் போன வாழ்வுக்கு பொருள் தேடிக் களைத்த போது, நீண்ட தூக்கமற்ற இரவுகளும், தனிமையான பொழுதுகளும் தான் மிச்சமாயின. அதன் கனம் தாங்க முடியாத சுமையாக மாற, அம்மாவைத் தஞ்சம் தேடி விசையிழந்த படகாக என் வாழ்வின் திசை திரும்பியது.

துயரமான நினைவுகள் நிறைந்த கண்டா வாழ்வை விட்டு இலங்கைக்கு நிரந்தரமாக ஒடி விட முடிவெடுத்தேன். ஆனால் அம்மாவிடம் வந்த பின் நான் ஆசைப்பட்ட அத்தனையும் இயலுமான வரை செய்து, எங்களின் சுகமே தன் சுகமாக, அதில் நிறைவு கண்ட அம்மாவுக்கு, என் சோகம் எவ்வளவு பாதிப்பைக் கொடுக்கிறது எனப் புரிகிறது.

“கண்ணின் கண்மணி போல காத்து வளர்த்தன், இப்ப என்றை பிள்ளையின் நிலை இப்படி ஆகிவிட்டதே, பெத்த வயிறு பற்றி ஏரிகிறது,” என அம்மா மற்றவர் களுக்கு சொல்லி அழும் போது, என் சோகத்தில் நான் வெந்து போவது மட்டுமல்லாமல், அதை அம்மாவிலும் உரசுகிறேனே என என்னில் இப்ப எனக்கு கோபமும் வருகிறது.

“அம்மா, அந்தச் சிலை வடிவா இருக்குது,” தற்செயலாகச் சொன்னால் போதும், அது போல் ஒன்றை வாங்கிப் பிறந்தநாள் அன்பளிப்பாக தரும் அம்மா!

பாடசாலை முடியும் போது மழை பெய்தால் குடையுடன் வந்து காவல் நிற்கும் அம்மா!

ஒரு வருத்தம் வந்துவிட்டால், துடியாய் துடித்து, இரவு பூராவும் விழித்திருந்து விக்ஸ் தடவி, நேரம் தப்பாமல் பன்டோலும் தரும் அம்மா!

பர்ட்சைக்கு நித்திரை விழித்து படிக்கும் போது, தானும் நித்திரை கொள்ளாமல் தேநீருடன் காவல் இருக்கும் அம்மா!

அவவின் அன்பை, அதன் வெளிப்பாடுகளை இப்ப

நினைத்தாலும், அந்த நினைவு மனதில் ஒரு வருடலைத் தரும். அம்மா தனக்காக எதையும் செய்ததை நாம் பார்த்ததில்லை. எப்பவும் அவவுக்கு எங்கள் நினைப்புத் தான். இந்த அம்மாவுக்காகவேனும் நான் கொஞ்சம் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முயற்சிக்க வேணும். அல்லது கவலையை மறப்பது போல் நடிக்க வேணும் என்ற முடிவில் மாலா சொன்னது போல், அன்று தாழையடிக் கடற்கரைக்குப் போக ஒத்துக் கொள்கிறேன்.

பஞ்சுப் பொதிக் கூட்டங்கள் போல் முகில்கள் நீண்ட நீலநிற வான் தோப்பில் அழகாக அசைந்து கொண்டிருந்தன.

அமைதியான அந்த இயற்கை ஏழிலையும், வேகமாக இரைச்சலுடன் ஒடி வரும் பெரிய அலைகள் கரையை அண்டியதும் அமைதியாகும் பாங்கையும், அம்மாவின் மடி மேல் தலை வைத்துப்படுத்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்ததில் மனதுக்குச் சற்று இதமாகத் தான் இருந்தது.

அருகில் பல குழந்தைகள் தம் பெற்றோருடன் மணல் வீடு கட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். திடீரென அவ்விடத்தில் தண்ணீர், என்ன ஏது என எழும்பிப் பார்க்க முன்னர், மீண்டும் மீண்டும் பெரிய பெரிய உருண்ட அலைகள் பெருமளவில் தண்ணீரைக் கரையை நோக்கித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தன.

இது என்ன, அதிசயமா, இல்லை அனர்த்தமா எனப் புரியமுன்பே மாலாவின் கணவர் அவ்விடத்தை விட்டு விலகச் சொல்லி அவசரப்படுத்த, வேகமாக நாம் விலகுகிறோம்.

வீட்டுக்குப் போன போது தான், ‘சனாமி’ என்ற புதியதொரு அழிவு, இலங்கையின் சரித்திரத்தில் பதிவாகி பல ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களைப் பலி எடுத்த அனர்த்தம் செய்தியாக வருகிறது.

மன அமைதியைத் தருவதுடன் மட்டுமன்றி, பல கவிதைகளுக்கு கூடச் சரம் கொடுக்கின்ற இந்தக் கடலோர அலைகளுக்கு, இத்தனை வக்கிரமான வேகம் கொடுத்த பூமி அதிர்வின் தார்ப்பரியத்தை என்ன வென்பது?

சனாமியால் அகதியானவர்களுக்கு உடுப்புக் கொடுக்க, சாப்பாடு பரிமாற, முகாம் அமைக்க எனப் பல மனிதனேய மிக்க உள்ளங்கள் ஒடித்திரிய, நானும் என்னாலான உதவியைச் செய்வோம் என வீட்டின் அருகே இருந்த முகாமுக்குச் செல்கிறேன்.

பின் நாள்டைவில் செய்தி உலகம் பூராவும் பரவ, வீடு கட்ட, தொழில் அமைக்க என பூமிப் பரப்பில் வாழும் அத்தனை பேரும் இன மத பேதமின்றி குதித்த மீன் அமைப்பு வேள்வியில், நானும் இணைந்து கொண்ட வேகத்தில் எனது சோகமும் சற்று ஒதுங்கிக் கொண்டது.

பலவருட கால யுத்தத்தின் இழப்புக்களையும் தாக்கங்களையும் மேவிய அதிர்ச்சி, பீதி, பதற்றம் என பலவகை உணர்ச்சிகளையும் கண் இமைக்கும் நொடிப் பொழுதில் நடந்த இந்த இயற்கையின் கொடுரோம் எங்கும் விதைத்திருந்தது...

மதுவைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒடிய அவள் அம்மா, எழுப்பிய அவலக்குரல் ஒலி முடிவதற்கிடையில், அவள் அருகிலிருந்த பாடசாலைக் கூரையில் தள்ளப்பட்டு பேரலையின் கோரத் தாண்டவத்துக்குப் பலியாக, பேரலையினால் தூக்கி ஏறியப்பட்ட அந்த இரண்டு வயதுக் குழந்தை மது, பக்கத்திலிருந்த வடலியில் சிக்கிக் கொண்டு அம்மாவைத் தேடி அழுது கொண்டிருந்தி ருந்தாளாம்.

அன்று அதிகாலையில் கடலுக்கு தொழிலுக்கு போன அவர்கள் அப்பா வீடு வரவேயில்லையாம். தன் தங்கையின் பிஞ்ச உடலில் வடலி மட்டைகள் கீறிக் கிழித்த காயங்களை தடவிக் கொடுப்பதும், அவளின் வேதனைக் கண்ணீரைத் துடைப்பதுமாக மதுவின் ஆறு வயது அக்கா வினோ. இப்படி கணவனை, மனைவியை, தாயை, தந்தையை, பிள்ளையை, சகோதரங்களை இழந்த அவர்களுக்கு எப்படி, என்ன ஆறுதல் சொல்வது எனத் தெரியாது குழம்பி கண்ணீரை மட்டும் காணிக்கையாக்கி நிற்போரில் ஒருத்தியாகத்தான் முகாமிலே நானும் நின்றேன்.

நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. வீட்டில் எதைச் செய்ய முயன்றாலும், மதுவினதும், வினோவினதும்

பரிதாப முகங்கள்தான் என் கண்முன் வந்து இனம் புரியாத சோகத்தைத் தருகின்றன. அந்த முகாமிலே மிகவும் வயது குறைந்த குடும்பம் அதுதான். போரினால், சனாமியால் என பஸ்வேறு அனர்த்தங்களால் பாதிக்கப் பட்ட ஏனைய அனாதைச் சிறுவர்களுடன் ஒருவராக, இவர்களும் ஏதோ ஒரு அனாதை ஆசிரமத்தில் அடைக் கலம் போகக் கூடும் என என்னால் ஆறுதல் அடைய முடியவில்லை. சிந்தனையைப் பல வகையிலும் ஒட விட்டு, முடிவாக நான் கண்டு பிடித்தது இதுதான்.

வீடு கட்ட, உடுப்புக் கொடுக்க, பணத்தைக் கொடுக்க வசதியுள்ள எவராலும் முடியும். ஆனால், ஒருவருக்கு ஒரு தாயைக் கொடுக்க யாராலும் முடியாது. என்னால் அதனை கொடுக்க முடியாவிட்டாலும் பிரதியீடு செய்ய முடியும்.

வேதனையில் நானும் வெந்து, சூழ உள்ளவர் களையும் நோக வைக்காமல், அர்த்தமற்றுப் போன என் வாழ்வுக்குப் பொருள் தேடி, என் வாழ்வின் பாதையை ஏன் நான் தடம் மாற்றக் கூடாது?

நடந்து போனவைகளை நினைத்து அழுது அழுது உருகுவதால், என் சுரேனை அடையவா போகிறேன்?

சற்று வேறுபட்டுச் சிந்தித்த போது தோன்றிய உத்வேகம் புதிய தெம்பைத் தந்தது. அந்தப் பிள்ளை களைத் தத்தெடுத்து நான் வளர்த்தால் என்ன?

என் வாழ்வின் முடிவற் சோகம் தாயை இழந்த இந்த இரு குழந்தைகளின் சோகத்துடன் முடிந்து,

அந்த முடிவில் ஏன் இன்னொரு ஆரம்பம் வரக் கூடாது?

சிந்தனையின் விளைவாக மதுவும், விணோவும் கண்டாவில் உள்ள அளப்பரிய வளங்களை, மனித சுதந்திரத்தை நுகர, அவர்களின் அன்பை, நம்பிக்கையை முதலில் நான் சம்பாதிக்க வேண்டும் என முடிவு எடுத்துக் கொள்கிறேன். அந்த முடிவு தந்த சுகத்தில், விடியைப் போகும் நாளையை வரவேற்க ஆயத்தமாகிறேன்.

நந்தல்கள்

“இங்குக் அற் யுவர் பியூட்டிபுல் சன்”, என்று கன்னத்தில் குழி விழ, அழகாகச் சிரித்தபடி தாதி என்கையில் தந்த என் மகனை இனம் புரியா மகிழ்வுடனும், பதட்டத்துடனும் வாங்கி, என் மடியில் வைக்கிறேன். பஞ்சிலும் மிருதுவான அந்தக் கால்கள் என்கைகளில் பட்ட போது, என் மனதில் பல வண்ணத்துப் பூச்சிகள் வட்டமிட்டுப் பறக்கின்றன.

இவன் என் மகன், எனக்குச் சொந்தமானவன், என் அன்பில் நனைந்து, பதிலுக்குத் தன் அன்பில் என்னை முழுக வைக்கப்போகிறவன் என்ற நினைப்பே இனித்தது. அவன் நெற்றியை என் உதட்டருகே எடுத்து மெல்ல முத்தமிடுகிறேன். இவனை உருவாக்குவதில் நானும் ஒரு பங்கு வகித்திருக்கிறேன். என் ஒரு பகுதி இவனில் வாழ்கிறது என்பது நம்ப முடியாத அதிசயமாக மனதில் படபடப்பையும், நிறைவையும் தந்ததில், சிலிர்த்துப் போகிறேன்.

அரைத்தாக்கத்திலிருந்து விழித்த என் மனைவி சர்மி, என்னைப் பார்த்து மிகுந்த காதலுடன்

புன்னகைக்கிறாள். மகனுடன் அவளருகே போன நான், மகனை அவளருகே வளர்த்தி விட்டு, அவள் தலையை வாஞ்சையுடன் வருடிக் கொடுக்கிறேன்.

“சர்மி, என்ன அமைதியாக, எவ்வளவு நிறைவாக என் மகன் நித்திரை கொள்கிறான் பாரேன். என்னால் இவனுக்கு ஒரு நல்ல அப்பாவாக, இவன் வாழ்வுக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டியாக, இவனின் நிம்மதிக்கு இடைஞ்சல் இல்லாத உறவாக வாழ்முடியுமா?” சொல்லும் போது என் நாக்கு தழுதழுக்கக் கண்கள் பனிக்கின்றன.

“நிச்சயமாக நீங்கள் நல்ல அப்பாவாக மட்டுமன்றி உற்ற தோழனாகவும் இருப்பீர்கள்.” என் முதுகை இதமாகத் தடவிக் கொடுக்கிறாள் சர்மி.

குனிந்து அவள் உடட்டில் நன்றிப் பெருக்குடன் முத்தமிட்ட போது, அவளின் இறுக்கமான அணைப்பு எனக்கு மிகவும் தேவையாக இருந்தது.

எத்தனை பெரிய பொறுப்பொன்று என் கையில்! நிபந்தனையற்ற அன்பைக் கொடுத்து, சுயமதிப்பை வளர்த்து, விழும் போது கை கொடுத்து, கலங்கும் பொழுதுகளில் தோள் கொடுத்து, சற்றுப்புறப் பொறுகளிலிருந்து பாதுகாத்து, எது சரி, எது பிழை என விழுமியங்களைக் கற்பித்து...

அவனை நல்ல முறையில் வளர்த்தெடுக்க என்னால் முடியுமா?

எண்ணக்கோர்வைகளின் இடையில் என் அப்பாவின் முகம் எட்டிப் பார்த்தது.

நான் பிறந்தபோது அவர் மனதில் என்ன எண்ணங்கள் இருந்திருக்கும்?

“ஆனந், யுவர் டாட் லவஸ் யூ, கீ வான்றஸ் ரூ பீ பாட் ஓவ் யுவர் ஸெல்வ்,” மிக அமைதியான, இங்கிதமான குரவில் சொல்கிறார், மிசிஸ் ஜோன். ‘கோட்டி’னால் எனக்கென என் நல்வாழ்வை உறுதிப்படுத்த நியமிக்கப் பட்ட சேவையாளர். “நோ, நோ!” திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறேன் நான்.

“யூ நீட் கிம் ரூ காவ் எ கெல்தி ஸெல்வ்,” தொடர்கிறார் மிசிஸ் ஜோன்.

“கி டசின்ற லவ் மீ, கி கேற்ஸ் மீ” என பலத்து அழுகிறேன். மிசிஸ் ஜோன் எவ்வளவோ தன்மையாக, பல காரணங்கள் காட்டியும், நான் என் முடிவில் உறுதியாக நின்றது இன்னும் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது.

என் பிடிவாதத்தில் நான் உறுதியாக இருப்பதை உணர்ந்த அந்தப் பெண், ‘மேற்பார்வை உள்ள விசிற்ரேசனு’க்கு சிபாரிசு செய்ய, ஆத்திரம் கொண்ட அப்பா ஏதோ வரவேண்டும் என்பதற்காக, ஒரு சில தடவைகள் வந்தார்.

பின் நான் ஓட்டிக் கொள்ளாமல் விட்டதாலோ, இல்லை, தன் கர்வம் பாதிக்கப்பட்டதாலோ அல்லது அம்மாவுக்கு முழுமையான கஸ்ரடி கிடைத்த கோவத்திலோ என்னவோ, அலுத்துப் போய் வருவதை நிற்பாட்டி விட்டார்.

ஒரு நாள் ஆவது அவர் என்றை கவலைகளைக் காது கொடுத்து கேட்டதுமில்லை, என் விருப்பு வெறுப்புக்களில் அக்கறை கொண்டதுமில்லை, எனது பள்ளிக்கூடப் பாடங்களில் உதவி செய்ததுமில்லை. அதனால் அவரை எந்த விதத்திலும் நான் மிஸ் பண்ணவில்லை, எனக்கு நானே சொல்லிக்கொள்கிறேன் கதவில் மெல்ல தட்டும் சத்தம் கேட்டு ‘கம் இன்’, என்கிறேன். நண்பன் சுரேன், மனைவியுடனும் மகளுடனும் வந்திருந்தான். ‘உங்கள் மூவருக்கும் பயன்படக்கூடிய ஒரு அன்பளிப்பு இது’, என பெற்றோர்த்துவம் பற்றிய ஒரு புத்தகத்தைத் தருகிறான். அது பழைய நினைவு ஒன்றை மீட்ட வைக்கிறது.

‘ஒரு குட் நீயுஸ் மச்சான், நான் அப்பாவாகப் போகிறேன்,’ ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மாலை வேலை முடிந்து ஒன்றாகப் போகும் போது, நண்பன் சுரேனுக்கு சொல்கிறேன். ‘வாழ்த்துக்கள் மச்சான்! ஒரு பிள்ளைக்கு அப்பாவாகவோ இல்லை அம்மாவாகவோ ஆவதில் கிடைக்கும் சந்தோசம் எதிலும் கிடையாது,’ என்கிறான்.

“எங்கடை பெற்றோரின்றை வளப்பு முறை எங்கடை பிள்ளை வளப்பிலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துது எண்ட உண்மை மனசிலை கொஞ்சம்

பீதியை ஏற்படுத்துது”, இது நான் இந்த உரையாடலை நினைவு வைத்திருப்பான் போலும்...

அன்று அப்பா ஓடிப்போன போது மனதில் வந்த அமைதிக்கு ஈடு இணை எதுவுமில்லை. கோடை விடுமுறைக்கு முன் நடந்த பாடசாலை விழாவில், என் பங்கு நிறைவாக அமைந்த மகிழ்ச்சியில், பக்கத்துக் கடையில் ஜஸ்கிரீம் வாங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு அம்மாவுடன் போய் வீட்டைத் திறந்த போது...., அது அதிசயமா, இல்லை அதிர்ச்சியா..... என என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

அப்பா வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டார் எனப் புரியும் வகையில் பொருட்கள் அப்புறப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. தன் கூட வேலை செய்யும் பெண்ணுடன் ஓடிப்போனதில் அவருக்கும் மகிழ்ச்சி; தினமும் அழுது அழுது தனக்குள் வெந்து போன அம்மாவுக்கும் விடுதலை; பயந்து பயந்து செத்துக் கொண்டிருந்த எனக்கும் நிம்மதி என்று ஆயாசப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டேன்.

அம்மாவுக்கு புருசனைக் கைக்குள் வைத்திருக்கத் தெரியாது, அம்மா சரியாக இருந்தால், ஏன் அவர் வெளியிலை போகிறார் என்றெல்லாம் தமது நாக்கை விரும்பிய விதமெல்லாம் வளைத்து, ஆட்கள் பல கதைகள் கதைத்து முடிய பல வருடமானது. அவருக்கு அப்படி ஒரு தொடர்பு இருக்குது என்று தெரிந்தாலும் இப்படி ஓடிப் போவார் என யாரும் எதிர்பார்க்க வில்லை. ஆனால், அம்மாவை எப்ப டிவோஸ் பண்ணி எங்கள் வாழ்வுக்கு விமோசனம் தருவார் எனக் காத்திருந்த எனக்கோ, வார்த்தையில் வடிக்க முடியாத ஆறுதல் கிடைத்தது.

பாத்திரங்கள் உடையும் ஓலியும், பலத்த சத்தத்தில் அப்பாவின் உறுமலும் கேட்டு நித்திரையில் இருந்த நான் எத்தனையோ நாள் திடுக்கிட்டு எழும்பி, எழும்பிய வேகத்தில் குசினிக்குள் ஓடியிருக்கிறேன். உடட்டிலோ, முரசிலோ இரத்தம் வழிய அழுது கொண்டிருக்கும் அம்மாவைப் பார்த்து இரத்தக்கண்ணீர் வடித்திருக்கிறேன் என்றெல்லாம் எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

எப்போதும் என்மனம் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதற்காக என்னைக் கண்டதும், எதுவும் நடக்காதது மாதிரி தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, “ஆனந், முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு வா...சாப்பிட, அம்மாவுக்கு வேலைக்கு நேரம் போகுது,” என்பா. வழைமை போல் நான் அம்மாவைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவேன். எனக்கு அப்பாவில் மிகுந்த ஆவேசம் வரும். உடம்பெல்லாம் என்னையறியாமல் நடுங்கும். என்ன செய்வது எனத் தெரியாது அசையாது நிற்பேன். 911க்கு அழைக்க வேண்டும் போல வேகம் வரும்.

அவர் சொன்னது போல் வேலைக்குப் போக முன் குளியல் அறையைச் சுத்தம் செய்ய நேரமில்லை என்று அம்மா சொன்னதோ, இல்லை அவர் சொன்ன ஏதோ ஒன்றுக்கு அம்மா மறுப்பு தெரிவித்ததோ இப்படி ஒரு பூகம்பத்தில் வந்து முடிந்திருக்கிறது எனப் பின்னர் அறிவேன். இப்படிப் பல நிகழ்வுகள். வேண்டாப் பெண்டாட்டி கால் பட்டால் குற்றம், கை பட்டால் குற்றம் என்ற மாதிரித்தான்.

‘உன்றை அம்மா ஒரு வேசி’, என்று என்ன வெல்லாமோ சொல்லி அப்பா கத்துவார். நான் அம்மாவின் பக்கம் நிற்கிறேன் என்ற கோவத்தில், அந்த ஆற்றாமையில், பொறாமையில் பின் என்னிலும் ஒரு பிழை கண்டு பிடித்து, எனக்கும் அடிக்க வருவார். அம்மாவைத் தப்பான ஆளாக எனக்குக் காட்டுவதன் மூலம் தான் என்னத்தைத்தான் சாதிக்க நினைக்கிறாரோ என பல தடவைகள் நான் சலித்துக் கொண்டதுமுன்டு. ‘வா கடைக்குப் போவோம், உனக்கு விரும்பின்தை வாங்கித் தாறன்’, என்று எப்போதாவது அப்பா அன்பாகக் கேட்டாலும் கூட, அங்கு நான் ஏதாவது பிழை செய்து, அவர் கோபத்துக்குக் காரணமாகி விட்டால் என்ன நடக்குமோ என மனதில் பீதி வரும். மிகக் கடுமையாக மறுப்பேன். அழுவேன். அதற்கும் அவர் அம்மாவைத்தான் வசை பாடுவார். “உன்றை அம்மா ஒரு கிறேசி வுமன், அவள்தான் உனக்குத் தேவையில்லாத கதை சொல்லி உன்னை என்னிடம் இருந்து பிரிக்கிறாள்”, என்பார். எந்த மனித மனமும் தன்னுடன்

ஒத்திசையக்கூடிய, பிறழ்வு இல்லாமல் செயல்படக் கூடிய, இயல்பாக, போராட்டமின்றி வரும் அன்பைத் தானே நாடும். தன் செய்கைகளைக் கூட விளங்காத ஆளைப் பார்த்து நான் என்றுமே பரிதாபப்பட்டதே கிடையாது. சில வேளைகளில் வீட்டுக்கு வரவே பிடிக்காது. ஆனால் அம்மாவுக்காக வரவேண்டி யிருக்கும்.

என் மகனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு, எப்படி அவள் பிறந்தாள் என விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த சுரேணிடமிருந்து, தான் பிள்ளையை வாங்க அடம் பிடித்த, அவன் மகளின் அழுகைச் சத்தம் என்னை என் நினைவிலிருந்து மீட்டது.

“உமாக்குட்டி, உன்றை குட்டிக் கையாலை பேபியைப் பிடிக்க இயலாதெல்லோ, இந்தா பார். உமாக்குட்டி பேபியிலை அழுத மாதிரி, இப்ப அப்பா அழப் போறாராம்”. அவனின் திசை திருப்பவில் உமா தன்னை மறந்து சிரித்தாள். அதைச் சாக்காக்கி அவர்கள் வெளியேறினர். என் பிள்ளைப் பருவத்தில் நான் அடம் பிடித்தவொரு சம்பவம் ஒன்றை உமா நினைவுட்ட, “யூ கிரேசி சைல்ட்.... மூவ் எவே!” என்று கத்தும் அப்பாவின் கரகரப்பான குரல் என் காதுகளில்; அவர் கை என் முதுகில்; ‘பியர்’ வாடை என் நாசியில் வந்து போனது.

அவருடன் இருக்கும் பொழுதுகளில் எப்பவும், எந்தச் செய்கை, என்ன சொல் அவரைக் கோவப் படுத்துமோ என்ற ரெஞ்சன் இருக்கும். சூழவுள்ள சிறுவர்கள் தங்கள் அப்பாமாருடன் கொஞ்சிக் குலாவுவதை நான் ஏக்கத்துடன் பார்த்த பொழுதுகள் எண்ணிலடங்காதவை. அவரை என்னால் என்றுமே மன்னிக்க முடிந்ததில்லை.

சில வேளைகளில் அம்மா எனக்கு அவரில் உள்ள சில நல்ல இயல்புகளைச் சொல்லி, எப்படியும் உன் அப்பா அல்லவா என வக்காலத்து வாங்க முயற்சிக்கும் பொழுதுகளில், எனக்கு அம்மாவில் கூட ஏரிச்சல் வரும்.

அப்பா எங்களுடன் இருந்த போது, என் பிறந்த நாளை பலருடன் சேர்ந்து குடித்துக் கொண்டாடி மகிழ்வது தான் தன் கடமை என நம்பினார். பெரியப்பா,

மாமா, மாமி, சொந்தம், பந்தம் எனப் பலரும் வந்து பெரிதாக அன்பைச் சொரிவது போல் கட்டிப் பிடித்து, படங்களுக்கு போல் கொடுத்து பல அன்பளிப்புக்கள் தந்தனர். பின் அப்பாவும் போக உறவுகளும் போய் விட்டன. சில மானம் போனதாக ஒதுங்கிக் கொள்ள, வேறு சில அம்மாவில் பிழை கண்டு விலக்கிக் கொண்டன.

நடந்து முடிந்த வாழ்வின் அவலங்களை நினைத்து கலங்கிக் கலங்கி, முடிவில், அத்தனையும் மறந்து அம்னீசியா என்ற நோயில் ஒரு பொய் வாழ்வு வாழும் நிலைக்கு அம்மா வந்ததில், ஒடிந்து போன என் உள்ளதுக்கு, என் வாழ்க்கு, ஒத்தடம் தர வந்த தென்றல் தான் சர்மி.

வீட்டுக்குப் போன போது, ‘வாழ்த்துக்கள் ஆனந், உன் வாழ்க்கையில் இனி எத்தனை மாற்றங்கள் பாரேன்! எந்த வித முன் அனுபவமும் கேட்காமல் 24/7 வேலை ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது, அதற்கு நீ தயாரா?’ என்ற நண்பன் கதிரின் தொலைபேசிச் செய்தி காத்திருந்தது.

‘சின்ன வயதில் ஏற்படும் மனப் பாதிப்புக்கள் வயதானதும் வன்முறையைக் கட்டவிழிக்கிறது அல்லது வாழ்விலிருந்து ஒதுங்க வைக்கிறது என்று சொல் கிறார்கள்; பயங்களும் மனப்பாதிப்பும் குறைய கவுன்சிலர் யாருடனுமாவது கதைத்துப் பாரேன் ஆனந்.’ மிகவும் நிதானமான, வாழ்க்கை பற்றி ஆழமான கருத்துக்கள் கொண்ட நண்பன் கதிர், இப்படிப் பலமுறை சொல்லியிருப்பான்.

பாடசாலையில் குடும்பவரலாறு படிக்கும் போது, பிள்ளைகளின் வளர்ச்சியில் சூழ்நிலைகளின் தாக்கம் பற்றியோ அல்லது பிள்ளைகளின் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றியோ கலந்துரையாடும் போது, மனதில் வெறுமையும், விரக்தியும் பலமுறைகள் வெடித்திருக்கின்றன. நான் பூரணமான மனிதனாக உருவாக எனது அப்பா என்ற பாத்திரத்தைப் பற்றி, ஒரு அறிவும், விளக்கமும் தேவையோ எனக் குழம்பிய போது, ஒடிப் போன பொம்பிளையுடன் பலாத்காரம் இல்லாமல் வாழ்கிறாரா என விடுப்பு அறியும் உந்துதல் வந்த போது,

எங்களுடன் ஏன் அப்படியான ஒரு வாழ்வு வாழ்ந்தார். அதன் பின்னணி என்ன என்று ஆராய முனைப்பு உருவான போது, இலங்கைக்குப் பயணம் போன விடத்தில் சாலை விபத்தில் அவர் காலமான செய்தி தான் கிடைத்தது.

ரீவியை ஒன் பண்ணி விட்டு ரீ போட தண்ணீர் சுட வைக்கிறேன். பிள்ளை வளர்ப்புக்கலை, பிறப்பில் வருவதல்ல, அது ஒரு கற்றறிய வேண்டிய திறன் என்ற முத்தாய்ப்புடன் ‘ரோக் சோ’ ஆரம்பமாகிறது.

ஒரு நல்ல ஆண்மாதிரி இல்லாமல் வளர்ந்த நான், என் மகனுக்கு ஒரு ‘மாதிரி மனிதனாக’ அமைய, எனக்கு கவுன்சிலிங் மட்டுமல்ல, பிள்ளை வளர்ப்பு முறை பற்றிய வகுப்புக்கள் கூட முக்கியம் என்பது மிகத் துல்லியமாகப் புரிகிறது. என் சுவடுகள் என் மகனின் மனதில் காய்த்தை ஏற்படுத்தாமல் பாதுகாக்க, ஒரு நல்ல அப்பா வாக இருக்க, என் மனதில் ஆழமாக பதிந்திருக்கும் கோவத்தை, வெறுப்பை வெளியில் எடுப்பது அவசியம். அதைச் சரிவரச் செய்ய, அத்தனை உதவிகளையும் பெற்றுக் கொள்வேன் என, எனக்கு நானே உறுதி செய்து கொள்கிறேன்.

அதனால் மனம் சற்று இலேசாக, ரோக் சோவைச் செவிமடுத்தபடி, சுரேன் தந்த பெற்றோர்த்துவம் புத்தகத்துடன் சோபாவில் சாய்ந்து கொள்கிறேன்.

ஞானம், நவம்பர் 2008

விடை பெறும் கானல்தடம்

வானம் மெதுவாகத் தூறிக் கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு நம்பவே முடியவில்லை. சுண்டினால் சிவக்கும் நிறம்; கதை சொல்லும் கனிவான கண்கள்; சுவைக்கச் சொல்லும் குவிந்த அழகான உதடுகள்; கண்ணத்தில் குழி விழச் சிரிக்கும் அந்த மனதை வயப் படுத்தும் சிரிப்பு....

இத்தனையும் எனக்கு சொந்த மாகக்கூடிய ஒரு சாத்தியக்கூறு.., காத்திருந்ததற்கு இது ஒரு பரிசா— மனமெங்கும் ஆயிரம் பட்டாம்பூச்சிகள் வட்டமடிப்பது போன்ற சிலிர்ப்பு — எனக்குள் நானே அகமகிழ்ந்து சிரித்துக் கொள்கிறேன்.

அர்ஜூங் என் மனதில் சங்கமமாகக் காரணமான அந்த சம்பவம் மீண்டும் நினைவுக்கு வருகிறது.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை, பனி கொட்டிக் கொண்டேயிருந்தது. கண்டாவின் அத்தனை பருவ கால மாற்றங்களும் அழுகுதான். ஒவ்வொரு பருவமும் மாறும் போது அந்த மாற்றங்களை அப்பத்தான் புதிதாகப் பார்ப்பது போல் ஒரு புத்துணர்வை, மிகவும் ரம்மிய உணர்வைத் தர அவை என்றுமே தவறுவதில்லை. அந்த

நான் நிழலானால்...

பனித்துகள்கள் விழும் அழகை ரசித்தபடி யன்னலருகே அமர்ந்திருந்தேன்.

அம்மா வந்து பக்கத்தில் இருக்கிறா. “பிள்ளை, நான் ஒரு கதை சொல்லுவன், இடையிலை மறிக்காமல் முழுசாய்க் கேட்பியோ?”

“அம்மா முத்தாய்ப்பு வைக்காமல், என்ன எண்டு சொல்லுங்கோ.”

“அண்டைக்கு கோயிலிலை ரதி மாமி சொன்னா, தன்றை மகள் internet dating மூலம் தான் கலியாணம் கட்டினதாம். இங்கை எங்களுக்கேற்றாப் போலை மாப்பிளை தேடுறது வலு கஸ்டம் எண்டு பலரும் இப்படித் தான் செய்யினமாம். நீயும் சும்மா ஒருங்கா அப்படிப் போய்ப்பாரன். பிறகு எப்படி வருது எண்டு பார்ப்பம்.”

“அம்மா. எந்த நாளும் சந்திச்சுப் பழகிற ஆட்களைப் பற்றியே ஒழுங்கா அறிய முடியாமலிருக்குது. அப்படியிருக்கேக்கை internet dating மூலம் கலியாணம் பண்ணுறது நல்ல பகிடிதான். சும்மா போங்கோ எனக்கு கலியாணமும் வேண்டாம், கத்தரிக்காயும் வேண்டாம்.”

“உனக்கும் முப்பது வயசாகுது, காலம் எல்லே போய்க் கொண்டிருக்குது. வயசு போகப்போக கலியாணம் கட்டுறது பெரிய கஸ்டம்... பிள்ளை.”

“அம்மா, இது இலங்கையில்லை. இது கனடா. கனடாவிலை தனிச்ச வாழ ஏலும். OSAP இருந்தால் கலியாணம் பேசுறது கஸ்டம் என்று, தொடர்ந்து படிக்க விட மாட்டன் எண்டியள். இப்ப நான் உழைச்சுச் சேமிச்ச காசு இருக்கு. என்னை மேலே படிக்க விடுங்கோ, பாப்பம்”

“ஏன், நீ படிச்சது காணாதே? பிறகு மேலே படிச்சாப் பிறகு அதை விட உச்ததியாய் மாப்பிளை பாக்கிறது நடக்கக்கூடிய காரியமே?”

“கலியாணம், உது தான் உங்களுக்கு நாளும் பொழுதும் நினைப்பு. நீங்கள் கலியாணத்தைக் கட்டி இப்ப என்னத்தைப் பெரிசாச் சாதிச்சுப் போட்டியள்? ஒரு degree எடுக்கிறது இங்கை பெரிய வேலையில்லை. சராசரியாக எல்லாரிட்டையும் அது இருக்கிறதாலை

தான் ஒரு நல்ல வேலை எடுக்க ஏலாமல், சும்மா ஒரு அலுவலக வேலையிலே போரடித்துக் கொண்டிருக்கிறன். ஏதாவது ஒரு பட்டப் பின்படிப்போ அல்லது ஒரு டிப்புளோமாவோ செய்தால்தான் ஒரு நல்ல வேலை தேடலாம்.”

“பிள்ளை, சும்மா என்னோடை விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறதை விட்டிட்டு, எனக்காகச் செய்ய மாட்டியோ, என்றை ராசாத்தியல்லே, உன்னை கெஞ்சிக் கேட்கிறன். எனக்கு மாரடைப்பும் ஒருக்கா வந்திட்டுது. இனி எவ்வளவு காலம் இருப்பனோ தெரியாது. உன்றை கலியாண்த்தை ஒப்பேற்றிப் போட்டால், எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருக்கும்.”

அம்மாவும் பாவம். நவக்கிரக வழிபாடு, சனி பகவானுக்கு எலும்மிச்சைபழ விளக்கு, நந்திக்கு 9 குடம் தண்ணி என்று செய்து செய்து களைச்சுப் போனா. போதாததற்கு கண்டாவில் இருந்தாலும், ‘நாம் தமிழர்கள், இது எங்கடை பாரம்பரியம், அதைக் காப்பாற்றுவது எங்கடை கடமை’ என்று சொல்லாமல் சொல்லும் சிலரின் ‘பொம்பிளை நிறம் காணாது’, ‘சீதனம் கொஞ்சம் கூட வேணும்’ என்ற இழுவைகள் அவவை நிறையவே குழப்பி இருந்தது. அதனால் புதுத் தொழில் நுட்பத்தின் அனுகூலத்தை நாடி வந்திருக்கின்றா அவ.

அடுத்த நாள் வீட்டுக்கு வந்த என் சினேகிதீ ஜாலியிடம் அம்மாவின் வேண்டுகோளைச் சொன்ன போது, அவளும் ‘சிலவேளை இது நன்மையிலை முடியலாம். நீ என்ன சின்னப்பிள்ளையா யாரேனும் ஏமாற்றிப் போட்டுப் போற்றுக்கு, சும்மா அம்மாவுக்காக தன்னும் போய்ப்பாரேன்’ என உற்சாகம் தருகிறாள்.

இப்படித் தான், அம்மாவுக்காக, அவவின் வற்புறுத்தலுக்காகத் தான் இது மெல்லத் தொடங்கியது. ஆரம்பத்தில் புத்தகங்களை விமர்சித்து, பின் சினிமாவை அலசி, கொஞ்சம் பழக்கம் வந்ததும், கருத்துக்களை விவாதித்து, மெல்ல நெருங்கியதில் ஏதோ ஒரு அந்நியோன்யம் வந்தது. 12ம் வகுப்புப் படிக்கும் போது அரவிந் சொன்ன ‘அனு, ஐ லவ் யூ’, வை விட, இது மனதைச் சண்டி இழுத்தது.

அரவிந் நல்ல பண்புள்ள, உதவி செய்யும் திறன் மிக்க, சிறந்த ஒரு மாணவனாக இருந்தான். ஆனால் மனதில் ஏனோ காதல் வரவில்லை. ‘முதலிலை படிப்பைப் பார்’, என்று தினம் தோறும் அம்மா சொல்லும் பாராயணத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததும் அதற்கு ஒரு காரணமாகவிருக்கலாம். பின் பல்கலைக் கழகத்தில் போலின் புத்திக் கூர்மையில், இசைந்து கொடுக்கும் தன்மையில், எடுப்பான உருவத்தில் லயிப்பு வந்தபோது யதார்த்தத்தை எண்ணி, மனதைக் கட்டுப் படுத்த வேண்டியிருந்தது. இனம் மாறிக் கட்டினால், பல பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி வரும். கலாச்சாரங்கள் பழக்க வழக்கங்கள் மாறி நிற்கும் போது திருமணத்தில் சாதாரணமாக வரும் சவால்களை விட, சவால்கள் இரட்டிப்பாக வரும்.

‘நீ சொல்லுக் கேட்காமல் போனால் போ! ஆனால் எங்கள் உறவு அத்துடன் முடிந்து விடும்’ என பல மறைமுக அறிவுப்புகள், பயமுறுத்தல்கள் போலை விட்டு விலகியிருக்க வைத்தன.

ஆனால் அறிவுக்கும், மனதுக்கும் தீனி போட்ட அர்ஜூனின் internet உரையாடல்கள், மிக வித்தியாசமான வகையில் மனதை ஆக்கிரமித்தன. எண்ணங்களை எழுத்து மூலம் கதைத்து ‘ஒத்துப்போகலாம்’ எனத் தெரிந்த பின், அம்மாவின் ஒத்துழைப்பும் கிடைக்கிறது என்ற தெம்பில், மனதில் வேகமாக ஒரு உறவு வளர்ந்தது. அர்ஜூன் யாழிப்பானமாம் என்றவுடன், அம்மாவுக்கு மட்டுமல்ல, அப்பாவுக்கும் பெரிய நிம்மதி.

‘அனு, நாம் ஒரு நாளைக்கு நேரில் சந்திப்போமா, ஆறுதலாக இருந்து கதைக்கலாம். ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் மேலும் அறிந்து கொள்ள முடியும்,’ என அர்ஜூன் கேட்ட போது எனக்கு சரி என்று சொல்ல ஏனோ துணிவு வரவில்லை.

சந்திப்பிலே ஏதாவது ஒரு பிசிறு ஏற்பட்டால், நட்பு போய் விடுமோ என பெரிய ஆதங்கமாக இருந்தது. தொழில்நுட்பம் வளர்ந்த ஒரு உலகில் வாழுகிறோம். முதலில் ஒருக்கால் ஸ்கைப் மூலம் கதைப்போமா என நான் கேட்டதன் பிரதிபலிப்புத்தான் இந்தப் பரவசம்.

நான் அர்ஜானுடன் கதைத்ததை விட அப்பாவும், அம்மாவும் கதைத்தது தான் அதிகம். அர்ஜான் யாழ்ப்பாணத்தில் எவ்விடம், யாருடைய சொந்தம் என அம்மா துளாவித் துளாவி அறிவுதில் பெரும் ஆர்வம் காட்டினாலும், அர்ஜான் தந்த விபரங்களிலிருந்து தனக்குத் தெரிந்த எவரையும் அர்ஜானுடன் தொடர்பு படுத்த அம்மாவால் முடியவில்லை. இருந்தாலும் அம்மாவுக்கு தலை, கால் தெரியாத சந்தோசம். அர்ஜானை அவவுக்கும், அப்பாவுக்கும் நன்கு பிடித்துப் போயிற்று. சாதகப் பொருத்தம் பார்க்க விரும்புவதாக அம்மா சொன்ன போது, முற்றாக முடிவானது போல ஒரு பிரமை என் மனதில்.

நினைவுகளின் தொடரை தொலைபேசி குழப்புகிறது. அழைத்தது ஜாலி தான். நடந்தவற்றை, தான் விரும்பிய பரிசுப்பொருளைக் கண்ட குழந்தையின் குதுகலத்துடன் சொல்கிறேன்.

அவரும் என் சந்தோசத்தை பகிர்ந்து கொள்கிறாள். எனது இன்னொரு தோழியுடனும் என் மகிழ்வைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தில், மின்கணிணியின் முன் போய் இருந்து மின் அஞ்சலைத் திறக்கின்றேன். அர்ஜானின் மின் அஞ்சல் எனக்காகக் காத்திருந்தது.

என் அன்பு மிக்க அனு,

உங்களுடனும் உங்கள் பெற்றோருடனும் கதைத்த கதைகளும், உங்களின் ஆர்வம் மிக்க முகங்களும் தான் என்னை மீலா மீலாச் சுற்றி வருகின்றன. உங்களின் அம்மா கேட்ட சில கேள்விகள் என்னைக் கொஞ்சம் யோசிக்க வைத்தன.

என்னைப் பற்றி நீங்கள் முழுதாக அறிந்து கொள்வது எல்லோருக்கும் நல்லது என நினைக்கிறேன்.

நாங்கள் வெள்ளாளர் பரம்பரை அல்ல. எமது முதாதையர் விவசாயம் செய்யவில்லை. மீன் பிடித்துத் தான் சீவியம் நடாத்தினார்கள். இதைச் சொல்வதில் எனக்கு எந்த விதமான மனவருத்தமும் இல்லை.

குறிப்பாக இது உங்கள் பெற்றோருக்கும் தெரிவது அவசியம். அத்துடன் நீங்கள் கேட்டது போல் எனது குறிப்பை இத்துடன் அனுப்பி உள்ளேன்.

இந்தக் கல்யாணம் நல்லபடி நடந்தால் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவேன். எனக்காக சந்தோசமடைய என் பெற்றோர் இவ்வுலகில் இல்லை. அந்த விதத்தில் நீங்கள் கொடுத்து வைத்தவர்.

உங்கள் பெற்றோருக்கும் எனது அன்பைத் தெரிவியுங்கள்.

அன்புடன்,

அர்ஜூன்.

வாசித்து முடித்த போது, மனம் ஏனோ பட படத்தது. அர்ஜூனின் சாதகக் குறிப்பை பிரின்ற எடுத்துக் கொண்டு அம்மாவிடம் போகிறேன்.

“அம்மா அர்ஜூனின் குறிப்பு.”

“உடனை வந்திட்டது, தம்பிக்கு அப்ப உன்னை நல்லாப் பிடிச்சிருக்குது. 4ல் சனி, 7ல் கேது, உதயத்தில் ராகு. பிறகென்ன, பொருத்தம் நல்லம் எண்டுதான் நினைக்கிறன். எதுக்கும் பிள்ளையார் கோவில் சாத்திரி யிட்டை கேட்டிட்டு முடிவெடுப்பம்,” சொன்ன வேகத்தில் போன் பண்ணிக் கதைத்துவிட்டு, அம்மா போய்விட்டா.

என் மனம் அலை பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. வாழப்போகிறவள் நான்தான் இதற்கு முடிவெடுக்க வேண்டும் என நினைத்துக் கொள்கிறேன். நிமிடங்கள் மணித்தியாலங்கள் ஆக, கடைசில் அம்மா ‘இந்தியன் சவீற்ஸ்’ சகிதம் வந்து சேர்கிறா.

“பிள்ளை, நல்ல சேதி, கடவுள் வழி காட்டியிருக்கிறார். நல்ல பொருத்தம் எண்டு ஐயா சொல்லிட்டார்.”

“சரி, உதிலை இப்ப இருங்கோ, உங்களுக்கு நான் ஒரு கதை சொல்ல வேணும்.”

“என்ன பிள்ளை, பீடிகை போடுறாய்?”

“அர்ஜூன் அவை எங்கடை ஆட்கள் இல்லையாம்.”

“என்ன பிள்ளை நீ சொல்லுறாய்? உண்மையாகவே, யார் சொன்னது? கடவுள் காக்க, என்ன கதை இது. இஞ்சரப்பா கேட்டியளோ?”

“அம்மா வேறை ஒருத்தரும் சொல்லெல்லை, அர்ஜூன் தான் சொன்னது.”

“அப்ப உனக்கு முதலே தெரியுமே?”

“இல்லை, இப்ப குறிப்பு அனுப்பேக்கை தான் அதையும் எழுதினவர்.”

“என்ன சாதியாம்....என்ன....எதுவோ, இனி என்ன செய்கிறது? குறிப்புப் பொருந்தேல்லை, என்டு சொல்ல வேண்டியது தான்!”

“அம்மா இவ்வளவு நேரமும் அர்ஜான் மாப்பிளையாக வாறது எங்கடை பாக்கியம், கடவுள் சித்தம் எண்டெல்லாம் கொண்டாடிப் போட்டு, குறைந்த சாதி என்டதும், நீங்களும் மற்றவை மாதிரி அதே பாரம்பரியக் கதை சொல்லி, உங்களைச் சுற்றி வழமையான வட்டம் போடப் போறியளோ?”

“ஊரோடை ஒத்துப் போகவேணும் பிள்ளை, பிறகு நாங்கள் இனசனத்தோடை கொண்டாட வேணுமெல்லே.”

“உங்களுக்கு ஊரைப் பற்றித்தான் கவலை. எங்கடை மனங்களை யோசித்துப் பாத்தியளோ?”

“நீ சொல்ற மாதிரி கண்ட கிண்ட சாதியளோடும் கலக்கிறது நடைமுறை விஷயமில்லை பிள்ளை.”

“அம்மா அர்ஜான் மனித சாதி. மனிதர்களிடையே மொழி, சாதி, இனம், மதம் எண்டு எத்தனை பாகு பாடுகள்....எத்தனை பிரிவுகள்..... இந்த வரம்புகள், எல்லைகள், வேலிகள் எல்லாம் பாத்துப் பாத்து நான் களைச்சுப் போனன். ஆசிர்வாதம் வழங்க உங்களுக்கு விருப்பமில்லை எண்டால் தயவு செய்து விலகி நின்டு வழியை விடுங்கோ”.

வேகமாகச் சொல்லிவிட்டு அம்மாவுக்கும், அப்பா வுக்கும் சிந்திக்க அவகாசம் இருக்கட்டும் என்று வெளியில் வருகிறேன்.

வசந்த காலத்தின் வரவைப் பறைசாற்றும் வகையில் முற்றத்தில் மலர்ந்திருந்த ரோஜாப் பூக்களில் அழகான வண்ணத்துப்பூச்சிகள் வட்டமிட்டுப் பறக்கின்றன.

நான் தங்கே பரிசுவழகு அப்பிலுப்படி வேண்டியான
நினைவு மறைத்தியோ. நான் நாமையானாலும் வந்து
நான் தங்கே பரிசுவழகு சிறையிலே வேண்டியான
நினைவு மறைத்தியோ.

உறவுகள் உளமையானால்

எந்த வித அசைவும் இல்லாமல் படுத்திருக்கும் முரளியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளுக்கு வருவது பரிதாபமா, கவலையா, விரக்கியா அல்லது கோபமா இல்லை எல்லாம் கலந்த ஒரு கலவையா என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று அவன் எதிர்வாதம் செய்யும் பொழுதுகள் மட்டும் மிக நிதர்சனமாக எப்போதும் அவள் கண் முன் வந்து கண் ணீரைக் கொண்டு வந்து விடுகின்றன.

“இன்டைக்கு மகேன் வீட்டை பார்ட்டி, நீ வாறியோ?”

ஓவ்வொரு சனிக்கிழமையும் பார்ட்டிதான்.

“நான் வரேல்லை. நல்ல சொந்தம் அல்லது நல்ல சினேகிதர் எண்டால்தான் நான் வருவன் எண்டு உங்களுக்குத் தெரியும். சும்மா இரண்டு பிள்ளைகளையும் அங்கை கொண்டுபோய் வைச்சுக் கொண்டு அதுகளையும் காயப்போட வேணும்.”

“நீயும் உன்றை பிள்ளைகளும் தான் புதினமான ஆக்கள். அங்கை எல்லாரும் பிள்ளைகளோடை தான் வருகினம். உன்னைக் கட்டினன் நான் போயும் போய்....”

“ஓரு நாளைக்காவது வீட்டை இருந்து பிள்ளைகளோடை விளையாடுவம் என்னுடைய நீங்கள் நினைக்கிறீர்களே.”

“அதுக்குத் தானே நீ வீட்டிலை இருக்கிறாய், மனுசன் வேலைக் களைப்புக்கு என்ஜோய் பண்ண வேணும்.”

ஓவ்வொரு சனியும் இரவு வேலையாலை வந்ததும், போவதற்கென அவனுக்கு ஏதோ ஒரு பார்ட்டிடி தப்பாமல் இருக்கும். ஆட்டிறைச்சி கறியும், விஸ்கியும் கேளிக்கைகளும் தான் அவனின் வாழ்க்கையாக இருந்தது. அவனின் அண்ணன் வீட்டில் கூட, அவன் போகாத பல பார்ட்டிகள் அவனுடன் நடக்கும்.

“சுமனுக்கு காச்சலாயிருக்கு, Tylenol வாங்கித் தந்திட்டுப் போறியளே?”

“ஏன் உதுகளை வாங்கி வைக்கக்கூடாதே,....சரி கிட்ட வரக்கே கோல் பண்ணுறந். கதவடிக்கு வா, தந்திட்டுப் போறன்.”

அவனுக்கு அத்தனை கவனமும், முக்கியத்துவமும் பார்ட்டியில் தானிருக்கும். அவனுக்கு மனதில் ஏரிச்சலாக இருக்கும்.

இப்படி ஒரு நாள் freezing rainல், “தேவையில்லாமல் கார் ஒடுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள்,” என்று அடிக்கடி வந்த வானிலை எச்சரிக்கையையும் மீறி, ஒரு பார்ட்டிக்குப் போனான்.

இரவு நெடு நேரமாகி விட்டது, அவனைக் காணோம்.

வருவது போவதை கோல் பண்ணிச் சொல்லும் வழக்கம் அவனுக்கு கிடையாது. அவனுக்கு நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. கோல் பண்ணிப் பார்க்கவும் பிடிக்கவில்லை.

“என்ன மனுசி மொனிற்ற பண்ணுறாவோ,” என நண்பர்கள் கேட்பினம் என்று அவனுக்கு அப்படி கோல் பண்ணுவதும் பிடிக்காது. எனவே அது வேறு வாக்கு

வாதமாகி பிரச்சனைப்பட வேண்டாம் என்று கட்டிலில் உழன்று கொண்டிருந்தாள்.

முடிலில் சாமம் 2 மணிக்கு கார் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. ஆனால் வீட்டுக் கதவு திறக்கும் சத்தம் இல்லை. என்ன நடந்தது என எழும்பிப் போய் பார்த்த போது, அவன் வீட்டு வாசலின் முன் விழுந்து போய்க் கிடந்தான். அவள் மிகுந்த பதட்டத்துடன், ஜக்கற்றையும் பூட்ஸ்ஜையும் அரை குறையாய்க் கொள்ளவிக் கொண்டு ஓடிப்போய், ‘அப்பா’, ‘அப்பா’ என கதறிய படி அவனை உலுப்பின போது, அவனிடமிருந்து எந்த அசமாத்தமும் இல்லை. அவன் மயக்கத்தில் இருந்தான்.

போன வேகத்தில் மீண்டும் வீட்டின் உள்ளே வந்து 911ஐ அழைத்துவிட்டு வெளியே போக, கணக்காக வந்தது. அவனை உள்ளே தூக்கி வந்து அவளிடம் அவர்கள் கேள்விகள் கேட்பதற்கிடையில் வந்த அம்புலன்ஸ், அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனது. அத்தனையும் மிக வேகமாக முடிந்து விட்டன. நித்திரையில் இருந்த பிள்ளைகளைத் தூக்கிக் காரில் போட்டுக் கொண்டு போனவருக்கு அவனுக்கு மாரடைப்பு வந்து, அது பக்கவாதமான செய்தி நிலைகுலைய வைத்தது.

அன்றிலிருந்து இன்று வரை இரண்டு வருடமாய் வீடும், ஆஸ்பத்திரியும், வேலையும் என்று அவள் வாழ்க்கை போகிறது.

செல்விடத் தொலைபேசியின் அதிர்வு நினைவைக் குழப்பியது. “சமதி ஓரே அழுது கொண்டிருக்கிறாள். நல்ல காய்ச்சலும் காயது. கொஞ்சம் கெதியா வந்தால் நல்லம்,” அது அவளின் அண்ணி. “சரி, நான் இப்ப வெளிக்கிடுறன்,” என்றபடி அவளின் போர்வையைச் சரி செய்து விட்டு அவள் வெளிக்கிட்டாள்.

காரில் போகும்போது கொழும்பில் பாடசாலையும், வீடுமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவளின் வாழ்க்கையில் திடீரென திசை மாற்றம் நடந்த கதை மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது.

கண்டாவில் பெரிய மளிகைக்கடை வியாபாரம் செய்யும் முரளிக்கும் அவருக்கும் சம்மந்தம் பேசப்

பட்டது. கனடாவில் வாழும் அவள் அண்ணன், “படித்த உனக்கு கடைக்காரனைப் பேசறன் எண்டு நினைக் காதை. இப்ப தமிழ் மாப்பிளைமாருக்கு பஞ்சம் எண்டு நான் சொல்லி நீ தெரிய வேண்டியதில்லை”, என்ற போது, யுத்ததில் அழிந்தோர், போரடப்போய் இறந்தோர் என்று தமிழ் ஆண்மகன் தலைவிதி அவளுக்கும் தெரிந்திருந்ததால், “இல்லை, இல்லை, நல்லவராக இருந்தால் சரிதான்,”என்றாள். அதை விட 36 வயதுக்குப் பின் மாப்பிளையைத் தெரிவு செய்வது என்பது நடக்கக் கூடிய விடயமல்ல என்ற யதார்த்தமும் புரிந்தது.

அவனது படம் வந்த போது பார்வைக்கு நல்லாத் தான் இருந்தது. 44 வயது என்று சொல்ல முடியவில்லை. விதிவசம் தாரம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. “கொழும்பிலும் பிரச்சனையாமே, கண்ட இடத்திலை எல்லாம் எல்லாரையும் கைது செய்கிறாங்களாம். ஐந்து நாள் தான் அங்கை நிற்பேன். வேலையையும் விட்டிட்டு கணநாள் நிற்க முடியாது,” என்ற நிபந்தனையுடன் வந்த அவனை ஒரு சனிக்கிழமை அடாத மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்த போது, முதன்முதலில் விமான நிலையத்தில் சந்தித்தாள் அவள். பின்னர் திங்கள்கிழமை இரவு தாலி கட்டிய போது, அவனின் ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்தாள். அதனைத் தொடர்ந்து விருந்துகள், சந்திப்புக்கள் என்று பொழுதுகள் கழிய, நான்கு இரவுகள் படுக்கையில் மட்டும் அவனைத் தனிமையில் சந்தித்தாள். வெள்ளிக்கிழமை மாலை விமான நிலையத்தில் பிரியா விடை நடந்தது. எல்லாமே கனவு மாதிரி முடிந்தது. கலியாணம் கட்டும் வரை ‘கலியாணம் கட்டவேணும்’ என்பது தான் பிரச்சனையாக இருந்தது. கலியாணம் கட்டிய பின் தான் அதில் ஆயிரம் பிரச்சனைகள் என்று தெரிந்தது.

அவன் ஸ்பொன்சர் பண்ண வேண்டிய படிவங்கள் இலங்கையில் உள்ள கண்டிய உயர் ஸ்தானியத்துக்கு வர முதலே அவளின் பெருத்த வயிறு தெரியாதவர்களுக்கு எல்லாம் அவள் கலியாணம் கட்டிய கடையை அறிவித்தது. தனக்குத் தாலி கட்டியவன் எப்படியான மனிதன், அவனுக்கு எவை பிடிக்கும், எவை பிடிக்காது

என்றெல்லாம் அறிய முதலே அவன் பிள்ளைக்கு அவள் தாயாகினாள்.

அவள் செய்தியைத் தெரிவித்த போது, “சரி, உனக்கு பிள்ளை வேணுமா?” என்றான் அவன்.

என்ன கேள்வி இது என மனதில் அவளுக்கு ஏரிச்சல் வந்தது.

அவனோ தொடர்ந்து, “நான் காசு அனுப்புறன். வளக்கக் கஷ்டம் எண்டால் வேலையை விட்டிடு,” என்றான். “பாத்துச் செய்கிறன்,” என்றவள், பிள்ளை யுடன் ஆறு மாதம் வீட்டில் நின்று விட்டு, உதவிக்கு ஆள் கிடைத்ததும், வேலைக்குப் போனாள்.

‘எப்ப மனிசன் வாறாராம்?’ எனக் கேட்ட எல்லா ருக்கும், ‘நான் தான் போறன். நாட்டு நிலைமையிலை அவர் வாறது கஷ்டம் தானே,’ என அவன் சொன்ன சாட்டை நியாயப்படுத்தினாள். ஆனால் மனதில் ஆயிரம் கேள்விகள் எழுந்து கொண்டே இருந்தன. இடை இடையே மனவலிகளும் வந்து கொண்டே இருந்தன.

முடிவில் ஒரு நாள், 2 வயது மகனுடன் உடலைச் சில்லிட வைக்கும் குளிர் நிறைந்த ஒரு இரவில், கன்டா மண்ணில் கால் பதித்தாள் அவள். மகனுக்கு அவன் ஒரு அந்நியனாய் இருந்ததால், அவன் அவளைத் தொடும் பொழுதுகளில் எல்லாம் மகன் கூச்சல் போட்டான். தகப்பனுடன் ஒட்ட மறுத்த மகனுடன் தகப்பன் ஒட்டிக் கொள்ள பெரிய பிரயத்தனம் ஒன்றும் எடுக்கவில்லை. ‘நேரமில்லை’, ‘வேலைக்களைப்பு’ என்பன சாட்டாகின. வீட்டில் நிற்கும் பொழுதுகளிலும் ரிவீக்கு முன் இருப்பது தான் அவனுக்குப் பிடித்தமானதாக இருந்தது அல்லது யாருடனாவது தொலைபேசியில் வம்பளப்பது அவன் வழையானது.

“மூன்று வருஷங்களுக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறன். எங்களுடன் பொழுதைக் கழிக்க உங்களுக்கு ஒரு நாள் கூட நேரமில்லை,” என அவள் சலித்துக் கொண்டாள். அவனுக்கு கும்பலும், கேளிக்கைகளும் பிடித்தன. அவளுக்கு வீட்டில் அமைதியாக குடும்பத்துடன் இருப்பது விருப்பமாய் இருந்தது. சிலவேளைகளில் அவன் தங்களை அசட்டை செய்வதற்கு தான் தான் காரணமோ

என அவளுக்கு தன் மேல் பச்சாதபமும் கோபமும் கூட வந்தது. நாள்டைவில் அவன் வாழ்வில் என்ன நடக்குது என்று அவளுக்கு தெரியாத அளவுக்கு மெல்ல மெல்ல அவள் வாழ்வு தனித்துப் போனது.

அடுத்ததாக ஒரு பெண் பிள்ளை பிறந்தாள். உடல் உறவில் மட்டும் தான் அவளுக்கு அவன் கணவன் ஆனான்.

ஆனால் நாள் முழுக்க தனித்திருந்து பிள்ளை களுடன் போராடும் அவளுக்கு அதுவும் சுமையானது. இரவில் பிள்ளை அழுதால், ‘நான் வேலைக்குப் போக வேண்டாமோ, அடுத்த அறைக்கு கொண்டு போ,’ எனச் சினந்தான்.

நாள்டைவில் படிப்படியாக அடுத்த அறையிலேயே அவள் படுத்தும் கொண்டாள். இப்படி அந்த நான்கு வருட வாழ்வில், அவனுடன் ஒட்டாமல் வாழ்ந்த நாட்கள் தான் அதிகம்.

வீட்டுக்குப் போய் பிள்ளைகளைப் படுக்க வைத்து விட்டு ஏதாவது சாப்பிடுவோம் என்று போக தொலை பேசி மணி ஒலித்தது. அழைத்தது மனோ. அவனது இனிமையான, அமைதியான குரலைக் கேட்டது அவளின் மனதுக்கு கொஞ்சம் ஒத்தடமாயிருந்தது. ‘அவன் எப்படியிருக்கிறான், பிள்ளைகள் எப்படி இருக்கிறார்கள்’ என்ற வழமையான கேள்விகளின் பின் “ஜானகிராமனின் ‘அம்மா வந்தாள்’ நாவல் வாசித்தேன்” என்றான். தனது இருபதுகளில் வாசித்த அந்தக் கதை அவளுக்கு நினைவுக்கு வர, “அந்த அம்மா பாத்திரம் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்றாள்.

“அறுபது களில் இந்தியாவில் வாழ்ந்த ஒரு எழுத்தாளர் இவ்வளவு துணிவாக ஒரு குடும்பப் பெண்ணுக்கும், இன்னொரு ஆணுக்கும் உள்ள உறவு பற்றி எழுதியிருக்கிறார் என்று நம்ப முடியவில்லை,” என்றவன் தொடர்ந்து, “பெண்ணின் விருப்பமில்லாமல் கணவன் கூட அவளைத் தொட முடியாது என மேலைத் தேசங்களில் இப்போது இருக்கும் சட்டங்களை அன்றே ஜானகிராமன் தன் எழுத்தினாடாக காட்டியிருக்கிறார்,” என்றான்.

“பலவருடங்களாக கணவனுடன் உடல் உறவு கொள்ளாமல் இருப்பதை வேண்டுமானால் நியாயப் படுத்தலாம். ஆனால் அவனுடன் வாழ்ந்துகொண்டு அவனுக்குத் தெரியத்தக்கதாக இன்னொரு ஆணுடன் தனது இச்சையைத் தணித்துக் கொள்ளும் அந்த அம்மா பாத்திரத்தை அன்றும் என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இன்றும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது,” என்றாள் அவள்.

“சரி! அது கதை, ஆனால் நிஜத்தில் நீங்கள் வாழும் இந்த வாழ்க்கையை சிலருக்கு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறதே,” என்று அவன் சொன்ன போது அவன் தன்னைப் பற்றித்தான், தன் ஆதங்கத்தைப் பற்றித் தான் சொல்கிறான் என்பது அவனுக்கு நன்கு புரிந்தது. தொலைபேசியை வைத்த போது, வழமைப் போல் மனதில் மகிழ்வு வருவதற்குப் பதிலாக, சற்று குழப்பமும் கூடவே வந்தது.

மனைவி இறந்து போக, ஒற்றைப் பெற்றோராய் இரண்டு பிள்ளைகளை வளர்த்து, இப்ப அவர்கள் பல்கலைக்கழகம் போன பின், தனித்து வாழும் ஒரு இலக்கியவாதி அவன். அவனுக்கு மனோவின் அறிமுகம் தற்செயலாகத்தான் கிடைத்தது.

முரளியின் ஆஸ்பத்திரியில் மனோவின் மகள் சோபா தொண்டர் ஆக இருந்தாள். சோபாவுடன் அவனுக்கு ஏற்பட்ட பழக்கம் மனோவை அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. அவளின் நிலை கண்டு மன மிரங்கிய மனோ அவசர பிள்ளைப் பராமரிப்புத் தேவை களுக்கு உதவ முன் வர, அவர்களிடையே ஒரு நெருக்கம் ஏற்பட்டது. தாயில்லாத தன் பிள்ளைகளை வளர்த்த மனோவிடமிருந்த ஏதோ ஒரு ஆளுமை அவள் பிள்ளைகளையும் அவனுடன் பிணைத்துக் கொண்டது. அவனுக்கும் மனோவுக்கும் உள்ள உறவு பற்றி அவள் அண்ணனுக்குக் கூட சந்தேகம் தான். ஆனால் அவனுக்கு அது பற்றி அக்கறை இருக்கவில்லை.

அவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அந்த உறவு ஒரு சுகத்தைத் தந்தது. அவள் பிள்ளைகளை அவனிடமிருந்து கூட்டி வரப் போகும்போது வீட்டில் இருந்தால் அவர்கள்

அவனுடன் ஏதாவது ஒரு விளையாட்டு விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள் அல்லது அவன் மடியிலிருந்து கதை வாசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

வெளியில் நின்றால் மரத்திலிருந்து விழுந்த இலை களைக் குவித்து விட்டு, அதில் பாய்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். இல்லை என்றால் வெண்ணிறப் பனி குன்றுகளில் சறுக்கி விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவனுக்கு அதைப் பார்க்க கண்ணீர் வரும். அப்படி மனோவைப் போல் தான் கூட தன் பின்னை களுடன் பின்னையாக மாறி விளையாடுவதில்லை என்று குற்ற உணர்வு வரும்.

இந்த மனோ என்னுடைய மனோவாக இருந்திருக்கக் கூடாதா என பல தடவைகளில் அவனுக்கு மனதில் ஒரு ஆதங்கம் கூட வந்திருக்கிறது. சில வேளைகளில் நெஞ்சு வெடித்து விடும் போல இதயம் வலிக்கும் போதொல்லாம் யாராவது என்னைக் கட்டி அணைக்க மாட்டார்களா என அவனுக்குத் தவிப்பு வந்திருக்கிறது. அந்த வேளைகளிலும் மனோவின் நினைப்பு வரத் தவறியதில்லை

இருந்தாலும் அதற்கு எல்லாம் அவள் இன்னும் ஏனோ தயார் இல்லை. அது வாழ்ந்து பழகிப் போன கலாச்சாரத்தால் தான் என்று அவள் சொல்ல மாட்டாள். முரளிக்காக அவள் மனதில் இருக்கும் ஏதோ ஒரு நேயம் அவள் அப்படிச் சுகம் காண்பதைத் தடை செய்கிறது.

ஆனால் அவன் அவனுக்குத் தேவை.

அந்த ஆத்மார்த்த நட்பும், பேச்சுத் துணையும் இருவருக்குமே பரஸ்பரம் தேவையானவை தான்.

தன் நிலையை அவன் நிச்சயமாக விளங்கிக் கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையில், நீண்ட காலத்துக்குப் பின் வானொலியில் பாட்டுக் கேட்டவன்னம் அமைதியாக அவள் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டாள்.

குத்தாய்விலே கிடைக்கின்ற மூத்தைகளை உடையதோடு கீழாடுவதே பொதுமான சட்டத்தை அடிக்காட்டி விடுவதை விரிவாக விடுவதை என்று கூறுகின்றன.

நெற்றிவிழி மெளனம்

“நாட்டு நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருந்த காலங்களில் கூட, கல்லூரி அணைத்து துறைகளிலும் ஒங்கி நிற்க அயராது பாடுபட்ட மாமனிதர், எமது கல்லூரியின் பொற்கால அதிபர் திருவாளர் சிவசந்தரம் அவர்களை கல்லூரி பற்றிய சில நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு அன்பு டன் அழைக்கின்றேன்,” என்று பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவர் பாபு சொன்ன போது, பலத்த கர கோஷங்களுக்கும் விசிலடிகளுக்கும் ஆரவாரங் களுக்கும் மத்தியில் கதிரையை விட்டு எழும்புகிறேன் நான்.

கண்களில் நீர்த்திவலைகள், மனம் எங்கும் பல பட்டாம் பூச்சிக்கள், உடம்பு சற்று நடுங்குகின்றது.

“ஒரு சின்னஞ் சிறிய தீவில் உள்ள ஒரு குக்கிராமத்தில் இருக்கும் எங்கள் கல்லூரியின் பெருமையை உலகெங்கும் பறைசாற்றும் வகையில் கோலாகலமாக நிகழும் இந்த நூற்றாண்டு விழாவில் பங்குபற்ற எனக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தமைக்காக நான் ஆண்டவனுக்கு முதலில் நன்றி செலுத்துகிறேன்.”

“சிவகெங்கை கிராம மக்களும், சிவகெங்கையர் கல்லூரி மாணவர்களும் அன்று முதல் இன்று வரை கல்லூரியின் வளர்ச்சியை தாங்கள் சுவாசிக்கும் சுவாசக்

காற்றாக நினைத்து வாழ்வதால், என் கடமையைச் செய்வது மிக இலேசாக இருக்கிறது. நான் சிவகெங்கையர் கல்லூரியின் அதிபர் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் மிகவும் பெருமிதம் அடைகின்றேன். சிவகெங்கை வளர்த்த உங்களை எல்லாம், கடல் கடந்து வந்து இங்கு வடா மெரிக்காவில் சந்திப்பதில் அளவில்லா ஆனந்தமடைகிறேன்.”

உணர்ச்சி வசப்பட்டு மனம் திறந்து பேசுகிறேன். எனக்கு இன்னும் காற்றில் பறப்பது போல் பிரமையாக இருக்கிறது. இந்த ஆசிரியத் தொழிலுக்கு இணை ஏதும் இல்லை என மீண்டும் மகிழ்வுடன் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

மேடையால் இறங்கிய என்னைச் சூழ பலர் வந்து தங்கள் அன்பையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியில் மேடையில் நான் இருந்தபோது என்னையே வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இரட்டை விழிகளுக்குச் சொந்தமான ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண் என்னை அனுகூகிறாள். அவளது பெரிய கண்கள், அழகிய சிறிய உதடுகள், சுருட்டைத் தலைமயிர், கூரான நேரிய மூக்கு யாவுமே மிகப்பழக்கமான உணர்வைத் தருகின்றன. “என்னைத் தெரியுதோ?” சிறித்தபடி அவள் கேட்ட போதுதான்..... அந்தச் சிரிப்பு! ‘ஓ தேவகி,’ என ஒரு காலத்தில் ‘என் தேவகி’யாக இருந்த அவளை எனக்கு இனம் காட்டுகிறது.

“நாங்கள் நீடுசிலாந்திலிருந்து இருந்து போன கிழமைதான் கன்டாவுக்கு வந்தனாங்கள். ஒரு மகள் இங்கைதான் இருக்கிறா. அவவிட்டை வந்தவிடத்திலை கணக்காக உங்களையும் பாக்கக் கிடைச்சிருக்குது. இது என்றை கணவர் பாலா. இவரும் உங்கடை பள்ளிக்கூடம் தான்,” என்று ஒரு உயர்மான, கண்நிறைந்த புருஷன் என்று சொல்லக் கூடிய ஒருவரை அறிமுகப்படுத்துகிறாள்.

“நான் உங்களைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டி ருக்கிறன். சந்திச்சதிலை மகிழ்ச்சி!” என்கிறான் பாலா. சிவாவும், நானும் same universityயிலிருந்து same course

செய்து வெளிக்கிட்டனாங்கள். நான் கலியாணம் கட்டிப் பிள்ளைப்பெத்து, வளத்துதூதான் செய்த வேலை. சிவா வைப் பாருங்கோ. Wow, what a dedicated, successful principal." புருஷனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

பின்னர், என் பக்கம் திரும்பி "எனக்கு உங்களைப் பாக்க நல்ல சந்தோஷமா இருக்குது. ஊருக்குப் போக முன் கட்டாயம் எங்கடை வீட்டை ஒருக்கா நீங்கள் வரவேணும்," என்று சொல்லி விடை பெற்றுக் கொள் கிறாள். பழையமாணவர் சங்கத் தலைவர் பாபுவின் காரில் திரும்பி அவன் வீட்டுக்குப் போகும் போது அவன் பல கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறான். ஆனால், என் மனம் தேவகியின் நினைவுகளில் ஐக்கியமாகிறது.

வீட்டுக்குப் போனதும் களைப்பாய் இருக்கிறது என எனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் போய்க் கொள்கிறேன்.

"என்னத்துக்கு இங்கை வந்தனி? எந்த faculty?"
"Agriculture."

"அது என்ன Agriculture? புல்லுப்பீடம்! புல்லைப் புடுங்கு, தலையிலை வை, இப்ப சொல்லு, என்ன பீடம்?"
"புல்லுப்பீடம்".

"ஙங்கை இனி நட பாப்பம், எல்லாரும் தான், march now!"

அவரும், இன்னும் சிலரும் கண்மல்க நடக்கும் போது என் மனம் அவளில் லயித்துக் கொள்கிறது. இந்த சின்ன விடயத்துக்கு மனம் கலங்கிப் போகிறானே எனப் பாவமாயும் இருந்தது. எனக்கு இந்த ராக்கிங் எல்லாம் ஒத்துவராது. தற்செயலாகக் கண்டதுதான். வேகமாய் நடந்து அவர்களை அணுகுகிறேன்.

"என்ன பெயர் உங்களுக்கு?" எனகிறேன்.

அவள் அதற்கும் அழுமாய் போல், "தேவகி", எனகிறாள்.

"எந்தப் பள்ளிக்கூடம்?"

"செங்கோட்டை பெண்கள் கல்லூரி."

ஓ! அதுதான் இத்தனை சென்சிற்றிவ்வாக

இருக்கிறாளோ, தனிப் பெண்கள் பாடசாலையில் படித்த தால், ஆண்களின் குறும்புகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் அனுபவம் இருந்திருக்காது.

ஆன் சகோதரங்களும் இருக்க மாட்டார்களோ, என்னவோ என நினைத்தபடி, “வீட்டில் நீங்கள் தான் ஒரு பிள்ளையோ?” என விசாரிக்க, “இல்லை... இரண்டு தங்கைச்சிமார் இருக்கினம்,” என்கிறாள்.

“இந்த ராக்கிங் புதுசா வாற ஆட்களை அறிந்து கொள்ள சில பேர் கைக்கொள்ளுற குறுக்கு வழி. பொதுவாக ஒருத்தரும் யாரையும் துன்புறுத்த வேண்டும் என்டு இதைச் செய்கிறதில்லை. ஒரு முஸ்பாத்தியாகத் தான் செய்யிறது. இப்படி அறிமுகமாகி பலபேர் காதலர் களாக கூட மாறியிருக்கினம். சோ டோன்ற் வொறி ரூ மச்,” என்கிறேன்.

என்னை இரண்டாம் வருட விவசாய மாணவன் என அறிமுகம் செய்து கொள்கிறேன்.

அதன் பிறகு சந்திக்கும் பொழுதுகளில் ரியூட்டோரியல்ஸ் கொடுத்து உதவுகிறேன்.

அப்படி மெல்ல மெல்ல அவளுடன் நெருங்கச் சந்தர்ப்பம் வந்தபோது, காதல் எம்மை அறியாமலே எங்களிடையே வளர்ந்து விடுகிறது. தொடர்ந்து மேல் படிப்புப் படிக்கலாம் அல்லது எங்கேயாவது கிட்டவாக வேலை எடுத்தால் அவளுடன் அவளின் படிப்பு முடியும் வரை தொடர்பைப் பேணலாம். அதற்குப் பிறகு ஆறுதலாக திருமணத்துக்கு வழி தேடலாம் என்றெல்லாம் கட்டிய கனவுகளை, அப்பாவுக்கு வந்த சடுதியான மாரடைப்பின் விளைவான இறப்பு, தகர்த்து விடுகிறது. படித்து முடிந்தவுடன் வேலை தேட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஆளாகின்றேன்.

பின்னர் ஆசிரியர் வேலை கிடைச்ச கையோடை மாத்துச் சம்பந்தமாக கலியானம் பேசி வருகிறார்கள். ‘அம்மா, நான் ஒரு கேள்வி லவ் பண்ணுறன்’, தயங்கித் தயங்கிச் சொல்கிறேன்.

‘அப்ப இதுக்கு என்ன வழி தம்பி சொல்றாய்? தங்கைச்சிக்கு நல்ல இடம் வந்திருக்குது. நாங்கள் உங்களைப் படிப்பிச்சமே தவிர எதையும் சேர்த்து

வைக்கேல்லை. நீ உழைச்சு அவனுக்கு சீதனம் தேடுகிறதுக்கிடையிலை உங்கடை இரண்டு பேற்றை வயதும் வட்டுக்கை போயிடும். அப்பாவும் இல்லை,’ அம்மாவின் குரல் பிசிறுகிறது.

‘அம்மா என்றை கனவுகளை, ஆசைகளை கொஞ்சமாவது நினைச்சுப் பாருங்களன்’.

‘சரி, இதை விட்டால் தங்கைச்சிக்கு என்ன வழி செய்வாய் எண்டு சொல்லு பாப்பம். எல்லாரும் காதலிக்கிறது தான் தம்பி. ஆனால் நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு அது ஒத்து வரவேணும் மோனை.’

‘பலிக்கடாவாக்கிறதுக்குத் தானே ஆம்பிளைப் பிள்ளைகளை பெறுகிறன்கள்,’ கோபத்துடன் வெளியேறுகிறேன். அன்றிலிருந்து தினமும் அம்மா முகத்தை நீட்டி வைச்சுக் கொண்டு கண்ணீர் வடிக்கிறா. தங்கைச்சியும் மனம் விட்டுக் கதைகிறாளில்லை.

தேவகியைப் போய் சந்திக்கிறேன். நிலைமையை விளக்குகிறேன். ‘உங்கடை வீட்டிலை கொஞ்சமாவது சீதனம் தருவின்மோ?’ பரிதாபமாய்க் கேட்கிறேன். அவள் என்னைக் கோவித்துத் திட்டியிருந்தாலாவது தாங்கியிருப்பன். ‘உங்கடை ஒரு தங்கைச்சிக்கு சீதனம் தேடுறது கஷ்டம் என்றால், நாங்கள் மூண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் இருக்கிற சூழல் எப்படிருக்கும்? சொல்லுங்கோ பாப்பம்,’ திரும்ப என்னைக் கேட்கிறாள். முடிவில் என்னிலை சயபச்சாதாபமும், வாழ்க்கையிலை வெறுப்பும், என் உறவுகளிலை கோபமும் வந்ததுதான் மிச்சம். மாத்துத் திருமணம் முடிந்துவிடுகிறது. தங்கைச்சிக்கு ஒரு ஆசிரியர் மாப்பிள்ளை சீதனமில் ஸாமல் கிடைப்பதற்காக என்றை வாழ்வை, என்றை கனவை இழக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கியம் என் விதியா கிறது. ஆனால் தேவகியை மறக்க முடியவில்லை. வீட்டில் எதைச் சொன்னாலும், ‘என்ன அவளோடை ஒப்பிட்டுப் பாக்கிறியளோ?’ என்று மனுசி கேட்டுக் கேட்டு மேலும் ஆக்திரத்தை அதிகப்படுத்தினாள்.

ஏதோ பெயருக்கு இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றேன். ‘நான் உழைச்சுப் போடுகிறேன். நீ சமைச்சுப் போடு, அவ்வளவு தான்’ என்ற மாதிரி நமது

தாம்பத்தியம் ஆனது. வீட்டில் இருக்கும் நேரங்களை குறைக்க, கல்லூரியில் உள்ள ஈடுபாடு உதவியது. கிடைத்த அதிபர் பதவி உயர்வு சொந்த வாழ்க்கையில் அக்கறை குறைந்து, சமுதாய வாழ்வில் முன்னிற்க வழிவகுத்தது. தொழிலில் கிடைத்த வெற்றிகள் மனக்காயத்துக்கு ஒத்தடம் போட்டன.

இரவு பூரா நித்திரை வரவில்லை. விடியக் காலையில் கொஞ்சம் அயர்ந்திருப்பேன். தேவகியின் தொலைபேசி அழைப்புதான் என்னை எழுப்பியது.

“எப்படியிருக்கிறியன்? நேற்று அதிகம் கதைக்க முடியவில்லை, 25 வருஷங்களுக்குப் பிறகு சந்திச்சிருக்கிறம். இண்டைக்கு ஒரு புரோக்கிறாமும் இல்லை எண்டால் எங்கடை வீட்டை வாங்களேன்,” என்கிறாள். எப்படி இவளால் என்னை மன்னித்து தன்னுடைய விருந்தினராக அழைக்க முடிகிறது என வியந்தாலும், மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் “நிச்சயமாக வருகிறேன்”, என்கிறேன். “ஓகே, நான் 11 மணிக்கு உங்களை பிக் அப் பண்ண வாறன்,” என்கிறாள். அவளின் மகள் மதுவின் காரில் போகும் போது, குடும்ப விபரங்களைப் பரிமாறிக் கொள்கிறோம்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும், “வீடு மிகச் சுத்தமாக, கலை நயத்துடன் அழகாக இருக்கிறது,” என்கிறேன். “எல்லாம் அம்மாவைப் பார்த்துப் பழகியது தான்,” என்கிறாள் மது. கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழா நிகழ்வுகள், என் பயணத் திட்டங்கள், அவர்களின் புகவிடப்பதிவுகள் என்று சவாரஸ்யமாய்க் கதைத்துக் கொள்கிறோம். பல தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்கிறோம். “அம்மா, இந்தா உனக்குத் தான் கோல், சுதன் கதைக்கிறான்,” என்று அவளின் கணவர் அவளிடம் தொலைபேசியைக் கொடுக்கிறார். “எக்கியூஸ் மீ” என்று சற்றுத் தள்ளிப்போய் நின்று கதைக்கிறாள் அவள். ‘அம்மாவுடன் தினமும் கதைக்காவிட்டால், தம்பிக்கு ஜீரணிக்காது’ எனப் பகிடியாக, ஆனால் அவன் அன்பைப் பற்றி பெருமையாகச் சொல்கிறாள் மது.

“அவன் எழும்பினவுடனை சமெயில் போடுவான், பிறகு படுக்க முன் போன் எடுத்துக் கதைப்பான்.

எங்கடை காலத்திலே படிக்கவெண்டு போனால் பிறகு 3, 4 மாதங்களுக்கு பிறகு தானே வீட்டுக்காரரைக் காணலாம், ஆனால் இங்கை தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி விழயோ சற், ஸ்கைப் எண்டு பல வகையிலை எல்லாரையும் கிட்ட வைச்சிருக்குது,” என்கிறான் பாலா. என்ன இருந்தாலும் என்றை வீட்டிலை இப்படி ஒரு அன்புப் பிணைப்பைப் பார்க்க முடியுமா என மனம் ஆதங்கப்பட்டுக் கொள்கிறது.

“சரி, சாப்பிடுவோம்,” எனப் போன போது, வட்ட மான் ஒரு சாப்பாட்டு மேசையில் நான்கு கதிரைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. “நான் பரிமாறுகிறேன், நீ இரு,” எனச் சொன்ன அவளிடம், “எப்பவும் நீங்கள் இப்படித் தான். இன்னொரு கதிரை போடலாம், நீங்களும் இருங்கோ. சேர்ந்து சாப்பிடலாம்,” எனச் செல்லமாக கடிந்து கொள்கிறாள் மது. மதுவின் கணவனோ ‘You guys eat first, so you can talk freely in Tamil’ என்கிறான். ‘Thanks, honey’, மது மிக இயல்பாகச் சொல்லிக் கொள்கிறாள்.

சாப்பாட்டின் பின் பாலா ஏதோ அலுவலாகப் வெளியே போகவேண்டும் என வெளிக்கிட, “அங்கிள் அம்மாவுடன் கதைத்துக் கொண்டிருங்கோ, யோன் வேலைக்கு போகேக்கை உங்களை கொண்டு போய் விட்டுவிடுவார்,” என்று மதுவும் போய் விட்டாள். அப்படித் தனிமையில் விடப்பட்ட போது, “உங்களுக்கு என்னிலை கோவம் இல்லையே? என்னைக் கூப்பிட்டு எப்படி இப்படி உபசரிக்க முடிகிறது?” என அவளைத் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்கிறேன்.

என்னை ஒரு ஆழமான பார்வை பார்க்கிறாள் அவள். பின் அமைதியாக, “கோவம், ஆத்திரம் எல்லாம் அப்ப வந்தது தான். ஒரு மாசத்துக்கு மேலாய் உங்களை நினைச்சு நினைச்சு அழுதிருப்பன். பிறகு உங்கடை நிலைமையையும் யோசித்துப் பாத்தன். மெல்ல மெல்ல யதார்த்தத்தை எண்ணி, என்னை நானே சமாதானம் செய்து கொண்டன். ஆனால் உங்களிலை வைச்ச அன்பு எப்படி மறைய முடியும்? இங்கு வந்து நிக்கிறியள் எண்டதும், உங்களைச் சந்திக்க வேணும், நீங்கள் எப்படி இருக்கிறியள் எண்டு அறிய வேணும் என்டெல்லாம்

ஆசை வந்தது. சந்தோசமாய் இருக்கிறீர்கள் தானே?" கேட்டு விட்டு என் கண்களை ஊடுருவிப் பாக்கிறாள் அவள்.

"உங்களைப் போல அன்பான அந்நியோன்யமான, குடும்பம் எனக்கு அமையவில்லை" என்கிறேன் நான். எனது குரல் தழுதழுக்கிறது.

"அமையாவிட்டால் அமைக்க முயற்சிக்க வேணும் சிவா! கவியாணம் கட்டின புதிசிலை பாலாவை உங்களுடன் தான் நான் எல்லாத்துக்கும் ஒப்பிட்டுப் பாப்பேன். 'சாப்பாடு ருசியாயிருக்குது' என்டோ, 'நான் அழகாயிருக்கின்றேன்' என்டோ ஒரு நாள் கூட அவர் சொல்லியிருக்க மாட்டார். மகள் பிறந்த போது அவளுடன் கூட நேரத்தை செலவழிப்பதில் அவருக்கு அக்கறை இருக்கேல்லை. உழைக்கிறதோடை தன்றை கடமை முடிஞ்சது எண்டு நினைப்பவரை மாத்த முடியேல்லை. இல்லாததைத் தேடி, இருக்கிறதையும் இழக்காமல் இருக்க வேணும் எண்டால், கிடைச்சதை ஏற்று வாழப் பழகி கொள்ள வேண்டும் என முடிவு எடுத்துக் கொண்டேன். அப்படிப் பிள்ளைகளுக்காக வாழ்றதிலை சந்தோசமும், திருப்தியும் தேடின போது அந்தப் பிள்ளைகளின்றை அப்பா எண்டு அவரிலை நேசமும் கூடவே வந்தது. அதற்குப் பிறகு அவரிலை இருந்த நல்ல இயல்புகள்தான் பெரிதாகத் தெரிந்தன. அதனால் வாழ்க்கை சுமையாகவில்லை," மிகத் தீர்க்கமாகக் கதைத்தாள் அவள். எனக்கு அது மிகவும் உறைத்தது.

"வளரும் நேரத்தில் வழங்க வேண்டிய மரபுகளை, வழிமுறைகளைப் போதிக்காமல், என் வாழ்வு முடிந்து விட்டது என்ற தவிப்பிலை நான் பெத்த பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையையும் அழிச்சிருக்கிறேன்." சொல்ல வந்ததை சொல்லாமல் அடக்கிக் கொண்டேன்.

"Shall, we leave?" எனக் கேட்ட யோனின் பின் அமைதியாய் பின் தொடர்கிறேன்.

எரிமனம் சிவந்து

வே வையற்றோர் பட்டியலில் நானும் சேர வேண்டிய நிரப்பந்தம் வந்தது. வரவுடன் செலவைச் சமப் படுத்துவது என்பது இனித் தினமும் ஒரு போராட்ட மாகப் போகிறது என்ற நிதர்சனத்தை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. என்ன செய்யலாம் என மூளையைக் குடைந்து கொண்டிருந்த போது, கடை ஒன்றில் தற் செயலாய் ஒலித்த தமிழ் வாளைாலி விளம்பரம் மனதைக் கவர்கிறது. ஆறு மாதப் பயிற்சியின் பின் வேலை வாய்ப்புக்கும் வசதி செய்து கொடுக்கிறார்களாம் என்ற போது, கடவுள் தான் வழி காட்டியிருக்கிறார் என நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

வீட்டுக்குப் போனதும் அதே வேலையாக அவர்களைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்கிறேன்.

"உங்களுடைய விளம்பரம் கேட்டேன். உங்களுடைய பயிற்சி நெறிகள் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல முடியுமா?"

"உங்களுக்கு மென்பொருள் பயிற்சி நெறி பற்றித் தெரிய வேண்டுமா அல்லது மின் கணினியின் பாகங்கள், அவை தொழிற்படும் முறை பற்றிய பயிற்சி நெறி பற்றி அறியப் போகிறீர்களா?"

”நான் ஒரு கோல் சென்றில் வேலை பார்த்தேன். அங்கு சாதாரண மக்களுக்கு மின்கணிணி தொடர்பான பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைப்பது, மின்கணிணி பற்றி அறிவுட்டுவது போன்றவற்றை செய்ததால் மின்கணிணி பற்றிய அடிப்படை அறிவு எனக்குண்டு. எது எனக்குப் பொருத்தம் என்டு நீங்கள் நினைக்கிறியல்?”

“மின்கணிணி பற்றிய ஆரம்ப அறிவு இருந்தால் எதையும் செய்யலாம். நேரில் வந்தீர்கள் என்றால் கவுன்சிலர் உடன் கதைத்து முடிவெடுக்கலாம். எப்ப வரப்போற்றிங்கள்?”

“நாளைக்கு காலைமை முடியவில் வந்தால் கவுன்சிலரரைச் சந்திக்கலாமோ?”

“ஒரு நிமிஷம் பூறுங்கோ..... சரி, வாங்கோ. சந்திக்கலாம்.”

இதயம் பலதடவைகள் அடித்துக் கொள்கிறது. நான் செய்வது சரியா, இது நன்மையில் முடியுமா அல்லது எங்காவது ஒரு ஏஜன்சியுடன் சேர்ந்து வேலை தேடுவது நல்லமா, கொஞ்சம் குழப்பமாக இருக்கிறது.

“இப்ப வீட்டிலையிருக்கிற சந்தர்ப்பத்தை பயன் படுத்தி நான் மின்கணிணி படிக்கட்டோ? ஏதாவது கொஞ்சம் படிச்சால் பிறகு வேலை எடுக்கிறது சுகமாயிருக்கும். பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திலை இருக்கேக்கை நான் வகுப்புக்கு போட்டு வந்திட்டன் என்றால் பிள்ளைப் பராமரிப்புச் செலவும் இருக்காது. என்ன சொல்லுவியல்?” என்று கணவரைக் கேட்கிறேன்.

“நீ படிக்கிற எண்டால் படி, செலவைக் கூட்டாமல் இருந்தால் சரி” என்கிறார் அவர்.

அடுத்த நாள் அங்கு போன போது சூழல் மிக அமைதியாய் இருந்தது. வரவேற்பாளர் இருக்கச் சொல்லி விட்டு தொலைபேசியில் கதைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார். சுற்றிப் பார்க்கிறேன். அடுத்த அறையில் சிலபேர் ஏதோ மின்கணிணியில் செய்வது தெரிகிறது. தொலைபேசி மட்டும் அடிக்கொரு தடவை மனிச் சத்தம் எழுப்பிக் கொண்டே இருந்தது. இருபது நிமிடங்களின் பின் கவுன்சிலர் என்னை தன் அறைக்கு அழைக்கிறார்.

“நீங்கள் கோல் சென்றரில் வேலை செய்தீர்கள் என்று சொன்னார்கள். தொழிலதிபர்கள் அதிக லாபம் பெற மலிவான வேலையாள் தேடி வெளியே போவது வழமையாகி விட்டது. அதனால் தொழிலைத் தெரிவு செய்யும் போது, எப்போதும் இந்த நாட்டுக்குத் தேவையானதாகத் தெரிவு செய்து, அதில் பாண்டித்தியம் பெற்று விட்டால், தொழிலின் எதிர்காலத்துக்குப் பயப்படத் தேவையில்லை. நீங்கள் நல்ல முடிவுதான் எடுத்திருக்கிறியள். எல்லோரும் அதிகமாய் மின்கணினி பாவிக்கினம். ஆனால் எல்லாருக்கும் அதைத் திருத்தத் தெரியாது. அதே போல் மின்கணினி இருக்கிற இடமெல்லாம் நெற்வேக் இருக்கிறது. அதைப் பராமரிக்க ஒரு நெற்வேக் நிர்வாகி தேவை. இந்த இரண்டுக்கும் இங்கே பயிற்சி நடக்கிறது. எது செய்ய யோசிக்கிறியள்?”

“எதைச் சுலபமாக முடிக்கலாம். எதற்கு ஒப்பீட்டாவில் தொழில் வாய்ப்பு அதிகம்?”

“இரண்டுமே நல்லது தான். மின்கணினியின் பாகங்கள், அது தொழிற்படும் முறை பற்றிப் படித்தால் மின்கணினி பற்றி சரியான அறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் அது சம்பந்தமான வேலைகளில் அதிகமாக இடத்துக்கு இடம் போக வேண்டிய தேவை இருக்கும். பொருள்களைக் காவ வேண்டியிருக்கும். பொம்பிளைகளுக்கு அது கொஞ்சம் கஷ்டமாயிருக்கும். மென்பொருள் படித்தால் அலுவலக வேலை. நெற்வேக் பராமரிக்கிறதும், அதிலை வாற பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கிறதும் தான் வேலையாக இருக்கும். அதோடை படிக்கிற காலமும், செலவும் இரண்டுக்கும் வித்தியாசம். மென்பொருள் படிப்பதற்கு கூடச் செலவாகும்,” என அவற்றினுடைய விபரங்களைக் காட்டினார்.

“ம், யோசித்துப் போட்டு சொல்கிறேன்.”

“நீங்கள் வேலையை இழந்தவர்களுக்கான காப்பறுதி (யஜ) எடுக்கத்தானே போறியள், இங்கை படிக்க எண்டு நீங்கள் முடிவெடுத்தால், அந்தக் காசுக்கு நாங்கள் இரண்டையும் உங்களுக்கு படிப்பித்து விடலாம். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்கத் தேவையில்லை. எங்களுக்கு ஊடாக கனபேர் வேலை எடுத்திருக்கினம். வேலைக்குப்

பிரச்சனை இல்லை.”

“என்ன நேரம் வகுப்பு நடக்கிறது?”

“சனி, ஞாயிறுகளிலும் இருக்கிறது. இரவுகளிலும் இருக்கிறது.”

“எனக்கு அப்படி வர ஏலாது. வாரநாட்களில் பகல் வகுப்பு எண்டால் தான் வரலாம்.”

“ஓ, அப்படி உங்களுக்கு வர முடியாதா?”

“ஓம், எனக்கு சின்னப்பிள்ளைகள் இரண்டு பேர் இருக்கினம். அவை பாடசாலையிலே இருக்கேக்கை தான் நானும் படிக்கலாம்.”

“சரி, அது பிரச்சனையில்லை. இரண்டு கிழமையிலை பகல்வகுப்பும் தொடங்க இருக்கிறம்.”

சொன்ன மாதிரி இரண்டு கிழமையிலை வகுப்பு தொடங்கவில்லை. ஆறு வேறுபட்ட பாடங்கள் இருந்த தால், புதிதாகத் தொடங்கும் இரவு நேர வகுப்புகளுக்கு வரச்சொல்லி வரவேற்பாளர் அழைத்துக் கொண்டேயிருந்தார். பகல் வகுப்பு என்றால்தான் நான் வர முடியும் என்று நான் முடிவாய்ச் சொல்லிவிட்டேன். கடைசியாக ஒரு மாதத்தின் பின் அழைப்பு வருகிறது.

நான்கு நாட்கள் தொடர்ந்து வகுப்புக்கள் நடந்த பின், ஐந்தாம் நாள் வகுப்புக்கு படிப்பிப்பவர் கோட்டுக்குட அணிந்து வந்திருந்தார். வகுப்புக்கு வந்தவர்களின் எண்ணிக்கையும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் அதிகமாக இருக்கிறது. பக்கத்திலிருந்த பெண்ணிடம், “இன்று தானா ஆரம்பித்திருக்கிறீர்களா?”, எனக் கேட்கிறேன்.

“இல்லை, நான் சனி, ஞாயிறிலை வாறனான். சின்னப்பிள்ளைகள் இருக்கினம். சனி, ஞாயிறு அவர் வீட்டிலை நிற்கிறதாலை அவர் பாப்பார்” என்கிறார். பின்னுக்கு இருந்த ஆணிடம், “இதுவா முதல் பாடம்?,” என்று கேட்க, “முதல் இல்லை. யுஜ அப்புறாவ் பண்ண முதலே தொடங்கியிட்டன். பகலிலை வேறை வேலை செய்கிறதாலை இரவு தான் வாறனான்,” என்கிறார்.

“வேலையா?” என நான் ஆச்சரியப்பட, “சம்மா கையிலை காசு வாங்கிற வேலை தான்,” எனச் சிரிக்கிறார். முன்னுக்கிருந்த பெண்ணிடம், “இனிப் பகல் வகுப்புக்கு வருவீங்களா?,” என்ற போது, “இல்லை! இரவு

வகுப்புக்குத் தான் வாறனான். இவர் காரிலை கொண்டு வந்து சூட்டிக் கொண்டு போவார். அது சுகம். யஜலிருந்து வருகினம் எண்டபடியால்தான் இன்டைக்கு வந்தனான்”

அப்போது தான் எனக்கு என்ன நடக்கிறது எனப் புரிகிறது. யஜ-லிருந்து வந்தவர் ‘எல்லாம் பிடித்திருக்கிறா? சொன்னபடி நடக்கிறார்களா?’ என்ற போது பொய் சொல்வதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை.

அடுத்த கிழமையும் பகல் வகுப்பு நடக்கிறது. அந்தப் பாடத்தின் கடைசி நாளன்று, “அடுத்த பாடம் செவ்வாயும், வியாழனும் 7 மணிக்கு நடக்கும்,” என்கிறார் ஆசிரியர். “அப்ப இனி எப்ப பகல் வகுப்பு?” என நான் கேட்டபோது, தனக்குத் தெரியாது என்றும், அலுவலகத்தில் கத்தில் கேட்கும்படியும் சொல்கிறார். அலுவலகத்தில் இருந்தவர் பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் போய் முன்னுக்கு நின்றதும், என்ன விடயம் என்றது போல் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார்.

“அடுத்த பாடத்துக்கான பகல் வகுப்பு எப்ப தொடங்கும்?”

“பகல் வகுப்புக்கு ஆட்கள் காணாது. இரவு வர இயலாதெண்டால் சனி ஞாயிறு நடக்கும் பகல் வகுப்புக்கு வரலாம் தானே.”

“நான் முதலிலேயே தெளிவாகச் சொன்னனான். எனக்கு வார நாட்களிலை நடக்கிற பகல் வகுப்புக் களுக்குத் தான் வர ஏலும் எண்டு.” எனக்கு குரல் தழுதழுக்கிறது.

“பொதுவா இங்கே பகல் வகுப்பு நடக்கிறேல்லை. எங்களுக்கு முழு நேர ஊழியர்களை வைத்திருக்கக் கட்டாது. போன இரண்டு கிழமையும் அந்த ஆசிரியர் தன்றை வேலைக்கு லீவு போட்டு விட்டுத்தான் வந்தவர்.”

எனக்கு அவர்களின் நடைமுறையில் மிகுந்த கோபம் வந்தது. என்னை நம்ப வைத்து ஏமாற்றிப் போட்டு அதற்கு எந்த விதத்திலும் வருத்தம் காட்டாமல் கதைத்ததைப் பார்க்க ஏரிச்சலாக இருந்தது.

“அது உங்கடை பிரச்சனை. ஆனால் நீங்கள் சொன்னதைச் செய்ய வேணும். இப்படித் தெரிந்தி ருந்தால் நான் இங்கை படிக்க வந்திருக்க மாட்டன்.”

சொல்லும் போது மனம் படபடக்கிறது. அந்த நேரம் அங்கே வந்த கவுன்சிலர், ‘என்ன பிரச்சனை’ என்று கேட்டுப் போட்டு, “சரி.... வாறகிழமை வாங்கோ, பாப்பம், பகல் வகுப்பு நடத்த முயற்சி செய்கிறம்,” என்கிறார்.

“என்னுடைய நிலைமை பற்றி நான் உங்களுக்குச் சொன்னனான். தொடங்கினதை நான் முடிக்க வேணும், சொன்னதை நீங்கள் செய்யவேணும்,” என்று அவருக்குச் சொல்லிப்போட்டு வெளியே வர, “நானும் பகல் வகுப்புத்தான் கேட்டனான், இப்ப என்ன செய்கிற தெண்டு தெரியேல்லை” என்று கவலையாய்ச் சொல்கிறாள், கூட வகுப்பில் இருக்கும் சுபா.

“பிள்ளைகளை வளர்க்கிறதிலை எங்களுக்கு இருக்கிற பிரச்சனை அவைக்கெங்கை தெரியது. சும்மா காச வாங்கும் வரை எல்லாம் சரி எண்டு சொல்லு வினம். பிறகு....” எனக்கு சொல்லும் போது குரல் தளர்ந்து கண் மல்கியது

“இவை இப்படித் தான். சொல்லுறதெல்லாம் பொய், வேலை எடுத்துத்தாறது எண்டு சொல்லுற கூடப் பொய்தானாம். வேலை கேட்டுக் கேட்டு எல்லாரும் களைத்துப் போய் இயலாமல் கைவிட்டிறதாம்.”

“என்ன காலகஷ்டமோ இப்படி இங்கை வந்து மாட்டுப்பட்டிருக்கிறன். ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் இப்படிப் போரட முடியுமா,” எனக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு, பேருந்தில் ஏறிய போது, பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தான் மனோ.

“அந்த மாதிரி வாதித்தியள், ‘உங்கடை புருஷன் பாவம். வீட்டிலை என்ன பாடுபடுகிறாரோ’ எண்டு கதைக்கிறாங்கள்.”

“என்ன சொல்லிறியள்?”

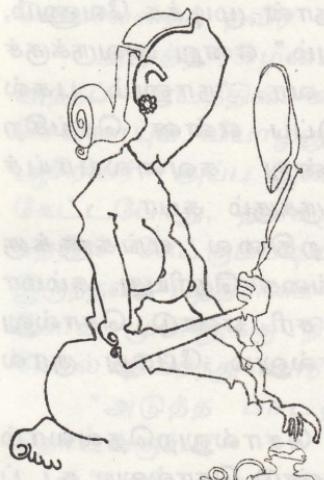
“இல்லை, இப்படி இங்கை கதைக்கிறனியள், வீட்டிலை எப்படி இருப்பியள் எண்டு தான்.”

எனக்கு இப்ப கோவமெல்லாம் மனோவின் மேல் திரும்பியது.

மல்லிகை மே 2009

(மார்ச் 2009)

சிக்குண்ட சினம்

வீடியோக் கமெராவின்
மிகையான வெளிச்சத்திலும் அதில்
இருந்து வரும் வெப்பத்திலும்
என்னுடைய முகம் வியர்க்கிறது,
கண்கள் கூச்சின்றன. வீடியோக்
கமெராக்காரரினதும், படம் எடுப்பவரி
னதும் அறிவுறுத்தல்களுக்குத் தக்கதாகத்
திரும்பித் திரும்பி அலுத்துப் போய்
விட்டது.

“நிரோ வடிவாச் சிரியும் பாப்பம்.... உதென்ன
சிரிப்பு,” இது மாமியின் விமர்சனம். எனக்கு அழ வேணும்
போல் இருக்கிறது. பிறகெப்படி நெடுகப் பொய்யுக்குச்
சிரிக்கிறது? அதைவிட சிரிக்கிறதாய் பாசாங்கு பண்ணிப்
பண்ணி வாய் ஒரு பக்கம் நோக்கிறது.

பெரிய ஹோல், குறைஞ்சது முன்னாறு பேர், பூ
ஊஞ்சல், உதுகளைக் கேட்கக் கேட்க எனக்கு குமட்டுது.

“பிளீஸ் அம்மா எனக்கு உது ஒண்டும் வேணாம்.”

“நிரோ, நீ எங்களுக்கு ஒரே ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளை. உன்றை கலியாண வீட்டை பாக்க நாங்கள் இருப்பமோ இல்லையோ... அதைவிட நீ யாரை, எப்படிக் கலியாணம் கட்டுவியோ ஆருக்குத் தெரியும். இதை எங்கடை ஆசைக்குச் செய்து பாக்க வேணும். அதோடை எல்லோரும் செய்யேக்கை நாங்கள் செய்யாட்டி அது எங்களுக்கு மரியாதை இல்லை”

“இயற்கையிலை நடக்கிற ஒரு விஷயத்தை ஏன் இப்படி பெரிசு படுத்திறியள், எல்லாரும் தான் சாமத்தியப்படுகினம்; உங்களுக்கு இப்படியெல்லாம் நடக்கேல்லைத் தானே.”

“இப்பத்தான் தேவை இருக்குது, பிள்ளை. மாமாவை சித்தியவை எல்லாம் அவுஸ்ரேவியா, வண்டன் எண்டு சீவிக்கினம். அவைக்கு இப்பிடியெல்லாம் செய்து அனுப்பினால் தானே அவையின்றை உறவும் விளங்கும், எங்கடை கலாச்சாரமும் நிலைக்கும். அது மட்டுமில்லை, எத்தனை பேர் பாப்பினம். பாத்துப் போட்டு சொந்தத் திலையிருந்து பொம்பிளை கேட்டு வந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்.” மனோகரி மீதியைத் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்கிறாள்.

“இப்படிச் செய்றது அநியாயம் எண்டு தமிழ்ப் படங்களிலேயே பிரச்சாரம் பண்றாங்கள். நீங்கள் இங்கை, அதுவும், கண்டாவிலை இருந்து கொண்டு அமளிப் படுத்திறியள். எனக்கு உது ஒண்டும் பிடிக்கேல்லை.”

“பிள்ளை, இப்ப உனக்கு வாய் கூடிப் போச்சச்சுது. இதிலை உன்றை விருப்பம், முடிவு எண்டு ஒண்டுமில்லை. நாங்கள்தான் முடிவெடுக்கிறது. எங்களுக்கு எல்லாம் இப்படி ஆர் செய்தது? ஏதோ கடவுளே எண்டு நாங்கள் வசதியாய் இருக்கிறதாலை இதை எல்லாம் உங்களுக்கு செய்ய முடியுது. அதற்கு நன்றியாயிருங்கோ.”

“ஓ, எல்லாம் எனக்காகத்தானே நீங்கள் செய்யிறியள்; பிள்ளை கலியாணத்துக்கு ரெடி என்று ஊரெல்லாம் பறைதட்டச் சொல்லி நானே சொன்னனான்?”

கதவைச் சடாரென்று சாத்திவிட்டு எனது அறைக்குள் புகுந்து கொள்கிறேன். என் வேண்டுகோள், ஆசை எதுவுமே எடுப்பாத போது அம்மாவில்

கோபிப்பதைத் தவிர என்னால் எதையுமே செய்ய முடியவில்லை. இப்ப எல்லோருக்கும் முன்னாலை ஏதோ காட்சிப் பொருள் மாதிரி அலங்கரித்து விடப் பட்டிருக்கிறேன்.

இது பெண் அடிமைத்தனம் இல்லையா?

எரிச்சல் எரிச்சலாய் வருகிறது. விடிய ஐந்து மணிக்கு எழுப்பி, குளிக்க வார்ப்பதைக் கூட ஈர உடுப்புடன் மிகை வெளிச்சத்தில் படமாக்கி, சீ! உடம்பு கூசது. பின் அலங்காரம் என்ற பேரில் மிகுந்த நகை களைச் சாத்தி, உடம்பை இறுக்கும் சட்டையும், பாவாடையும் உள்ள உடுப்பிலை பல மணி நேரம் நிற்கும் தண்டனை எனக்கு.

“உங்கடை பிள்ளைக்கு இப்ப என்ன பன்னிரண்டு வயசு தானே! இங்கத்தைய சாப்பாடு! வெள்ளனவே எல்லாரையும் குந்தவைக்குது என்ன,” இது அம்மாவின் சிணேகிதி மாலா.

“அவள் சீஸ், இறைச்சி எண்டு அப்படி ஒன்றும் பெரிசாய்ச் சாப்பிடுறேல்லை. எல்லாம் ஜீன்ஸ் தான். நான் சாமத்தியப்பட்டது புதினொரு வயசிலை!”

“அது அங்கை பரவாயில்லை. இங்கை நீங்கள் இனி கண்ணிலை எண்ணை வாத்த மாதிரி வஹு கவனமாய் இருக்க வேணும்.”

“ஓம், ஓம்! அதுவும் இந்த நாட்டிலை சொல்ல வேணுமே? ஒருத்தன்றை கையிலை பிடிச்சக் குடுக்கும் வரைக்கும் மூள்ளிலை நடக்கிற மாதிரித் தான்.”

அவர்கள் கதைக்கிறதைக் கேட்க எனக்கு இன்னும் அருவருப்பாக இருக்குது. என்னில் எந்த நம்பிக்கையும் இல்லாத புலம்பல்.

அம்மாவுக்கும் சித்திக்கும் தான் எத்தனை வித்தியாசம். சித்தி எதையும் ஊருக்காகச் செய்வதில்லை. பிறந்தநாள் கூட ஆடம்பரமாய் கொண்டாடுவது கிடையாது. பிள்ளைகளுடன் ஒரு டின்னருக்குப் போவார்கள் அல்லது பிள்ளைகள் விருப்பப்பட்டதைச் செய்வார்கள். எங்கடை வீட்டிலோ இரவிரவாய் குடிப்பாட்டி வைச்ச அப்பாவும் அவரின்றை சிணேகிதர் மாரும் எங்கடை பிறந்த நாளைச் கொண்டாடுவினம்.

என்றை அம்மாவுக்கு தன்றை சாப்பாட்டையும், உடுப்பையும், நகைகளையும் மற்றவைக்குக் காட்டிப் புழுகிறதிலை, அவையின்றை பாராட்டைக் கேட்கிற திலை தான் முழுச் சந்தோஷமும்.

எங்கடை விருப்பு, வெறுப்புகளைப் பற்றி அவைக்கு எந்த அக்கறையுமில்லை.

குத்துவிளாக்கு கொளுத்தி, ஆராத்தி எடுக்கவிட்டு, பூத் தூவலை வாங்கி, வந்த எல்லோருடனும் படங்களுக்கு போஸ் கொடுத்து, எல்லாம் முடிய “ஊஞ்சல் ஆட்ட வாங்கோ” என்று எல்லோரையும் அம்மா கூப்பிட்டு விடுகிறா. ரீன் ஏஜ் போய்ஸ் கூட வந்து நின்று ஆட்டு கிறார்கள். எனக்கு என்னத்தைச் செய்கிறது என்று தெரியவில்லை. வெட்கமாகவும், அசௌகரியமாகவும் இருக்கிறது. பிறகு எனக்கு அன்பளிப்புக்கள் தர ஒரு வரிசை, சாப்பாட்டுக்கு என்று இன்னொரு வரிசை என வந்தவையெல்லாம் அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள்.

அம்மாவுடன் போய் இப்படி மற்றவர்களின் விழாக்களில் நிற்கின்ற நேரங்களில் எங்களின் அவசரமும், நாங்கள் படும் ஏரிச்சலும் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

அதே போல் ஏதோ அன்பளிப்பு ஒன்றைக் கொடுத்துப் போட்டு சாப்பிட்டு முடித்து விட்டால், இங்கிருந்து விடுதலை பெற்று விடலாம், அடுத்ததாக எங்கே ஒட வேணும் என்று ஒவ்வொருவரும் மனக்கணக்குப் பார்ப்பதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

சரி! ஆசைக்கு செய்கிறார்கள் என்பதையாவது பொறுத்துக் கொள்ளலாம். இப்படிப் பெரிய எடுப்பு எடுக்காமல், நல்லாய்த் தெரிந்த, என்னில் உண்மையான பாச மூளைவர்களை மட்டும் கூப்பிட்டிருந்தால். நேரத்துடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஒடுகிற வாழ்வில் உள்ள எல்லோரையும் கூப்பிட்டு வைத்துக் கொண்டு அவர்களின் நேரத்தை விரயமாக்குவது, அவர்களும் வர விருப்பமில்லாவிட்டிலும், போல்க்காக வந்து நிற்பது எல்லாம் கலாச்சாரப் பின்னடைவு என்றே எனக்குத் தோன்றின.

“உடுப்பை மாத்திப் போட்டு கடைசியாக் கேக்

வெட்டினால் போதும்,” என்று அம்மா வந்து சொல்லிப் போட்டு போறா.

அடுத்த உடுப்பான பஞ்சாபிக்குரிய தலை அலங்காரம் செய்யவென, மேக்கப் பண்ண வந்தி ருந்தவரிடம் மாமி மீண்டும் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போகும் போது, “என்ன நிரோ! பாக்கிலை போய் வீடியோ எடுக்க மாட்டன் எண்டு போட்டாராம்? அந்தக் காலத்திலை நாங்கள் எங்கடை அம்மா, அப்பா சொல்லுற்றை எதிர்த்து ஒரு சொல்லுச் சொல்லியிருக்க மாட்டம். இப்ப நீங்கள் எல்லாம் நினைச்சபடி நடக்க வெளிக்கிட்டிட்டியள். உங்களைச் சொல்லி என்ன, எப்ப எங்கடை நாட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டோமோ அன்றே இந்த மரியாதை எல்லாம் தொலைச்சுப் போட்டம்,” என்று ஒரு பாட்டம் சுய கழிவிரக்கப் பேச்சைப் பேசி முடித்தா.

அடுத்த நாள் பள்ளிக்கூடத்தில் “நீர் எப்படிச் சமாளித்தனீர்?” என்று ஜானுவைக் கேட்கிறேன்.

“நான் அம்மாவுக்கு சொல்லியிட்டன்; உந்தக் கேளிக்கைகளுக்கெல்லாம் நான் வர மாட்டன் எண்டு. கலியாண வீட்டுக்கு மட்டும் அதுவும் பொம்பிளையையோ மாப்பிள்ளையையோ நல்லாய் தெரிஞ்சால் மட்டும் தான் போவன் எண்டு,” என்கிறாள் ஜானு.

“பானுவுக்கு சாமத்தியச் சடங்கு வைக்கேல்லை எண்டு கவலையாம். தாய்க்கு உதுகள் ஒண்டும் விருப்பமில்லையாம்”, என்ற ஆர்த்தியிடம், “கெளரிக்கு தனக்கு சாமத்தியச் சடங்கு எண்டு ஒரே புழுகு, பெரிய வெவலா எல்லாருக்கும் சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறா,” என்று சொல்கிறாள் ஜானு.

“மனிசர் பல மாதிரி, எதிரும் புதிருமாய். ஒரு குடும்பம், எங்கடையைப் போலை வந்தமைஞ்சால் தானே பிரச்சனை,” என்ற சுமி தொடர்ந்து, “குத்து விளக்குக் கொண்டு போக பன்னிரண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் வேணும் எண்டு உம்மடை அம்மா எங்கடை அம்மாவைக் கேட்ட போது, நான் எனக்கு அந்த நேரம் பீரியட் வரும் எண்டு பொய் சொன்ன நான். பிறகு வயித்துக் குத்து என்று வீட்டிலை

ஸ்ரீஞ்சனி விஜேந்தீரா

நின்டிட்டன். என்ற நிலைப்பாட்டை ஒருத்தரும் விளங்கிக் கொள்ள மாட்டினம். அதாலை வருத்தம், அது, இது என்டு பொய் சொல்ல வேண்டியிருக்கு. ஆனால் நான் வராட்டில் நீர் கோவிக்கமாட்டூர் என்டு எனக்குத் தெரியும்,” என்று சொல்கிறாள்.

“கலாச்சாரம் என்டு சொல்லிச் சொல்லி இவை திணிக்கிறதுக்கு அளவில்லை. எனக்கு இது எல்லாத் தையும் உடைச்சுக் கொண்டு எப்ப ஒடுவன் என்டு இருக்கு,” என்கிறேன் நான்.

“அக்கா சொல்லுறா, எங்கடை அம்மாவை வெளி நாடுகளுக்கு வந்து இங்கத்தையக் கலாச்சாரத்தைப் பாத்தவுடன், தங்கடை அழியப் போகுதோ என்டு பயப் படுகினம். அதாலை தான் வலோக்காரத்துக்கு இது எங்கடை கலாச்சாரம் என்டு எல்லாத்தையும் தங்களோடை இழுத்து வைச்சுக் கொண்டிருக்கினம் என்டு. இங்கை இப்ப நடக்கிற மாதிரி அங்கை இவ்வளவு அதிகமாய் சங்கீத, நடன அரங்கேற்றங்களே நடக்கேல் வையாம்,” என விளக்கம் தருகிறாள் ஆர்த்தி.

“அதை விட, இங்கை மாதிரி அங்கை எல்லாரிட் தையும் காசும் இருக்கேல்லைத் தானே! இங்கை காசு உள்ளவை போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஒரு ஆளை மற்ற ஆன் மிஞ்சற விதத்திலை பெரிசா வைக்கினம்.”

வெறுப்புடன் சொல்கிறேன் நான்.

கூர். மார்ச்-2010

(பெரல்-2009)

வலி

தூய்நாட்டில் எம்
இனத்தவர்க்கு நடக்கும்
அந்திக்கு ஒரு முடிவு வர
புகலிட அரசாங்கங்கள்
அதில் தலையிட வேண்டு
மென கன்டாவிலும்
நிகழும் கவனயீர்ப்புப்
போராட்டத்தில் கலந்து
கொண்ட பின் திரும்ப
வீட்டுக்குப் போகும்
போது மனது அதிகமாகக்
கனக்கிறது.

கொரில்லாப் போர் தொடங்கி இதுவரை நடந்து
முடிந்த உயிர் இழப்புக்கு அளவேயில்லை. இன்னும்
எவ்வளவு அழிவோ என மிகவும் கிளேசமாக இருந்தது.
நாங்கள் சிலர் எப்படியோ அதிலிருந்து தப்பி ஒடி வந்து
விட்டோம். அந்தப் பிரச்சனையின் பெயரால் கிடைத்த
அகதி வாழ்வில் சுகமாக, நிம்மதியாக வாழ்கிறோம்.
அங்குள்ள மக்கள் தான் பாவம். போரின் கொடுமை
யால் உயிரை, உடமையை எல்லாம் பறி கொடுத்து
மனநோயுடன் வேதனையில் வெந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தொண்ணூறுகளில் ஒரு கொஞ்சநாள் அகதி
முகாமில் வாழ்ந்த வாழ்வே சாகும் வரை மறவாத
நினைவுத் தடங்களை எங்கள் மனதில் பதித்து விட்டது
என்றால் மாதக் கணக்கில் அகதி முகாங்களில் அதுவும்
குழந்தைகளுடன் இருக்கும் மக்களின் கதி எப்படி
யிருக்கும், இதற்கெல்லாம் எது தீர்வு, அது எப்போ
வரப்போகிறது என்ற தொடர் நினைவுகளில் மனது மிக
வலித்தது.

நாட்டை விட்டு வெளியேற வசதியும் வழியும் இல்லாததால் தம்மைப் பலியாக்க வேண்டிய விதி அவர்களுக்கு என்ற உண்மை இதயத்தை கிழித்தது.

நாங்கள் இங்கே, வெளிநாடுகளில் எந்தவித பயப் பிராந்தியும் இல்லாத சூழலில் இருந்து கொண்டு எமது உரிமை தான் முக்கியம் என்கிறோம்.

ஆனால் அங்கு இருப்பவர்கள், தினமும் சாவா, வாழ்வா என்று போராடிக் கொண்டிருப்பவர்கள் அப்படி இன்னும் நினைப்பார்களா அல்லது ஏதோ சாப்பிட்டோம், தூங்கினோம் என்று நிம்மதியா யிருந்தால் போதும் என நினைப்பார்களா என இடையில் மனதினுள் ஒரு விசாரணையும் வந்தது.

அப்படியாயின் இவ்வளவு கால அழிவுக்கும் இழப்புக்கும் என்ன பொருள், ‘எதிரி’, ‘எதிரி’ என்று தமிழனைத் தமிழனும், தமிழனைச் சிங்களவனும், சிங்களவனைத் தமிழனும் கொன்று தீர்க்கும் கொடுமை எப்போ முடியப் போகிறது நினைக்க நினைக்க சுமை அதிகமானது.

வீட்டுக்குப் போனதும் கணவர் கோப்பி போடச் சொல்கிறார். கேத்தலை ஒன் பண்ணி விட்டு, உடுப்பு மாத்தப் போனபோது தொலைபேசியில் செய்தி இருக்கிறது என்பதைக் காட்டும் வைற் விட்டு விட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.

அழைத்தது யாராயிருக்கும் என்று பார்த்த போது வண்டனிலிருந்தும், இலங்கையிலிருந்தும் அழைப்புக்கள் வந்திருப்பதை தொலைபேசியில் பதிந்துள்ள இலக்கங்கள் சொல்கின்றன.

மனதில் மேலும் படபடப்பும் விசனமும் அதிகமாக என்ன செய்தி என்று பார்க்கிறேன்.

“நான் வண்டனிலிருந்து வினோ மச்சாள் கதைக்கிறன். விமலாவுக்கு திடீரெனக் கண் தெரியாமல் போச்சதாம். நாளைக்கு காலைமை கட்டாயம் ஒப்பரேசன் செய்யவேணும் என்று டொக்டர் சொல்லியிருக்கிறாராம். வீட்டிலை உன்னைக் காணேல்லை என்று எனக்கும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கினம். உடனடியாக அவைக்கு போன் எடு.”

“பிள்ளை குஞ்சு, நான் ரத்தினம் மாமா கதைக்கிறன். உன்றை கொக்காவுக்கு பார்வையிலை பெரிய பிசுகு வந்திட்டுது பிள்ளை. நாளைக்கு கொண்டு வந்து ஆஸ்பத்திரியிலை விடச்சொல்லி டாக்குத்தர் சொன்னவராம். அது காசாஸ்பத்திரி. அதைப் பற்றி உன்னோடை கதைக்க உடனை எங்கடை வீட்டை ஒருக்கா போன் பண்ணு.”

நேரத்தைப் பார்க்கிறேன், வண்டனிலை சாமம். யாழ்ப்பாணத்திலை காலமை எட்டு மணி.

அவசரமாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு கோல் பண்ணுகிறன். ஆனால் மறு முனையில் பதில் அளிக்க எவரும் இல்லை. அக்காவை அட்மிற் பண்ணியிருப் பார்கள். மற்றவர்களும் தமது வேலைகளுக்குப் போயிருப்பார்கள் எனப் புரிந்தது. அக்கா ஒப்பரேசனுக்குப் போக முன் அவவுக்கு அனுசரணையாக இருக்க முடிய வில்லையே, அவவுக்கு மனவுறுதி கொடுக்கக் கூடியதாய் இரண்டு வார்த்தைகள் அவவுடன் கதைக்க முடிய வில்லையே என்பதில் மனம் மிக நொந்தது. நாட்டு நிலைமைக்கான எனது பங்களிப்பைச் செய்யப் போனதில், வீட்டுக்கான பங்களிப்பைச் செய்ய முடிய வில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில் மனமும், உடலும் அடித்துப் போட்ட மாதிரி இருந்தது.

அக்கா பாவம். அனுராதபுரத்தில் வேலை செய்த அத்தான் 83 கலவரத்தில், சிங்களக் காடையர்களின் இனவாதத்துக்குப் பலியான போது, அவரின்றை சடலத்தைக் கூட காணக் கிடைக்காத துர்ப்பாக்கியவதி அவள். தனது மூன்று வருடத் திருமண வாழ்வு முகாரியில் முடிந்து போக, தன் வாழ்க்கையை எங்களுக்காக என முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டவள்.

இலங்கை அரசாங்கத்தின் ‘தரப்படுத்தல்’ என பல்கலைக்கழகக் கதவை மூடி விட, திருமணக் கதவு திறந்து, கண்டாவில் எனக்கு வாழ்வமைத்துத் தந்த நாள் முதல், மனநலம் குன்றிய தம்பியையும், வயது போன அம்மாவையும் அக்கா தான் இந்த இருபது வருட காலமா பராமரிக்கிறா.

‘வலக்கண்ணுக்கு செய்த ஒப்பரேசன் சரிவர வில்லை... இப்ப இடது கண்ணும் தெரியுது இல்லை’ என்று அவ சொன்ன போது, ‘அவசரப் படாதை பாத்துச் செய்யலாம். பிறகு இதுவும் சரி வராவிட்டால் என்ன செய்வது’ என போன தடவை கதைக்கும் போது நான் சொன்னது நினைவுக்கு வர, இன்னும் வேதனையாக இருந்தது. அக்காவைப் யார் பாப்பினம் என ஒரே கிலேசமாக இருந்தது. அக்கா பற்றி யாருடனாவது கதைக்கக் கிடைக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையை கைவிட மனமில்லாமல் தொடர்ந்து ரத்தினம் மாமாவுடைய தொலைபேசி எண்ணைப் பல தடவைகள் மாறி மாறி அழைக்கிறேன். ஆனால் பயனில்லை. வெறும் விரக்தி தான் மிஞ்சியது.

கோப்பியைக் காணவில்லை என்று என்னைத் தேடி வந்த கணவனிடம், “அக்கா இருக்கிறா என்ற தெம்பிலை தான் என்னாலை இங்கை நிம்மதியாக இருக்க முடிஞ்சுது. இப்ப என்ன செய்கிறது என்டு தெரியேல்லை,” எனச் சொல்லி அழுகிறேன். “நான் இங்கை வந்திருக்க கூடாது,” என்கிறேன்.

“சரி, நாங்கள் இப்ப இங்கை இருக்கிறதாலை தானே அங்கை இருக்கிறவையும் சீவிக்கமுடியுது. உதாரணத்துக்கு இப்ப பாரன்! ஒப்பரேசனுக்கு வேண்டிய பண்டதை இங்கு இருக்கிறதாலை தானே எங்களாலை அனுப்ப முடியும். அங்கை இருந்திருந்தால் அவ்வளவு காசுக்கு எங்கை போயிருப்பம். அக்கா பார்வை இல்லாமல் தான் வாழ வேண்டி இருந்திருக்கும். எல்லாம் பிரச்சனை இல்லாமல் முடியும். நீ ஏன் வீணாக நடக்காததை நடந்தால் என்ன செய்கிறது என்று நினைச்சு கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்,” என்கிறார் அவர்

இரவு முழுவதும் தூங்கவும் முடியவில்லை. எவருடனும் அக்கா பற்றிக் கதைக்கக் கிடைக்கவு மில்லை. கடைசியில் எப்படியோ விடியப்பறம் ரத்தினம் மாமா அடுத்த முனையில் கலோ சொன்னபோது எனக்கு கடவுளைக் கண்டது போவிருந்தது.

“ஒப்பரேசன் முடிஞ்சுது பிள்ளை. இனி கட்ட விழ்த்த பிறகு தான் என்னவும் சொல்லலாம். வலு

கவனமாய்ப் பாக்க வேணுமாம். ஏதாவது தொற்றுதல் வந்தால் தான், எல்லாம் பிழைக்கிறதாம். வீட்டை வந்தாப் பிறகும், நாளுக்கு மூன்று தரம் கண்ணுக்கு மருந்து விடவேணுமாம். உதுகளை யோசித்துத்தான் கொக்கா கண்ணே டாக்குத்தர்மாருக்கு காட்டாமல் இருந்திருக்கிறா. எங்கடை வீட்டிலையும் எல்லாரும் பள்ளிக்கூடமும் வேலையும் என்னு அவரவர் பாடு. எனக்கும் கண்பார்வை அப்படி இப்படித் தானே! யாரைக் கொக்காவுக்கு பொறுப்பாக இருக்கக் கேட்கலாம் என்னு தான் யோசிக்கிறன்.”

“மாமா ! ஏதோ ஒரு வழியிலை, எப்படிக் கஷ்டப் பட்டாவது நான் கெதியா உங்கை வந்திடுவன். நாளைக்கு ரிக்கற் கிடைத்தால் நாளை மறுதினம் உங்கை நிற்பன். ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம் என்னு அக்காவுக்குச் சொல்லுங்கோ. அதுவரைக்கும் ஒரு ஆளை அவவுக்கு ஒழுங்கு பண்ணித் தந்தியள் எண்டால் உங்களுக்கு கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும். எவ்வளவு காசு செலவழிஞ்சாலும் பரவாயில்லை,” சொல்லச் சொல்ல குரல் உடைந்து பலத்து அழுகிறேன்.

திடீரென என் மனதில் உதித்த முடிவை மாமாவுக்கு சொல்லி முடித்தவுடன் மனதில் கொஞ்சம் அமைதி வந்தது. படுக்கப் பிடிக்கவில்லை. கீழே போய் கொஞ்ச நாளைக்கு காணக் கூடியதாய் பிட்டு மாவும் குழைத்து வைத்துப் போட்டு, சில கறிகளையும் செய்து முடிக்க, இவர் எழும்பி வருகிறார்.

“என்ன மாதிரி, யாரோடும் கதைத்தனியோ?” என்கிறார்.

“ஓம், கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தித்தான் ரத்தினம் மாமாவோடை கதைத்தனான். உங்களுக்கும் தெரியும் தானே! அங்கை உதவிக்கு ஆருமில்லை. அதாலை நான் அங்கை வாறன் என்னு அவரிட்டை சொல்லியிட்டன். அக்கா தேறும் வரை நான் அங்கை போய் நிற்கப் போறன். அக்காவின்றை பார்வைக்கு ஊறு ஏதும் வரக்கூடாது என்னு நீங்களும் கடவுளைக் கேளுங்கோ.”

“என்ன நீயே முடிவெடுத்திட்டியோ? அப்ப எங்கடை பாடு என்ன மாதிரி? பிள்ளைகள் என்ன

ஸ்ரீஞ்சனி விஜேந்தீரா

“ஈட்டுக்கொட்டு வார் அப்போவினாலேயா? வோ?”

செய்யும்? அதைவிட அங்கை இப்ப நடக்கிற பிரச்சனைக்கை எப்ப, என்ன நடக்குமோ என்டு யாருக்குத் தெரியும். அதை யோசிக்காமல் போறன் என்டு நிற்கிறாய். பொறுத்துப் பார். நானும் கொக்காவைப் பாக்க யாரையேனும் ஒழுங்கு செய்ய முடியுமோ என்டு பாக்கிறன்.”

“இல்லை, போனமுறை ஒப்பரேசன் நடந்த போதும் நான் போகேல்லை. இப்ப அவவுக்கு இருக்கிற ஒரு கண தான் அங்கை மூன்று உயிர்கள் வாழ உதவுது. அவ அங்கை சுகமா இருந்தால்தான் நான் இங்கை நிம்மதி யாய் வாழலாம். இப்படிப் போறது ஒரு வகையிலை என்றை சுயநலம் தான். பிள்ளைகள் இரண்டு பேரும் வளந்திட்டினம். அவைக்கு தங்கடை பாட்டைப் பாக்க முடியும். அதோடை அவைக்கு நீங்கள் இருக்கிறியள். என்றை அந்தக் குடும்பத்துக்குத்தான் இப்ப என்றை உதவி தேவை.”

“நாங்கள் எப்படி உன்னைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் இருக்கிறது. உலகமெல்லாம் போராட்டம் நடக்குது. வன்னியிலே நடந்த போரின்றை உக்கிரம் இன்னும் தணியேல்லை. கொழும்பிலை இறங்கி ஊர் போய்ச் சேந்து திரும்பி வாறது நடக்கக்கூடிய விஷயமாய் எனக்குத் தெரியல்லை.”

“பிரச்சனை, பிரச்சனை என்டு பயந்து கொண்டு கடமையைச் செய்யாமலிருக்க முடியாது. தயவு செய்து என்றை நிலைமை விளங்கிக் கொள்ளுங்கோ, பிள்ளை களும் அதை விளங்கிக் கொள்ள உதவி செய்யுங்கோ. நாட்டுக்காக, மொழிக்காக, உரிமைக்காக என்டு எத்தனை பேர் எவ்வளவோ தியாகங்களைச் செய்யும் போது, என் வீட்டுக்காக நான் இதைக் கூடச் செய்யா விட்டால், என்னை நானே மன்னிக்க முடியாது,” என்று உறுதியாக, முடிவாக கணவரிடம் சொல்லிவிட்டு ஊருக்குப் போவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கிறேன்.

உதயன் மே 2009

(மே 2009)

நீயே நிழுலென்று

தொலைபேசி

எழுப்பிய மணிச்சத்தம்
கேட்டதும் மீன் வெட்டிக்
கொண்டிருந்த கையை
அவசரமாகக் கழுவி விட்டு,
அது தீபாவாகத் தானி
ருக்கும் என்று ஆர்வத்
துடன் ஒடிச் செல்கிறேன்
நான்.

ஆனால் அது வழமையாக வரும் மாதாந்த
கிறிஸ்தவ ஆராதனை பற்றிய பிரச்சாரத்துக்கான
மின்கணிணி அழைப்பு என தொலைபேசி இலக்கத்தைப்
பார்த்ததும் புரிகிறது. எனக்குத் தேவையற்ற அந்தச்
செய்தி தொலைபேசியில் பதியப்படாமல் இருப்பதற்காக
நிசீவரைத் தூக்கி மீண்டும் வைத்து, வந்த வைனைக்
கட் பண்ணி விட்டு மீண்டும் குசினிக்குள் போகிறேன்.
இருந்தாலும் அவள் சொன்ன மாதிரி எப்படியும் இன்று
போன் பன்னுவாள் என்பதில் எனக்கு எந்தவித ஜியமும்
இருக்கவில்லை.

அந்த நினைவைத் தொடர்ந்து தீபா பல்கலைக்
கழகம் போக முன் சினேகிதர்களுடன் காம்பிங்க்குப்
போன போது, எதிர்பாராமல் வந்து மனதில் நிறைவை
ஏற்படுத்திய அவளின் கோல் ஒன்று ஞாபகத்துக்கு
வருகிறது.

“மம்...கெள டிட் யுவர் அப்பொயின்றமேன்ற கோ?”

“ஏ, பிள்ளைக்கு எப்பிடி ஞாபகம் வந்தது? எங்கையிருந்து போன் எடுக்கிறாய்?”

“இங்கையிருக்கிற ஒரு கடையிலிலை இருந்து போன் பண்ணுறன். என்ன நடந்தது என்டு கேக்கிறதுக் காண்டியும், உங்களோடை கதைக்கிறதுக்காண்டியும் ஒரு முன்டு மைல் தூரம் ஓடி வந்தனான்.”

“ஓ மை பேபி, ற் வாஸ் ஓகே. அவ்வளவு தூரம் தனிய ஓடி வந்தனியே?”

“யேஸ், ஐ லவ் யு, என்ன நடந்தது என்டு எனக்கு தெரியோனும் போலிருந்தது.”

அம்மாவுக்கு டே சேஜை நடந்த போது ஆறு வயசுக் குட்டியாய் இருந்த போதே, ‘கெற் வெல் காட்’ செய்து கொண்டு வந்தவள் எல்லே என்றை பிள்ளை, மனசு சிலிர்த்துக் கொள்கிறது. உண்மையிலேயே அவளுக்கு என்னில் அத்தனை பாசம் தான். ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுத்தால், ‘நல்லா இருக்குது, தாங்ஸ். நீங்கள் சாப்பிட்டியனியளே?’ என பாராட்டும் கரிசனை யுமாக கேட்பாள். தான் வீட்டில் நிற்கும் பொழுதுகளில் ‘அம்மா நான் சாப்பாடு செய்யப் போறன், உங்களுக்கு நூடில்ஸ் சாப்பிட வேணும் போலிருக்கா அல்லது ஏதாவது சான்ட்விச் செய்யட்டா?’ என்பாள். ‘கடைக்கு நீங்கள் மட்டும் போக வேண்டாம். நானும் வருகிறேன் போட்டு வந்து ‘கோம் வேக்’ செய்யலாம். ஐ டோன்ற் வான்ற் யு ரூ பி எலோன்,’ பிடிவாதாமாய்ச் சொல்வாள்.

அப்படி அவள் என்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டு இருந்ததால் தான் இப்ப இப்படி இருக்கும் தனிமையைத் தாங்க முடியவில்லை என்ற நிதர்சனத்தில் மனது மிக வலிக்கிறது.

கலியானம் செய்து ஐந்து வருடங்களாகியும் கர்ப்பம் தங்கவில்லை. அதனால் பல வேண்டுதல்கள், ஆயிரம் பரிசோதனைகள், அதை விட மற்றவர்களின் கேள்விகள், குடையல்கள் என்று இருந்தபோது, எல்லா வற்றுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்குமாய்ப் போல் எதிர்பாராத ஆச்சரியமாய் தீபா என் வயிற்றில் வந்த போது எனக்கு வந்த ஆனந்தம் அளவிட முடியாதது.

அன்றிலிருந்து ‘வேலையைக் கலியாணம் கட்டிய னியளோ, என்னைக் கட்டினியளோ’ என அவரிடம் போட்ட சண்டைகளுக்கும் கூட முற்றுப்புள்ளி வந்தது. அவளை என் கைகளில் வாங்கிய கணத்திலிருந்து அவரைக் காணவில்லை எனத் தவித்து, ஏங்கிப் பின்னர் அந்தக் காத்திருப்பு ஏரிச்சலைத் தர, அவருடன் பிரச்சனைப்பட்ட பொழுதுகள் போய், அவர் வீட்டுக்கு பிந்தி வந்தால் நல்லம் என மனம் எண்ணும் அளவுக்கு தீபாவுடன் என் வாழ்க்கை ஐக்கியமாய்ப் போய் விட்டது.

காலையில் பாடசாலைக்குப் போய் மாலை 2 மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்த பின் இரவு படுக்கும் வரை அவளுடன் விளையாடுவதில் எனக்கு நேரம் எப்படி போவது என்றே தெரிவதில்லை. பின்னர் அவளுக்கு மூன்று வயதான போது விஸ்வருபம் எடுத்த நாட்டுப் பிரச்சனை, எம்மை நாட்டை விட்டுத் துரத்தி கண்டாவில் தஞ்சம் கேட்க வைத்தது. அங்கு செய்த தொழிலை இங்கு தேட வேண்டுமானால் மேலும் படிக்க வேண்டும் என்று ஆன போது, விடியவெள்ளன நித்திரையில் பிள்ளையை இழுத்துக் கொண்டுபோய் பிள்ளைகள் காப்பகத்தில் விட்டுவிட்டு, அதற்காகப் படிக்க போவதையோ அல்லது வேறு வேலைக்கு ஒடுவதையோ என்னால் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கவும் முடியவில்லை.

“ஒரு பிள்ளை தானே நான் வீட்டில் இருக்கிறேன் நீங்கள் உழைத்தால் போதும்” என கணவனிடம் சம்மதம் வாங்கிக் கொண்டேன்.

ஒருநாள் நாங்கள் இருந்த தொடர் மாடிக் கட்டிடத்தின் மூன் இருந்த நூலகத்துக்குப் போய், ‘மூன்று வயதுப் பிள்ளையை உள்ளே கூட்டி கொண்டு வரலாமோ’ என நான் அசட்டுத்தனமாய்க் கேட்கிறேன். அந்த நூலகர் ‘பிள்ளையின் பெயரில் ‘லைபிரரிக் காட்’ கூட எடுக்கலாம்’ என கண்டாவில் பிள்ளைகளுக்கும், இலக்கியத்துக்கும் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார். பிறகென்ன எங்கள் பொழுதுகள் அங்கு ஆனந்தமாய்க் கழிகின்றன.

தீபா பாலர் வகுப்பை ஆரம்பித்த போது, பெரிய கதைப்புத்தகங்கள் வாசிக்குமளவுக்கு அவளின் வாசிப்புத் திறன் விஸ்தரித்திருந்தது. அப்போது அந்தப் பாடசாலையில் ஆரம்பித்த ஒரு பரீட்சார்த்த வாசிப்புப் பயிற்சியின் வெற்றியைப் பற்றி மற்றவர்களுக்கும் அறிவிப்பதற்கு அவர்கள் செய்த விளம்பரத்தில் an immigrant child in JK can read chapter books without any hesitation என வருகிறது. இதனால் அவளின் கெட்டித்தனம் செய்தியாக, பல பெற்றோர் என்னை ஒரு வெற்றியாளராகப் பார்க்கின்றனர். எப்படி நான் அவளைப் படிப்பிக்கிறேன், தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தாம் எப்படி உதவலாம் என என்னைப் பல விசாரணைகள் செய்கின்றனர். நானும் புளகாங்கித்துப் போகிறேன். அவளின் வெற்றி மட்டும் என் வாழ்வுக்குப் போதுமானது என மனம் நிரம்பி விடுகிறது.

முதலாம் வகுப்பில் அவளுக்கு மட்டும் அவளின் ஆசிரியர் பிரத்தியேகமாய் கொடுத்த செய்திட்டத்தில் Red Panda பற்றி எழுத அவள் முடிவெடுக்கிறாள். நூலகரிடம் போய் Red Panda பற்றிய புத்தகங்கள் அங்கு இருக்குமா என அவரின் மின்கணினியில் உள்ள பதிவு களில் தேடிப் பார்த்துச் சொல்ல முடியுமா எனக் கேட்கிறோம்.

அவர் ஒரு குறித்த இலக்கத்தைத் தந்து, அந்த இலக்கத்தின் கீழ் தான் Panda சம்பந்தமான எல்லாப் புத்தகங்களும் இருக்கும் என்கிறார். அதற்குத் தீபா Red Panda ஒரு Panda இல்லை, எனச் சொன்ன போது அவருக்கே அது செய்தியாக இருக்கிறது. அவளின் அறிவில் அவர் வியந்து போகிறார்.

“தீபா, உனக்கு எப்படித் தெரியும்? ரீச்சர் சொன்னவவா?” என ஆவலுடனும், பெருமையுடனும் கேட்கிறேன்.

“இல்லை, ரீவியிலை பார்த்தனான்,” என்கிறாள். இப்படி அவளின் அறிவை, ஞாபகசக்தியை, புத்திக் கூர்மையைப் பார்த்து வியந்த சந்தர்ப்பங்கள் ஏராளம். அவள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதில் தெரியாமல் பதில் தேடி நான் ஆராய்ந்த பொழுதுகள் கணக்கில்

அடங்காதவை. அவளின் பாசமும் கெட்டித்தனமும், அமைதியான சுபாபமும் இவளைப் பிள்ளையாகப் பெற நான் என்ன புண்ணியம் செய்தேன் என எண்ணும் பொழுதுகள் என்னைக் கண் மல்க வைக்கும். அவளின் சான்றிதழ்களையும், தேர்ச்சித்தாள்களையும் வங்கியில் பாதுகாப்பான இடத்தில் வைத்து அதுவே எமது சொத்தாக மனம் மகிழ்கிறோம்.

ஓவ்வொரு முறையும் பெற்றோர் ஆசிரியர் சந்திப்பு முடிந்து வந்த பின் ஆசிரியர் அவளைப் பற்றிச் சொல்லிப் பாராட்டியவை யாவும் பல தடவைகள் மீள மனதில் ஓடி ஒரு இனம் புரியா மகிழ்வைக் கொண்டு வரும்.

நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் Science Centre, Museum என்று அவருடன் போவதும் நாள் முழுக்க அங்கு கழிப்பதும் எமது வாழ்க்கையாகின. கோடை விடுமுறை வந்து விட்டால் Wonderland, Strawberry picking, Camping என்று போய் நானும் அவருடன் என்னை மறந்து மகிழ்வது தான் எமது வாழ்க்கையானது. போதாதற்கு பியானோ வகுப்புக்கள், நீச்சல் பயிற்சிகள் என்று எப்போதுமே ஓட்டம் தான்.

பின்னர் அவள் வளர்ந்த பின் ‘கை உளையது, கால் உளையது, சோம்பலாயிருக்குது’ என நான் சொன்ன போதெல்லாம், என் உடல் வலுவைப் பேண, என்னை இழுத்துக் கொண்டு வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி அவள் ஓடிய ஓட்டங்கள் இப்படிப் பல நினைவுகள் மாறி மாறி வந்து கண்ணீரைக் கொட்ட வைத்துக் கொண்டிருந்தன.

மருத்துவக்கல்லூரியில் அவள் விசேட சித்தி யடைந்து மேற்படிப்புக்காக புலமைப்பரிசில் பெற்றுக் கொண்டு அமெரிக்காவுக்குப் போய் பத்து மாதங்கள் ஆகிவிட்டன.

எனக்கு இன்னமும் அதை ஏற்கும் மனப்பக்குவம் வரவில்லை. அது மட்டுமன்றி மன அழுத்தம் என்று குளிசை எடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு வந்து விட்டேன்.

சென்ற முறை இது பற்றிக் கவுன்சிலருடன் கதைத்தவை நினைவுக்கு வருகின்றன.

“சரி! உங்களுக்கே உங்கடை பிரச்சனை விளங்குது. பிள்ளைக்காக வாழ்ந்து போட்டு இப்ப இப்படி இருக்கிறது, எந்த வித நோக்கமும் இல்லாத வாழ்வு எண்டு நீங்கள் நினைக்கிறியள். அது உங்களுக்கு சலிப்பையும், ஏமாற்றத்தையும் தருது.”

“ஓம்! நீங்கள் சொன்ன மாதிரி தொண்டர் வேலைக்கு போறனான். ஆனாலும் அது பெரிசாய் உதவேல்லை,” மீண்டும் கண்ணீர் தடைசெய்ய முடியாமல் ஒடுகிறது.

“இந்த விரக்தியிலிருந்தும், வெறுமையிலிருந்தும் மீன் என்ன செய்யலாம் எண்டு நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?”

மெளனமாய் இருக்கிறேன்.

கவுன்சிலரே தொடர்கிறார், “ம், உங்கடை மனம் நிறைஞ்சு போற மாதிரி ஏதாவது ஒண்டோடை ஓட்டிப் போகவேணும். மகளோடை போய் இருந்தால் நல்லம் எண்டு நினைக்கிறியளோ, அதுக்கு வழி இருக்குதோ அல்லது இங்கை உங்களுக்கு எண்டு ஒரு வாழ்வை உருவாக்கப் பாருங்கோ. எதையும் யோசியாமல் மனம் லயித்து செய்யக்கூடியதாய் ஏதாவது படிக்கலாம் அல்லது வேலை செய்யலாம். ஏன் ஒரு பிள்ளையைத் தத்தெடுத்து கூட வளர்க்கலாம். இந்த மன நெருக்கீட்டிலிருந்து இருந்து வெளியேற வேணும் இல்லையா? யோசித்துப் பாருங்கோ. அடுத்த முறை வரும் போது ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் விரிவாய்க் கதைப்பம்,”

அப்படி கவுன்சிலர் சொன்னது பற்றி யோசித்துப் பாக்கிறேன்.

பல்கலைக்கழகத்திற்கு போன பின் தானே தன் வேலை எல்லாம் செய்யப் பழகி, என்னில் தங்காமல் வாழ தீபா பழகிக்கொண்டாள். நான் விடிய எழும்பி சாப்பிட்டிட்டியா, சாப்பாடு எடுத்தியா எண்டு கேட்டால், சில வேளைகளில் அவளுக்கு ஏரிச்சல் கூட வந்திருக்குது. அப்பவெல்லாம் அவளின் மற்றவர்களில் தங்கியிராத தன்மையைப் பற்றி மகிழாமல், ‘என் தேவையை நாடுகிறான் இல்லையே’ என்று கவலைப் பட்டிருக்கிறேன். இப்ப என்னில் ஒரு பகுதியை இழந்தது

போல் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் குழம்பிப் போய் நிற்கிறேன். அவளின் அசைவை எப்போ என் கருப்பையில் நான் உணர்ந்தேனோ அன்றிலிருந்து நான் அம்மாவாக மட்டுமே இருந்திருக்கிறேன்.

என்னைப் பற்றி எந்த நினைவும் இல்லாமல், எனக்கென ஒரு அடையாளமும் இல்லாமல், வெறும் தீபாவின் அம்மாவாக மட்டும் வாழ்ந்ததால்தான் எனக்கென ஒரு இலக்கு இல்லாது என் வாழ்க்கைப் படகு ஆட்டம் காண்கிறது என்பது புரிகிறது.

வாழ்க்கை பல பக்கங்களைக் கொண்டது. எல்லா வற்றிலும் ஒரு சமநிலையான அனுகுழுறை இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் விளங்குகிறது.

மீண்டும் தொலைபேசி மணி ஒலிக்கிறது.

அது தீபா தான்.

“அம்மா எப்படியிருக்கிறீங்கள்?”

அவளின் குரல் என் காதுகளில் தேனாய் ஒலிக்கிறது. “நல்லாய் இருக்கிறன். நீ எப்படி இருக்கிறாய்?” குரலில் மனம் நிறைந்த மகிழ்வுடன் கேட்கிறேன்.

“இவ்வொரு முறையும் நான் கதைக்கேக்கை நீங்கள் அழிகிறது, பிறகு நான் அதை நினைச்சு கவலைப் படுகிறது.. இதையெல்லாம் யோசித்துப் பாத்தன். அப்பாவும் தன்றை வேலையை விட்டுவிட்டு இங்கே வரமாட்டன் என்கிறார். நீங்களும் அவரை விட்டுவிட்டு எப்படி வாறது எண்டு யோசிக்கிறியள். என்றை படிப்பு முடிய இன்னும் 2 வருஷம் இருக்குது. அது தான் அப்பா வோடை கதைச்சுப் பாத்தன். இங்கை ஆறு மாசம், உங்கை ஆறு மாசம் நீங்கள் இருக்கலாம் எண்டு அவர் ஒத்துக்கொண்டிட்டார்.”

மிகச் சந்தோஷமாகச் சொல்கிறாள் அவள்.

“தீபாக்குஞ்சு, நான் உன்னை எவ்வளவு மனக் கஷ்டப்படுத்திப் போட்டனஎன்டு விளங்குது. அப்பாவுக்கு சமைச்சுச் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லை. சாப்பாட்டுக்கு என்னிலை தங்கியிருந்து அவருக்குப் பழகிப் போச்சது. அங்கை நான் வந்தால், பிறகு அதைப் பற்றி வேறை கவலைப்பட வேணும், அதோடை நீயும் நான் தனிய இருக்கிறன் எண்டு நேரத்துக்கு வீட்டை

வர வேணுமே என்டு பரிதவிப்பாய். அதை விட அப்படி இரண்டு வருஷத்திலை படிப்பு முடிஞ்சசதும், நீ அவசரப் பட்டு இங்கை ஓடி வர வேணும் என்டுமில்லை.”

“அம்மா, அப்ப என்ன தான் செய்யலாம் என்றியள்.”

“நானும் யோசித்துப் பார்த்தனான். இவ்வளவு நாளும் நான் என்னை வளர்க்கேல்லை. இப்ப இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பாவிச்சு அதைச் செய்வதும் என்டு நினைக்கிறன். அதாலை நீ இனி என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதை.”

“அம்மா உன்மையாகவா சொல்லுறியள்? எனக்காண்டிச் சொல்லேல்லைத் தானே? நீங்கள் உங்களுக்காண்டி வாழ வேணும் என்டு நான் எவ்வளவு ஆசைப்பட்டனான்,” அவளின் குரலில் மகிழ்ச்சி கொப்பளிக்கிறது.

“ஓம், நான் இனி எனக்கெண்டு ஒரு வாழ்வை வாழுவதும் என்டு யோசிக்கிறன். அடுத்த முறை கதைக்கேக்கை உனக்கு ஒரு சப்பிரைஸ் கிடைக்கும். இப்ப சொல்லு உன்றை ஸைவ்வைப் பற்றி. மோகன் என்ன வாம், படிச்சு முடிச்சு பிறகுதான் கலியாணம் எண்டதுக்கு சம்மதமாமோ? இல்லாட்டில் கட்டிப் போட்டும் படிக்கலாம் தானே! யோசித்துப்பார். அம்மாவுக்கு எல்லாம் சம்மதம் தான். இது உன்றை வாழ்வு. உனக்குப் பிடிச்சு மாதிரி நீ முடிவு செய். மற்றவையைப் பற்றி அதிகம் போசிக்காதை,”

மனதார அவளுக்கு அதைச் சொல்லும் போது, அதை எனக்கு நானே சொல்வது மாதிரியும் என்காதினுள் அது ஒலிக்கிறது.

யுகமாயினி, செப்டம்பர் 2009

(யூன் 2009)

கிடு அதே நிலவல்ல

என் மகளை இந்தப் பூமிப்பந்துக்கு கொண்டு வர என் கருப்பைத் தசைகள் செய்த பெரும் பிரயத்தனம் உருவாக்கிய வலியைத் தாங்க முடியாமல் துடித்த நான், அந்தச் சின்னங்க் சிறு உயிரைக் கண்டதும் சட்டெனக் குளிர்ந்து போகிறேன். “உன் மகளைப் பார்,” என டொக்டர் அவளைத் தூக்கி எனக்குக் காட்டிய போது இயற்கையின் அந்த அதிசயத்தில் என் மனம் சிலிர்த்துப் போகிறது.

“நீ பிறந்த போது, ‘பெட்டை தானே! வீட்டை வந்தாப் போலை ஆறுதலாய்ப் பாப்பம்,’ என்கு தாத்தா ஆஸ்பத்திரிக்கு வரேல்லை. கொப்பாவும் வந்து ‘போயும் போயும் ஒரு பெட்டையைத் தானோ பெத்திருக்கிறாய்’ என்கு தான் சொன்னவர்,” என்று அம்மா ஒரு தடவை கவலையாய்ச் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்த போது, ‘பெண் என்றால் ஒரு பாவப்பட்ட ஜென்மம்’ என்ற கோட்பாடு இல்லாத ஒரு நாட்டில் என் மகள் பிறந்திருக்கிறாள் என்பதில் எனக்கு பெரும் ஆறுதலாயிருந்தது. என் அருகில் கிடத்தப்பட்ட மகளை ஆசையுடன் அணைத்து அவள் நெற்றியில் இதமாக முத்தமிடுகிறேன். உடம்பெங்கும் புல்லரிக்கிறது. இதயம் இனிய கானம் இசைக்கிறது. இருந்தாலும் என் மகிழ்வைப் பகிர்ந்து கொள்ள பக்கத்தில் அம்மா இருந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும் என்று மனம் கொஞ்சம் ஏங்கியது. அம்மாவைப் பார்த்து “அம்மா,

இந்தா பார், உன் பேத்தியை,” என்று காட்ட வேண்டும் போல் ஆசையாக இருந்தது.

அம்மாவைப் பற்றி நினைத்த போது கலியாணம் கட்டுவது தான் என் பிறப்பின் நோக்கம் என்பது போல அவ என் கலியாணத்தை பற்றியே கரிசனையாக இருந்ததால், எம்மிடையே ஏற்பட்ட சண்டைகளும் நினைவுக்கு வந்தன. அதில் மறக்க முடியாதது, இரண்டாம் தடவை முயன்றும், பல்கலைகழக அனுமதி கிடையாத போது என்றை தோல்வியை, கவலையை விளங்கிக் கொள்ளாமல் அவ சொன்ன ஆறுதல் தான்.

“பொம்பிளைப் பிள்ளை நீ, பெரிசாய்ப் படித்துப் போட்டு தான் என்ன செய்யப் போறாய்? எல்லாம் நன்மைக்கு எண்டு நினை. வெளியிலை எங்கையாவது கலியாணம் கட்டிக் கொண்டு போட்டாய் என்றால் எனக்கு அது போதும். நீ சுகமாய், பாதுகாப்பாய் இருக்கிறாய் எண்டு...”

அவ அப்படிச் சொல்லிமுடிக்க முன் எனக்கு வந்த ஏரிச்சலில், கோபத்தில், வேதனையில் அன்று நாள் முழுவதும் அம்மாவுடன் சண்டை பிடித்திருக்கிறேன், அழுதிருக்கிறேன். ஆனால் அம்மா மசியவில்லை. எங்காவது ஒரு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை கிடைக்காதா என்று எனது பத்தொன்பதாவது வயதிலிருந்தே வலை போட்டுத் தேடினா. பின்னர் கச்சேரியிலை தன்னுடன் கூட வேலை பார்த்த பராவின் லண்டன் மகனை பக்கத்து வீட்டு மணியம் மாமா எனக்கு சம்மந்தம் பேசி வந்த போது, “என்ன கதை சொல்லுறியள் நீங்கள், சாதி குறைஞ்சு இடத்திலை கட்டுறதோ, அப்படிப் போய் விழுகிற அளவுக்கு நாங்கள் குறைஞ்சு போன்மோ,” என்று அம்மா வாரிக்கட்டிக் கொண்டு நின்ட பொழுதுகள் போய், பின் அம்மாவின் மனதை நோகடித்த பொழுதுகள் தான் எத்தனை என எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

‘சண்டிலிப்பாய்காரர் சொல்லுகினம், பொம்பிளை நிறம் குறைவு எண்டு. மகனுக்குப் பிடிக்கேல்லையாம்’, ‘சாவகச்சேரியார் சீதனம் கொஞ்சம் கூடக் கேட்கினம்’, ‘பருத்தித்துறை மாப்பிளைக்கு ஊரிலை கட்ட விருப்ப

மில்லையாம்', 'நல்லூர் ஆக்களுக்கு நல்லாய்ப் படிச்ச பொம்பினை தான் வேணுமாம்'. இப்படிப் பல வேறு பட்ட தடைகளை தரகர் கொண்டு வந்த போது, அது ஏதோ தரகரின்றை பிழை என்ற மாதிரி தரகரோடை சத்தம் போட்டு விட்டு, பிறகு அப்பாவுக்குச் சொல்லி அழும் போது, அந்த தேடலில் அம்மா படும் காயங்களைப் பார்க்கப் பெரிய பரிதாபமாய் இருக்கும்.

கடைசியாக எனது இருபத்தொன்பது வயதில் எனக்கென ஒரு மாப்பிள்ளை வந்து சேர்ந்த போது மாப்பிள்ளை கிடைச்சிட்டார் என்பது தான் பெரிய விஷயமாயிருந்ததே தவிர, மாப்பிள்ளைக்கும் எனக்கும் பொருந்துமா, அவருக்கேற்றவளா நான் என்று எல்லாம் யோசிப்பதில் யாருக்குமே அக்கறை இருக்கவில்லை.

பாபுவுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு இலங்கையை விட்டு வெளியேறியதுடன் அம்மாவின் பிரச்சனை தீர்ந்து விட்டது. கனவு பலித்து விட்டது.

சரி, அவவின் சந்தோஷத்தை ஏன் குழப்புவான் என்று நானும் என் கஷ்டங்களையோ, மனப் போராட்டங்களையோ, குழப்பங்களையோ அவவுக்குச் சொல்லியதில்லை. சொல்லியிருந்தாலும் கூட, 'பிள்ளை, பொம்பினை நீ தான் பொறுத்துப் போகவேணும்', என்று தான் சொல்லியிருப்பா என்பதும் தெரிந்ததுதான்.

இலக்கியம், கலாச்சாரம் என்றெல்லாம் நாங்கள் படித்தது வெறும் பெண் அடிமைத்தனத்தைத் தான். ஆனால் இங்கை வளர்ப்போற உனக்கு அந்தப் பிரச்சனைகள் எல்லாம் இருக்காது. திருவள்ளுவரின் பின் தூங்கி முன் எழும்பும் இலட்சியப் பெண்ணைப் பார்த்தால், உனக்குப் பரிதாபம் தான் வரும். 'புல் ஆனாலும் புருஷன், கல் ஆனாலும் கணவன்' என்று குஷ்டரோகக் கணவனைத் தாசி வீட்டுக்குத் தலையில் தூக்கிக் கொண்டு போன நளாயினியை உன்னால் நிச்சயமாய் ஜீரணிக்க முடியாமல் இருக்கும். பதிலுக்கு மதிப்பையும், மரியாதையையும் கொடுத்து வாங்கும் கணவனைத் தான் நீ தேடுவாய். அமைதியாக நித்திரை கொள்ளும் என் மகளுக்கு மானசீகமாய்ச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அவளுடன் வாழ்க்கையைப் பகிர வருபவன் அவள் எவ்வளவு சீதனம் கொண்டு வருவாள் என்றோ, இல்லை எந்தச் சாதியில் பிறந்தாள் என்றோ கரிசனை கொள் பவனாக இருக்க மாட்டான் என்று நான் சொன்னால் அம்மா நம்புவாவோ என்னவோ.

வீட்டுக்கு போனதும் ஆவலுடன் அம்மாவுக்கு போன் பண்ணுகிறேன்.

“மகள் ஆரைப் போலை இருக்கிறாள்?” என்று வழிமையான பாணியில், எல்லோரும் கேட்பது போல் அம்மாவும் ஆசையாய்க் கேட்கிறா. யாரைப் போலை என்று எனக்கு சொல்லத் தெரியேல்லை. ஆனால் ‘பெரிய குறுகுறுத்த கண்களும், நீண்ட மூக்குமாய் என் மகள் அழகாய் உள்ளாள்’, பெருமையுடன் சொல்கிறேன் நான்.

“தம்பி சொன்னான். உன்றை அதே கண் தானாம்”, என்கிறா அம்மா. அதைக் கேட்ட போது ‘உம்முடைய கண்ணைப் பாத்த நேரத்திலை இருந்து ஒரே உம்மடை நினைப்புத் தான், என்னத்தை, எங்கை பாத்தாலும் உம்மடை கண்ணாத்தானிருக்குது’, என பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் கூட வேலை செய்த போது, ஒட்டி ஒட்டி வந்து மனதில் கனவுகளை வளர்த்து விட்டுப் பின், ‘என்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பக் கூடிய ஒரு இடத்திலை கலியாணம் செய்யத்தான் என்றை அம்மா விடுவாவாம். எனக்கு என்ன செய்யிற்று எண்டு தெரியேல்லை, என்னை மறந்திடு’, என்ற கதிர், ‘உன்றை கொப்பியிலை நான் எழுதினது பிழை எண்டு என்றை அம்மா சொல்லுறா. அதை அழிச்சிடு’ என்பது போல் சாவகாசமா என் காதலை அழிச்சிடச் சொல்லி இதயத்தைக் கிழித்து விட்டுச் சென்ற அந்தக் கதிர் மனதில் வந்து போனான்.

“உன்றை மனுசன் சொல்லுறார், பிள்ளை தன்றை தங்கைச்சிக்காரியேதானாம்! என்னவோ பிள்ளை சுகமா இருந்தால் அது போதும்”, அம்மா தொடர்கிறா.

புது உயிர் ஒன்று தன் சுயமாக இருக்கட்டுமன். எங்களை ஏன் அதில் தேடுவான்? எனச் சொல்ல வாய் வந்தது. ஆனால் ஆயிரம் ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால்

இருக்கும் அம்மாவின் மனதை, ஆர்வத்துடன் கதைக்கும் அவவின் துடிப்பை சீண்ட விரும்பவிலை நான். தொடர்ந்து, “பொம்பிளைப் பிள்ளை பிறந்திருக்கு. இனி எங்கடை கலாச்சாரத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்து வடிவா வளர்த்து எடுக்கிறதிலை தான் வெற்றி இருக்கு”, அம்மா பெருமூச்சு விட்டுக் கொள்கிறா.

அங்கிருக்கும் அம்மாவுக்கு இங்கு வாழும் என் மன ஓட்டங்களை எல்லாம் சொல்லி, இங்கிருக்கும் சமத்துவத்தை விளக்கி, அவவின்ரை மனதிலை இருக்கும் மேல்நாட்டுக் கலாச்சாரம் தாழ்ந்தது, எங்களுடையது தான் உயர்ந்தது என்ற கருத்து சரியல்ல என்பதற்கு விளக்கம் சொல்வது, சுகமான விஷயமில்லை என்பது புரிந்தது.

“அம்மா, உன்றை பேத்தி மனித நேயம் கொண்ட ஒரு சுதந்திர நாட்டிலை பிறந்திருக்கிறாள். இந்தச் சூழல் நான் வளந்த சூழல் இல்லை. தன்றை எண்ணப்படி தன்றை வாழ்க்கையை அமைக்க கூடிய சுதந்திரத்திரத் தோடை தான் அவள் இங்கை வளரப் போறாள். என்னாலை இயலுமான வரை எது சரி, எது பிழை என்டு ஆராயும் மனப்பக்குவத்தை வளர்த்து விடுவேன். அவ்வளவுதான். ஆனாலும் நான் இங்கை வாழ்ந்த இந்த எட்டு வருஷ வாழ்க்கை அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டு ஒண்டு மட்டும் உறுதியாய்ச் சொல்லுவன். தமிழ் சினிமாவைப் பாத்துப் போட்டு, கண்டவுடன் வாறது தான் காதல் எண்டு அவள் பிதற்றிக் கொண்டு இருக்கவும் மாட்டாள். அது மாதிரிக் கலாச்சாரம் என்று பிடிக்காத வாழ்க்கையைச் சகிச்சுக் கொண்டு இருக்கவும் மாட்டாள். மற்றும்படி நீ பயப்பிடுற மாதிரி அப்படி இங்கை ஒண்டுமில்லை”, சொல்லிப் போட்டு போனை வைக்கிறேன்.

அம்மா, நீ உன்றை வாழ்க்கையை குசினியுடன் ஜிக்கியப்படுத்திக் கொள்வது தான் உன் சந்தோஷம் என்று வாழ்ந்தாய். அது தவிர்ந்த வாழ்க்கை ஒன்றை உன்னால் கற்பனை செய்து பார்க்கவும் முடியாமலி ருந்திருக்கும். எனக்கு என்று ஒரு மனம் இருக்குது. அதில் ஆசைகள், கனவுகள் இருக்குது என்று விளங்கிக்கொள்.

'நான் உன் உடமை அல்ல' என்று எனக்குப் போராடத் தோன்றியது. என் மகளோ, 'நானும் நீயும் சமம், இது தான் நான், நான் உன்னை ஏற்றுக் கொள்வது போல், நீயும் என்னை ஏற்றுக்கொள்' என்று வாழப் போகிறாள். அவ்வளவு தான். இது தான் கலாச்சாரப் பரிணாமம்.

அம்மாவுக்கு சொல்லி முடிக்காததை எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

கணவனுக்குப் படுக்கையில் சுகம் கொடுப்பதில் தாசியாயிரு; உணவு ஊட்டுவதில் அன்னையாயிரு; ஆலோசனை வழங்குவதில் மந்திரியாயிரு; அவன் மன உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் சினேகிதியாயிரு என்றெல்லாம் பெண்ணுக்கு ஆலோசனை சொன்ன சமூகம் ஆணுக்கு என்ன சொன்னது?

யாராவது 'பெண்ணைச் சக மனித உயிராக நேசி' என்று கூட சொல்லி வைக்கவில்லை.

மாறாக மனைவியையோ சுகோதரியையோ பெண் பிள்ளையையோ அடக்கி வை என்று தானே சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள். ஏனைய நாட்டுக் கலாச்சாரங்களின் சரித்திரங்களும் இப்படித்தான் ஆரம்பித்திருந்தாலும், அவர்களின் கலாச்சார முன்னேற்ற வேகம் எங்கடைய விட அதிகம் தான்.

நினைக்க நினைக்க என் கண்கள் கலங்குகின்றன. 'ஹரிலை கலியாணம் கட்டினது அடங்கி நடக்கிற ஒரு பொம்பிளைக்காண்டித்தான். நான் ஆம்பிளை, நான் நினைச்சதைத் தான் செய்வன். நீ ஆர் எனக்குச் சொல்ல, நீ பொம்பிளை மாரி அடங்கி நட' என்று பாபு வாயாலும், கையாலும், தனது செய்கைகளாலும் சொல்லும் போதெல்லாம், இயற்கை தந்த வெறும் உடல் வித்தியாசம் பெண்ணை ஆணை விடக் குறைந்தவளாக எவ்விதத்திலும் போட்டு விட முடியாது என்று திரும்பத் திரும்ப எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்வேன். வீட்டுக்குள் சும்மா இருக்க முடியாது என்று அடம் பிடித்து பக்கத்தில் இருந்த பாடசாலையில் தொண்டர் வேலை செய்யப் போய் அந்த வேலை எனக்குச் சொந்தமான போது, என் வாழ்வின் பரிமாணங்கள் விரிவடையத் தொடங்கின. எப்படி எனக்குப்

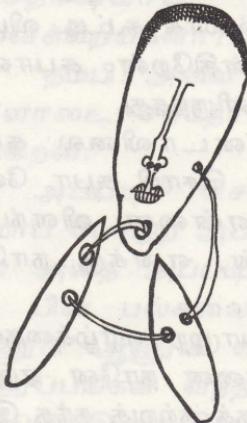
பிடித்ததைச் செய்ய முடியும். அதே போல் மற்றவை செய்யும் எனக்குப் பிடிக்காத விடயங்களை எப்படி ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்வது என்று ஒரு புதுப்பாடமே கற்றுக் கொண்டேன். என் சுற்றுப்புறம் என் மன நிம்மதியை, அமைதியை குழப்பாமலிருக்கவும் கற்றுக் கொண்டேன். அதனால் என்னால் ஏதோ வாழ முடிகிறது. இருந்தாலும் என் மகளே ஒரு நாளைக்கு ‘எனம்மா உன் வாழ்க்கையை வீணாக விரயம் செய்கிறாய். உனக்காக நீ வாழ வேண்டாமா?’ எனக் கேட்கத்தான் போகிறாள் என்பதும் புரிகிறது.

என்ன செய்ய.... நான் ஆசிய நாட்டில் பிறந்து விட்டேன். காதல் இல்லாத, சமையான வாழ்வானாலும் பெயருக்கு வாழ வேண்டியிருக்கிறது.

சடாரெனத் தளைகளை அறுத்து ஏறிந்து விட்டு ஓட முடியாமலிருக்கிறது. ஆனால் அமெரிக்காவில் பிறந்த நீ, உன்னைச் சுற்றி வேலி போட்டு கொண்டு உலகத்துக்காக வாழமாட்டாய், மனதில் ஒன்றும், செயலில் இன்னொன்றுமாய் இரட்டை வேடம் போட மாட்டாய் என்பதில் எனக்கு ஆறுதலாக இருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, உன் உலகத்தில் பேரூந்து நெரிசலில் உன் கொங்கைகளின் அளவு என்ன என்று ஒருவரும் அளவெடுக்கவும் மாட்டார்கள். புகையிரத்தில் போகும் போது நித்திரை போல் பாசாங்கு பண்ணிக் கொண்டு காலால் காலை உரசி சுகம் காணவும் மாட்டார்கள். மாறாக தங்களின் உணர்ச்சிகளை, உணர்வுகளை நேரே சொல்லி உன்னுடைய விருப்பம் என்ன என்று தான் கேட்பார்கள். அப்படி இல்லாமல், தகாத உறவுக்கு அழைக்கும் ஒருவனைச் சந்தித்தால் கூட, அவனுக்கு என்ன பதிலை, எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை.

என்னைப் பார்த்துச் சினுங்கும் என் மகளுக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன் நான்.

பனியுலவும் தெரு நீளம்

“தம்பி, நீ தனியப் போறன் எண்டு நிற்கிறாய். ஏன் எண்டு எனக்கு விளங்கேல்லை. அவள் பிள்ளை வரக்கே எல்லாருமாய்ப் போய் நின்டு கூட்டிக் கொண்டு வாறது தானே முறை. நீ ஏனப்பா குறுக்கை நிக்கிறாய்?”

“அவன் விரும்புற மாதிரிப் போய் தனிமையிலை சந்திக்கட்டுமன். எழுதிப் போட்டு வந்தவன், இப்ப எட்டு மாதத்துக்கு பிறகு தானே மனிசியைக் காணப் போறான். போகட்டும் விடு.”

“நான் நேரத்தோடை எழும்பிச் சமைச்சது கூடப் போகலாம் எண்டு தானே. சரி உன்றை ஆசைப் படி போய் மனுசியைக் கூட்டிக்கொண்டு வா. நான் தடுக்கேல்லை.”

“அம்மா... நான் சொன்னனான், இரண்டு நாளைக்கு ஹோட்டலிலை தான் நிக்கப்போறன் எண்டு. பிறகேன் மினக்கட்டுச் சமைச்சனியள்?”

“உன்மையாகவே சொல்லுறாய் தம்பி? நீ சும்மா சொல்லுறாய் ஆக்கும் எண்டு நான் நினைச்சன். இவ்வளவு நாளும் இருந்தனி, இப்ப என்ன அவசரம்? அதுவும் தாலி கட்ட முந்தி!”

“பாவம்! தாயையும் தகப்பனையும் இழந்திட்டு தனிமையிலை, ஏக்கத்திலை மனசொடிந்து வாழ்ந்த பிள்ளை அது, அனுபவிக்கட்டும். நீ சும்மா இரு”, அம்மாவுக்கு கண் ஜாடை செய்கிறார் அப்பா.

என்ன தான் ஓட்டமற்றிக் ஸ்ராட் என்டு நேரத்தோடை ஸ்ராட் பண்ணி விட்டாலும், காரிலிருந்து முழுப்பனியும் கொட்டுப்படுவதில்லை. ஐஸ் பளிங்கு போல் காரை மூடி இருந்தது. சுரண்டிச் சுரண்டி அது முழுவதையும் நீக்கிறதுக்கிடையில் கை விறைத்து விட, காருக்குள் ஏறி இருந்து சூட்டை நல்லாக் கூட்டி விட்டு கைகளைக் காய வைத்துக் கொள்கிறேன். சுபாவை நினைக்க எனக்கும் பாவமாகத்தானிருந்தது.

எத்தனை கனவோடை கனடாவிலை கால் பதிக்கப் போறாளோ. ஐ ஆம் சோ சொறி சுபா. வேறு என்னதான் நான் செய்ய? நீ என்னை விளங்கிக் கொள்வாய் என எதிர்பாக்கிறன், எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

‘பொய்யாக வாழுக்கூடாது, வாழுற வாழுக்கையை உண்மையாக வாழ வேணும். என்னை நானே ஏற்றுக் கொள்ளப் பழகவேண்டும்’ என்பதைக் கற்றுத் தந்த இந்த நாடும், இதன் கல்வி முறையும் பிழையா.

சிந்தனை பின்னோக்கிப் போனது.

பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது பங்குபற்றின ‘ஓரு பால் இனச்சேர்க்கைக் கருத்தரங்கு’ ஒன்று தான், என்னை எனக்கு முதன் முதலில் தெளிவாக இனம் காட்டியது.

எனக்குள் உருவான பல கேள்விகளுக்கு, குழம்பிப் போன சிந்தனைகளுக்கு, புதைத்து வைத்த என் உணர்வுகளுக்கு, அது ஏன் எனப் புரியாமல் போன தேடல்களுக்கு விடை கிடைத்தது. அதனால் என் மனதுக்கு ஒரு ஆசுவதம் கிடைத்தது.

‘இன்டைக்கு ஒரு பால் இனச்சேர்க்கைக் காரர்களின் ஊர்வலமாம்,’ சும்மா கதையோடை கதையாக, ஒரு நாள், அம்மாவுக்குச் சொல்கிறன்.

“இந்த நாட்டிலை சுதந்திரம் கூடிப்போச்சது. அது தான் உந்த இழவெல்லாம் நடக்குது”.

“அம்மா அது தான் அவை. அப்படித்தான் அவை பிறந்திருக்கினம். அதை அவை மாத்தேலாது”.

“தம்பி, உந்த ஸ்ராப்பிட் கதையை விடு. இலங்கை யிலும் இப்படிப் பல பேர் இருந்தாகக் கதை இருக்கு.

ரீன் ஏஜ்ஜில் வாற ஒரு மாயை உது. அங்கை ஊக்கப் படுத்தாததாலே, அது வந்த இடம் தெரியாமல் போயிடுது. இங்கை தூக்கிப் பிடிக்கிறதாலை பெரிசாய் உருவெடுத்து நிக்குது”.

“அப்ப அப்படியானவை கலியாணம் கட்டிச் சந்தோஷமாய் வாழலாம் என்னுடைய நீங்கள் நினைக்கிறியளோ?”

“தம்பி! அவை கலியாணம் கட்டிப் பிள்ளை குட்டியளோடை சந்தோஷமா இருக்கிறதை நான் பாத்தி ருக்கிறன்.”

அப்படிச் சொல்லுற அம்மாவுக்கும், அதற்கு ஆமாப் போடுற அப்பாவுக்கும் எதைத் தான் சொல்வது என அதை அப்படியே விட்டுவிட்டேன்.

பின் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆணும் பெண்ணும், ஆணும் ஆணும் என்று ஒன்றாக இருக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் வந்த போது, அந்த அனுபவம், நான் அப்படி இருப்பதில் வெட்கப்பட ஒன்றுமில்லை, ‘அது தான் நான்’ என என்னை ஏற்றுக் கொள்ள வைத்தது.

ஆனாலும் தமிழர் நாம், எமது கலாச்சாரத்தில் உது ஒன்றும் கிடையாது என்ற நம்பிக்கையிலும் பெருமையிலும் வாழும் அம்மாவுக்கோ, எனக்கும் தனக்கும் உள்ள தூரத்தை பாதுகாக்க வேண்டும் என எட்ட நின்று, அம்மாவுக்கூடாக என்னுடன் கதைக்கும் என் அப்பாவுக்கோ அதை என்றுமே என்னால் சொல்ல முடிந்ததில்லை. வேலை கிடைத்ததும் அடிக்கடி குறிப்புக்களும், படங்களும் என்னைத் தேடி வந்து கொண்டிருந்த போது அதற்கொரு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதற்காக, ‘நான் மேலே படிக்கப் போறன்’ என மீண்டும் படிப்பில் என்னை மூழ்கடித்துக் கொண்டேன்.

ஒரு நாள், “தம்பி, மாமா போன் பண்ணினவர், அங்கை இப்ப நிலைமை பெரிய மோசமாம். சுபாவைப் பத்தி சரியாய்க் கவலைப்படுறார். செல் அடி ஒரு பக்கம், மற்றப்பக்கம் ஆமிமாற்றை ஆக்கினையாம், அதை விட அவங்கள் சுபாவை தங்களிட்டை அனுப்பச் சொல்லி ஒரே நெருக்குவாரமாம்,” எனச் சொல்லி, அம்மா அழுகிறா.

“அங்கை இருக்கிற சனம் பெரிய பாவம் தான். பாவம் சுபா! என்னத்தைத் தான் நாங்கள் செய்யலாம்? எங்கடை கையாலாகத்தனத்தை நினைக்க மனசுக்கு பெரிய விசராய்த் தானிருக்குது”, உண்மையான கவலையுடன் சொல்கிறேன் நான்.

“தம்பி, நீ நினைச்சியெண்டால் சுபாவின்றை பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம்”. அப்படிச் சொன்ன அம்மாவை விசித்திரமாக பார்க்கிறேன் நான்.

“சுபாவை ஊரிலை கட்டிக் கொடுத்து பக்கத்திலிருந்து அவளின்றை நன்மை தீமையைப் பாக்க வேணும் என்டு தான் இவ்வளவு நாளும் மாமா இருந்த வராம். இப்ப நீ மனச வைச்சால் அவளுக்கு ஒரு வாழ்க்கையைக் கொடுக்கலாம் என்டு அவர் நினைக்கிறார், உனக்கு இங்கை ஒரு காதலும் இல்லை எண்டால், அவளைக் கட்டுவியோ?” தொடர்கிறா அம்மா.

“அம்மா, சுபாவிலை எனக்கு பாசம் இருக்குது. ஆனால் கலியாணம் கட்டுற அளவுக்கு காதலில்லை”.

“நாங்கள் எல்லாம் காதலிச்சே கட்டினாங்கள், கட்டிப்போட்டுத் தான் காதலிச்சனாங்கள்”.

“அம்மா உங்களுக்கு எப்படி விளங்கப்படுத்துறது என்டு எனக்கு விளங்கேல்லை”.

“என்னத்தை விளங்கப்படுத்தப் போறாய்? மாமா எங்கடை குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு உதவி செய்திருக்கிறார் என்டு சொல்லு பாப்பம். 83 கலவரத்தோடை கொப்பா பொலிஸ் வேலையை விட்டிட்டு வந்து ஊரோடை இருந்த போது, பசிக்குச் சாப்பாடு போட்டது அந்தக் குடும்பம் தான்”.

“அம்மா, நான் அவை செய்ததை மறக்கேல்லை. அதற்கு நன்றியாய்த் தானிருக்கிறன். கட்ட முடியாது என்டு தான் சொல்லுறநே தவிர, உதவி செய்ய மாட்டன் என்டு சொல்லேல்லையே”.

“அவை கேட்கிறது கலியாணத்தைத் தானே! ஒழுங்காய் வளர்ந்த பிள்ளை அவள், உனக்கு ஏற்ற பொம்பிளையாய் இருப்பாள். என்னோடும் ஒத்திசைந்து போவாள்”.

“அம்மா! அவை இப்ப நாட்டை விட்டு வெளியேற்றதான் கலியானம் கட்ட நினைக்கினம். வெளியேற ஒரு வழியாகத் தான் என்னைப் பாக்கினம்”.

“இப்ப அதே உன்றை பிரச்சனை?”

“அப்படிச் சொல்லேல்லை. என்ன சொல்றன் எண்டால் நாங்கள் இங்கை ஒரு நல்ல மாப்பிளையாய்ப் பாத்து கட்டி வைப்பம். அதைவிட மச்சாளைக் கட்டினால் பின்னைகள் குறையோடை பிறக்க வாய்ப்பிருக்குது எண்டு விளங்கப்படுத்திச் சொன்னால், அவை ஏத்துக்கொள்ளுவினம்.”

“அவை இருக்கிற நிலையிலை உதெல்லாம் சொல்லுற ஒரு கதையே”.

அம்மா நான் சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்ளவே யில்லை. அதனால் எங்களுக்கிடையே ஒரு இடைவெளி வந்தது.

ஆனால் நான் எனக்குத் தெரிந்த முறையிலை எல்லாம் மாப்பிள்ளை தேடிக்கொண்டே இருந்தேன். இருந்தாலும், பின் அது பற்றி அம்மா மாமாவுடன் கதைத்தவவா என்றோ, இல்லை, மாமாவுக்கு எப்படி, எதைச் சொன்னா என்றோ எனக்குத் தெரியாது.

மூன்று மாதங்கள் சென்றிருக்கும்.

போர் மிக உக்கிரமடைந்து அங்கே என்ன நடக்குதோ என்று தெரியாது இருந்த காலங்களில் அம்மாவும், அப்பாவும் என்னுடன் மிகவும் கோபமாகவும், வெறுப்பாயும் நடந்து கொண்டனர். அம்மா சாப்பிடாமல், நித்திரை கொள்ளாமல் பல நாட்கள் அழுதபடி இருந்தா.

“என்றை அண்ணை இல்லை எண்டால் நாங்கள் கண்டாவுக்கு வந்திருப்பமே, ஆளை ஒழுங்கு பண்ணி, காச தந்து, பெடியனைப் பாதுகாப்பாய்க் கொண்டு வந்து இங்கை சேத்திட வேணும் என்ன பாடுபட்டார். இப்ப அவற்றை பின்னைக்கு பாதுகாப்பை கொடுக்க எங்களாலை ஏலாமலிருக்குது,” எண்டு அப்பாட்டைச் சொல்லிச் சொல்லி அழுதா. ஒரு கட்டத்தில் அது எனக்குப் பொறுக்க முடியாமல் போனது.

உண்மையைச் சொல்ல வேணும் போல இருந்தது.

“அம்மா, எனக்கு எந்தப் பொம்பிளையிலும் தான் ஈர்ப்பு வருதில்லை. வேணுமென்டு நான் சுபாவைத் தவிர்த்து வைக்கேல்லை. எனக்கும் அவளை நினைத்தால் மனசுக்கு வேதனையாய்த் தானிருக்குது. என்னை விளங்கிக் கொள்ளுங்கோ. கட்டினா நான் அவளைச் சந்தோஷமாய் வைத்திருக்க வேண்டாமே. நான் ‘கே’ (gay) ஆக்கும்...”, என்று ஒரு மாதிரிச் சொல்லி முடிக்க முன், “நீ சும்மா விசர்க் கதை கதைக்காதை. எல்லாத்துக்கும் விண்ணானம் கதைக்கிற நீ, இப்ப இப்படிச் சொல்ல உனக்கு வெட்கம் இல்லையே? கூற்பிலை உது பின்னோக்கின பாதை இல்லையே? எங்களை ஒருத்து உன்னைக் கண்டாவுக்கு கொண்டு வந்தது உனக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கையைத் தரத்தான். அந்த நன்றிக்கு எண்டாலும் எங்களுக்கு ஏமாற்றம் தந்தாலும் பரவாயில்லை. எங்களை அவமானப் படுத்தாமல் வாழப் பார்”, என்று அம்மா கத்தின போது, என்னால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை.

அம்மா மாமாவையைப் பற்றி ஏங்கிக் கொண்டிருக்கேக்கை இனி இதைப் பற்றிக் கதைக்கிறது பொருத்த மில்லை என்று, அதை அப்படியே விட்டு விடுகிறேன்.

மேலும் ஒரு மாதம் கழிந்திருக்கும். போர் முடிந்தது என சற்று நிம்மதிப் பெருமூச்ச வந்த போது, பெரியதொரு இடியாக அந்தச் செய்தி வந்தது.

பாதுகாப்புக்காக மாமாவும், மாமியும் ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்துக்கு மாறிய போது, செல் அடிபட்டு அந்த இடத்திலையே போயிட்டினம். சுபாவுக்கு கையிலை மட்டும் காயம்! கேட்ட போது மனம் உறைந்து போனது. யோசித்த போது சுபாவின் வேதனையைக் குறைக்க, அவளை கண்டாவுக்குக் கூப்பிட அவளைக் கட்டுவதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. அம்மாவை ஆசுவாசப்படுத்த, அம்மா, “இப்படி நடக்கும் என்று யார் நினைச்சது. நான் உடனை இலங்கைக்குப் போறன். போய் எத்தனை கஷ்டப்பட்டாவது, எவ்வளவு காசு செலவழித்தாவது சுபாவைக் காம்பிவிருந்து எடுத்து கொழும்புக்கு கொண்டு வந்து, எங்காவது பாதுகாப்பாக இருக்க

விட்டிட்டு வாறன். இங்கை வரும் வரைக்கும் கொஞ்சசக்காலம் அங்கை இருக்கட்டும், என்ன சொல்லுறியள்?", மனசாரச் சொல்லுகிறேன்.

"இந்தப் பிரச்சனைக்கே நீ எப்படி அங்கை போகப் போறாய்?", எனக் கலங்கிய அம்மாவுக்கும், அப்பாவுக்கும் சமாதானங்கள் சொல்லி, ஒரு மாதிரி பலரின் அணைவில் பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்க்கள் செலவழித்து சுபாவைப் பாத்த கணம், இப்போதும் சோகமான சுவடாயிருக்கிறது.

அவளைக் கொழும்புக்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்து கலியாணப் பதிவு செய்ய முன் என் பிரச்சனையைச் சொல்ல பல முறை முயன்றிருப்பேன்.

ஆனால் சடமாகவே மாறிப் போனவளிடம் எதையுமே கதைக்க முடியேல்லை. கண்ணுக்கு முன்னால் பெற்றோரைப் பறி கொடுத்தது மட்டுமன்றி, பல அவலங்களுக்கு சாட்சியானதில் அவளின் உடலும் மனமும் உறைந்து போயிருந்தது.

நண்பன் ஒருவன் மூலம் கேள்விப்பட்ட ஒரு கவுன்சிலருடன் அவளை வாழவைத்து விட்டு வீடு வந்தேன்.

இப்ப மீண்டும் சந்திக்கும் போது, கொஞ்சமாவது மனத்திடத்துடன் இருப்பாள் என எதிர்பார்க்கிறேன். வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போவதற்கிடையில் என்னுடைய நிலைமையைப் புரியவைத்து விட வேண்டும். பின் அவள் என்ன முடிவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

என்னுடன் பெயருக்கு வாழப்போறாளா... இல்லை, துணிந்து தன் வாழவை நிச்சயிக்கப் போறாளா என அவள் தீர்மானிக்கும் வரை, ஹோட்டலில் இருந்து பார்ப்போம் என நினைத்தபடி, காரைப் பாக் பண்ணிவிட்டு அவளை வரவேற்கப் போகிறேன்.

முந்தி நிற்கும் சூவடுகள்

“ரீச்சர், இன்டைக்கு நாங்கள் நாடகம் நடிக்க லாமோ?” இது சுதன். அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் இன்னும் சிலரும், “ஓம் ரீச்சர், நாங்கள் நாடகம் நடித்து கண நாளாச்சு. பிளீஸ்”, என வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்கள்.

காலையில் தமிழ் வகுப்புக்கு வந்ததும், அன்று படிக்க வேண்டிய விடயம் பற்றிக் கலந்துரையாடுவோம். பின், அது சம்பந்தமான சில வாசிப்பும், எழுத்தும் கலந்த பயிற்சிகளை மாணவர்கள் செய்வார்கள். நிறைவாக வகுப்பு முடிய முன் இருக்கும் 30 நிமிடங்களுக்கு தமிழில் கதைக்கும் பயிற்சிக்காக ஏதாவது ஒரு ‘குழு விளையாட்டு’ விளையாடுவோம். அந்த ஒழுங்கு முறையில் விளையாட்டுக்கான நேரம் இது என்பது தெரிந்த மாணவர்களின் கோரிக்கை தான் அது.

“சரி, தனி ஆளாகவோ அல்லது குழுவாகவோ உங்களுக்கு விருப்பமான மாதிரி நடித்துக் காட்டலாம். நிபந்தனை தெரியும் தானே, முடியுமானவரையில் நீங்கள் தமிழிலை தான் கதைக்க வேணும்”, என்கிறேன். பின் தொடர்ந்து, “தயார் செய்கிறதுக்கு ஐந்து நிமிஷங்கள்

தாறன். தயார் எண்டால், இங்கை வந்து வட்டமாக இருங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு, குழுவாக நாம் கூடும் இடத்தில் போய் அமர்ந்து கொள்கிறேன்.

தமிழில் கடைக்கத் தயங்கும் அல்லது மற்றவர்களின் முன் எழுந்து நிற்கக் கூச்சப்படும் மாணவர்கள் எனச் சிலர் பார்வையாளர்களாக மட்டும் இருக்க விருப்பம் தெரிவித்தனர். கடைசியில் மூன்று குழுக்கள் மட்டும் நாடகத்துக்கு தயார் என முன் வருகின்றனர்.

முதலில் வந்த அபர்னா குழு, மன உணர்ச்சி களுக்கும், அவற்றைக் கையாளும் முறைகளுக்கும் உதாரணமாக, நாம் அன்று படித்த ஒரு சம்பவத்தை நாடகமாக்கினார்கள். ஆரம்பத்தில் இரண்டு சிநேகிதிகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பின்னர் அதில் ஒருவர் மூன்றாமவருடன் விளையாடப் போக, மற்றவருக்கு கவலை வருகிறது. என்ன செய்யலாம் என யோசிக் கிறார். முடிவில் தானே மற்ற இருவரும் விளையாடும் இடத்துக்குப் போய் தானும் சேர்ந்து விளையாடலாமா எனக் கேட்டு தன் பிரச்சனையைத் தீர்த்துக் கொள்கிறார். படித்ததை உடனேயே பிரயோகித்தது பற்றிக் கடைத்து, அது நடைமுறைக்கு அனேகமாக ஒத்து வரக்கூடிய தீர்வு தான் எனக் கலந்துரையாடுகிறோம்.

“அப்படி அபர்னா போயிருக்காவிட்டால், அபர்னாவுக்கு கவலையாக இருந்திருக்கும். அப்படிப் போனபடியால், அவவுக்கு இன்னுமொரு சிநேகிதி கிடைச்சிருக்கிறா”, என்று அபி விளக்கம் சொல்ல, “அல்லது அவவின் சிநேகிதிக்கு அவ கவலைப்பட்டது கூடத் தெரியாது இருந்திருக்கலாம்”, என கலா எடுத்துக் காட்டுகிறாள்.

அடுத்ததாக வந்த மழுரன் குழு களவெடுத்துக் கொண்டு ஒடும் ஒருவனைப் பொலீஸ் தூரத்திப் பிடிக்க ஓடுவதாகக் காட்டிய போது, இடையில் போய் அதை தடுத்து நிறுத்த வேண்டியிருந்தது. தடுத்து நிறுத்தி விட்டு “என் இதை இடையிலை நிறுத்தினான் என்று நினைக்கிறியன்?” என நான் கேட்க, தூரத்திக் கொண்டு ஓடிய மழுரனே, “வகுப்பில் ஓடக்கூடாது, சொறி” என்று சொல்கிறான்.

“ஆம், அது மட்டுமில்லை, விளையாட்டுக்குக் கூட வன்முறையைக் கையாளக்கூடாது. களவுடுத்தவரை அடித்து விழுத்துவதாகக் காட்டுவது தேவையற்ற கட்டம்”, என விளங்கப்படுத்துகிறேன்.

முடிவாக வந்தது சுதனின் குழு. சுதனும், மாலாவும் வெளியில் இருந்து கதவைத் திறப்பது போல திறந்து கொண்டு உள்ளே வருகிறார்கள். உள்ளே கஜன் புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். காயத்திரி கொம்பி யூட்டரில் ஏதோ செய்து கொண்டிருக்கிறாள். உள்ளே வந்ததும் வராததுமாய் சுதன் பெரிதாய்ச் சத்தம் போடுகிறான். “ஏய், கஜன், ஏன் இந்தப் புத்தகம் இதிலை கிடக்குது? காயத்திரி, ஏன் அந்தச் சட்டை அங்கை கிடக்குது? பள்ளிக்கூடத்தாலை வந்து இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்தனியள்? ஒண்டையும் ஒழுங்கா வைச்சிருக்கத் தெரியாதே, ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லோன்றுமே?”

“இந்தப் பிள்ளைகள் எப்பவும் இப்படித் தான்”, என்று மாலாவும் குற்றம் சாட்டுகிறாள். “ஏய், இரண்டு பேரும் எழும்பு, இங்கை வா, போய் அதுகளை எடுத்து அந்த அந்த இடத்திலை கொண்டு போய் வை”, அவனின் உறுத்தலின் படி, பிள்ளைகள் அதைச் செய்கிறார்கள்.

பிறகு தன்னுடைய சொக்ஸ்சையும், பெல்ற்றையும் கழற்றி சோபாவுக்குப் பக்கத்திலை ஏறிந்து போட்டு, இரண்டு கால்களையும் தூக்கி கோப்பி மேசைக்கு மேலே போட்டுக் கொண்டு, ரீவியை ஒன் பண்ணுகிறான் சுதன்.

“உனக்கு எந்த நேரமும் கொம்பியூட்டர் தான். முதலிலை உதை விட்டு எழும்பு பாப்பம். பொம்பிளைப் பிள்ளைக்கு வீட்டை ஒழுங்கா வைச்சிருக்கிறதிலை அக்கறை இல்லை. சும்மா எந்த நேரமும் கொம்பியூட்டரிலை குந்திக் கொண்டு இருக்கிறது தான் வேலை. கடைசி போய் படிக்கிற வேலையையாவது செய் பாப்பம்” என்று மாலா காயத்திரியுடன் சத்தம் போடுகிறாள்.

பின் தன்னுடைய கைப்பையை பக்கத்தில் இருந்த கதிரையிலை வீசிப் போட்டு போய், கொம்பியூட்டருக்கு முன்னாலை இருந்து கொண்டு, “அப்பா, விஜே

ரீவியிலை ‘அசத்த போவது யாரு’ வரப்போகுது. நீங்கள் உங்கை என்ன பாக்கிறியள். இதைப் பாக்கிறதெண்டால் கெதியாய் வாங்கோ”, எனக் கூப்பிடுகிறாள்.

“ஓ, ஏழு மணியாச்சுது என்ன, பொறு வாறன், வாறன்”, எண்டு அவசரமா ஒரு பியர் போத்தலுடன் கொம்பியூட்டரை நோக்கி ஓடுகிறான் சுதன்.

பின் சுதனும், மாலாவுமாய் கொம்பியூட்டருக்கு முன்னாலை இருந்து கொண்டு பெரிதாய் சத்தம் போட்டுச் சிரிக்கிறார்கள். காயத்திரியும், கஜனும் சலிப்புடன் தலையை ஆட்டிக் கொள்கிறார்கள். “இப்படிச் சிரிக்கிறதுக்கு உதிலை என்ன கிடக்குதோ தெரியாது”, ஏரிச்சலுடன் சொல்லிக் கொள்கிறாள் காயத்திரி. “இன்டைக்கும் நேரத்துக்கு சாப்பிட ஏலாது”, தொடர்கிறான் கஜன்.

நான்காம் வகுப்புப் படிக்கும் ஒன்பது வயதுப் பிள்ளைகள் அவர்கள். நாடகம் முடிந்த போது உடனே என்ன சொல்வது என்று எனக்கு தெரியவில்லை.

“எங்கடை வீட்டிலையும் இப்படித்தான்” எனகிறாள் சுபா.

இது தான் முன்மாதிரி என, இரண்டு கைகளிலும் உள்ள சுட்டு விரலையும், மோதிர விரலையும் விரிப்பதும் மடக்குவதுமாய்க் மேற்கோள் குறி போலக் காட்டிச் சிரிக்கிறாள் காயத்திரி.

“ஐ கான்ற வெயிற் ரு பி எ டாட்”, எனகிறான் சுதன்.

“ஓம், அப்பத்தான் நாங்கள் நினைச்சதைச் செய்யலாம்”, சகஜமாய்ச் சொல்லிக் கொள்கிறான் கஜன். எனக்கு எங்கோ உறைக்கிறது.

மனசும் கொஞ்சம் வலிக்கிறது.

வல்லினம், ஏப்ரல் 2010

(செப்ரம்பர் 2009)

ரோற்றங்கள்

“அம்மா, அம்மா”, என பல தடவைகள் மகன் கூப்பிடு வதைக் கேட்டும் கேட்காதது போல் தனது வேலையில் வெகு மும்ரமாக நின்றான் கலா.

“என்ன, மது கூப்பிடுறது கேட்கேல்லையே? பிறந்த நானும் அதுமா அவனை அழவிடாமல் போய்ப் பாரன்”, என்று பத்திரிகைக்குள் தலையையும், வாய்க்குள் சாப்பாட்டையும் வைத்துக் கொண்டு சொன்னான் மனோ.

“நீங்கள் இருந்த இடத்திலை இருந்து கொண்டு சம்மா கதையுங்கோ. நான் விடிய எழும்பின நேரத்திலை யிருந்து சமையலோடை அவதிப்படுறது தெரியேல் வையே, ஏன் நீங்கள் போய்ப் பாக்கக் கூடாதே?” பட்டாச போல் வெடித்தாள் கலா.

கடைசியில் மது எழும்பி, அழுது கொண்டு அம்மாவைத் தேடி குசினிக்கு வந்தான்.

“அம்மா, ஐ கோல்ட் யூ தவுசன் ரைம்ஸ்”.

“மதுக் குட்டி, ஹப்பி பேர்த்டே. நல்ல பிள்ளை மாதிரி ஒரு இடத்திலை இருந்து ரீவியைப் பார், அப்பு. அம்மா பிள்ளையின்றை பார்ட்டிக்கு சமைக்கிறன்”.

ஆனால் மது விடாமல் அவளின் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்த படி சின்னங்கிக் கொண்டு நின்றான்.

“நீங்கள் ஒருக்கா எழும்புங்கோவன், உந்த ரீவியை ஒருக்காப் போட்டிட்டு இவனை உதிலை கொண்டு போய் விடுங்கோ பாப்பம்”.

மனோ அவன் கத்தக் கத்தக் கட்டிப் பிடித்துத் தூக்கிக் கொண்டு போய் ரீவிக்கு முன்னாலை இருத்தினான்.

“பிறகு சத்தம் போடாமல் இருந்தியெண்டால் நீ கேட்ட மாதிரி நான் உனக்கு பவர் ரெஞ்சர் ரோய் வாங்கித் தருவன்”, என ஒரு புரோப்போசலை மதுவுக்கு சொன்னான்.

முடிவில் ரீவியில் பவர் ரெஞ்சர்கள் ஓன்றுக்குப் பின்னால் ஓன்று துவக்குடன் ஓடிப் போனதைப் பார்த்த திறிலில் ரீவியுடன் ஜக்கியமானான் மது.

“சரி, நான் குளிச்சிட்டு வாறன். என்னென்ன சாமான் வாங்க வேணும் என்டு ஒரு லிஸ்ற் போட்டு வை”, என்ற படி குளிக்கப் போனான் மனோ.

கலாவுக்கு மூன்று அடுப்பிலுமிருக்கும் கறிகளைப் பார்ப்பதா அல்லது தொலைபேசி அழைப்புக்களுக்கு பதில் சொல்வதா என ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்துக்கு வரச் சொல்லி அவள் அழைப்புக் கொடுத்திருந்தவர்கள் தம்மால் வரமுடியாது என அறிவிக்க, பிள்ளையை வாழ்த்த, எப்படி அவள் வீட்டுக்கு வருவது என வழி கேட்க என பல காரணங்களுக்காக அவளை அழைத்துக் கொண்டே இருந்தனர். மது மீண்டும் அழுத் தொடங்கினான்.

“இப்ப என்னத்துக்கு கத்திறாய்?” கோபமாகக் கேட்டாள் அவள்.

“ஜி ஆம் கங்கிறி”, என அவன் சொன்ன போது தான் மணி பதினொன்று ஆகிவிட்டது. மது இன்னும் சாப்பிடவில்லை என்பது தெரிந்தது.

“பசிச்சால் கேட்கிறது தானே. அதுக்கு ஏன்

அழுவான்? சரி, எழும்பி வா, முகம் கழுவிப் போட்டு சாப்பிடலாம்”, என்று அவள் அவசரப்படுத்துவதையும் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருந்த மதுவைத் தானே இழுத்துக் கொண்டு போய், அவன் முகத்தைக் கழுவிப் போட்டு கூட்டிக் கொண்டு வந்து சாப்பாட்டு மேசையில் இருத்தினாள் அவள்.

“ஐ வான்ற் ஹனி நட் சீரியல், நொட் திஸ்” என அவள் கொடுத்த பாணைத் தள்ளினான் மது.

“மது, உன்றை சீரியல் முடிஞ்சுது எண்டு தெரியுமெல்லே. நான் இன்னும் அதை வாங்கேல்லை. எனக்கு இப்ப கன வேலை இருக்குது. சம்மா கரைச்சல் தராமல் இன்டைக்கு மட்டும் இதைச் சாப்பிடு”.

“யூ செட் யூ வில் கெற் இற் ரூடே”, என மீண்டும் சத்தமாக அழுதான் அவன்.

“பசிச்சால் என்னெண்டாலும் சாப்பிடலாம். வேணாம் எண்டால் விடு. ஆனால் சம்மா அழுதால் அம்மாவுக்கு கோவம் வரும். பிறகு அடி தான் விழும்” என்று அகப்பையைக் காட்டினாள் அவள்.

அதற்கு பயந்து அழுகையை விட்ட மது, பிறகு பாணில் விளையாடத் தொடங்கினான்.

“என்ன எண்டாலும் செய். உன்னோடை மினக்கெட இப்ப எனக்கு நேரமில்லை” என்று சொல்லி விட்டு மீண்டும் குசினிக்குள் சென்றாள் அவள்.

கடையால் வந்த மனோ சாமான்களை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு வீட்டை அலங்கரிக்கத் தொடங்கி னான். திடீரென மனோ சொன்ன பவர் றெஞ்சர் நினைப்பு வந்தவுடன் “வெயர் ஸ் மை பவர் றெஞ்சர் ரோய்?” என்று கேட்டு மீண்டும் அழுத் தொடங்கினான் மது.

“நான் இப்ப தமிழ்க் கடைக்குத் தான் போனனான். பிறகு வாங்கித் தாறன். ஆனால் இப்படி நீ நெடுக அழுதி எண்டால் ஒண்டும் வாங்கித் தர மாட்டன். முதலிலை அழுகிறதை நிப்பாட்டு. பலுள் ஊதிக் கட்டுவும். வா”, என கடையை மாற்றினான் மனோ. பலுள்களினால் மனோ வீட்டை அலங்கரிப்பதைப் பார்ப்பதில் மதுவுக்கும் ஒரு உற்சாகம் வர, பலுளுடன் விளையாடத்

தொடங்கினான் மது.

“மது தன்றை சீரியல் இல்லை என்னு காலைமை சாப்பிடேல்லை. அடுத்த தரம் அவன் பல்லவி பாடுறதுக்கு முன்னம் ஒருக்கா மக்டோனால்ஸ்க்குப் போய் அவன் சாப்பிட ஏதாவது வாங்கிக் கொடுங்கோ.”

“இந்தக் குளிருக்கை எத்தனை தரமப்பா நான் வெளியிலை போறது? வெளியிலை நிக்கேக்கை சொல்லியிருக்கலாமே. இப்ப சமைச்சதிலை ஏதாவது ஒண்டைக் குடன்.”

“எனக்கு உவனோடை மஸ்லுக்கட்ட இப்ப நேரமில்லை. போய் வாங்கிக் குடுக்கப் பஞ்சி எண்டால் அவன்றை சாப்பாட்டு அலுவலை நீங்களே பாத்துக் கொள்ளுங்கோ. அல்லது பிறகு கோயிலுக்கு போட்டு வரக்கே ஆவது வாங்கிக் குடுத்திடுங்கோ” என்று அவள் சொல்ல, “சரி... பொறு. ஒரு அரை மணித்தியாலத்திலை போறன்” என்று ஒத்துக் கொண்டான் அவன்.

ஜுந்து மணியானதும் அவர்களின் வீடு மிக மிகப் பரபரப்பானது, கலா தான் சமைத்த ஆட்டுக்கறி வறுவல், சுறா வறை, இறால் பொரியல், தண்டுரிக் கோழிக்கால், நூடில்ஸ், வெஜிரெபில் புரியாணி என்று எல்லாச் சாப்பாடுகளையும் சாப்பாட்டு மேசையில் அழகாக ஒழுங்குபடுத்தினாள். பிறகு இன்னொரு வட்ட மேசையின் நடுவில் வைக்கப்பட்டிருந்த பெரிய பவர் ரெஞ்சர் கேக்குக்குப் பக்கத்தில், வடை, லட்டு, ரோல்ஸ் என்று வைக்க, மனோ தன் சிருஷ்டிப்புத் திறனைக் காட்ட, அன்னாசிப்பழத்தில் ஒரு பறவை மாதிரிச் செய்து அதை மற்றப் பழங்களால் அழகுபடுத்தினான். அப்படிச் செய்யும் போது, வாங்கி அடுக்கிய பியர் போத்தல்களில் ஒன்றையும் எடுத்து அடிக்கடி குடித்துக் கொண்டான்.

“சரி! ஆறு மணியாகுது. நான் வெளிக்கிடப் போறன். மதுவுக்கு உடுப்பைப் போட்டுப் போட்டு நீங்களும் ரெடி பண்ணுங்கோ”, என அவள் போக, “மது வா, உடுப்பு போட”, எனக் கூப்பிட்டான் மனோ. மது அந்த உடுப்பு வேண்டாம் என பிடிவாதம் பிடித்தான். மனோவுக்கு வேலைக் களைப்படுதன் நேரமும் போகிறது

என்ற அவசரத்தில் சரியான கோபம் வந்தது. மதுவுக்கு இரண்டு அடி போட்டு விட்டு, அவன் அழ அழ தனது பலம் எல்லாம் சேர்த்து, அவனை கட்டிப் பிடித்து உடுப்பைப் போட்டு முடித்தான் மனோ. மது மீண்டும் அந்தக் குருத்தாவை கழற்றுவதாக பிசு செய்தான். அவள் சிலை உடுத்த குறையிலை வெளியிலை வந்து, “ஏ, மது உன்றை பேர்த்தே பார்ட்டி எல்லே! ஆட்கள் எல்லாம் பிரசன்றில் எல்லாம் கொண்டு வரப்போயினம். நல்ல பிள்ளையாயிரு பாப்பம்”, என்றாள்.

“ஜீ டோன்ற் வான்ற் திஸ் பார்ட்டி, ஜீ கேற் தீஸ் குனோத்ஸ், ஜீ வான்ற் ரு கோ ரு ஓடி ஓட் சக் அண்ட் பிளே தெயர்”, என பலம் கொண்ட மட்டும் கத்தினான் மது.

“உந்த உடுப்பு என்ன விலை தெரியுமே? சும்மா குழப்படி செய்து இன்னொரு அடி வாங்கப் போறியோ?”, என எச்சரிக்கை செய்தாள் அவள்.

கடைசியில் அழுத முகத்துடனும், கசங்கிப்போன குருத்தாவுடனும் நிற்கும் மதுவை பார்த்தவர்கள், “என்ன பிள்ளைக்கு ஏதாவது வருத்தமோ?” என்றனர்.

“கணக்காக ஜஞ்சாவது பிறந்த நாள் சனிக்கிழமையிலை வருது, வடிவா ஆறுதலாக் கொண்டாடலாம் எண்டால் இந்தக் காலத்துப்பிள்ளையள் சரியான.....” வசனத்தை எப்படி முடிப்பது என்று தெரியாமல் பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டாள் அவள்.

முடிவில் வீட்டின் ஒரு கரையிலை குவிக்கப்பட்ட பரிசுப் பொருள்களும், வீடு நிறைந்த ஆட்களுமாய் வீடு அமளிப்பட, அழுது களைத்த மது, தனது அறையின் ஒரு ஓரத்தில் நித்திரையாய் போயிருந்தான்.

கேக் வெட்டுவீதற்காக மது எங்கே எனத் தேடி வந்த கலாவுக்கு, மதுவைப் பார்த்ததும் வந்தது துக்கமா அல்லது ஏமாற்றமா எனப் புரியவில்லை.

— கிழமை ஒன்று அறுந்து போகின்றதா? —

“ ரவியின்றை முகத்திலை
இப்பத்தான் கொஞ்சம் களை
கட்டியிருக்கு”.

“ஓம், பாவம்! இரண்டு
பிள்ளையளோடையும் சரியா
கஷ்டப்பட்டுப் போனான்.”

கலியாண வீட்டிலிருந்த இரண்டு பேர் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது, இடையில் புகுந்து, “திரும்பக் கலியாணம் கட்ட மாட்டன் என்று நின்டவனை மனம் மாத்திச் சம்மதிக்க வைச்சது நான் தான்”, என்று பெருமையாய்ச் சொல்லிக்கொள்கிறா மாமி.

எனக்கு அவர்களின் கதையைக் கேட்கவும், கலியாண வீட்டைப் பார்க்கவும் ஏரிச்சல் ஏரிச்சலாய் வருகிறது. அம்மாவை விபத்தில் இழந்த போது ஏற்பட்ட ரணத்தை விட, அப்பாவும் எமக்கென இல்லாமல் போகப்போறார் என்பது பெரிய வலியாக இருக்கிறது.

அன்று அம்மாவின் உடலின் மேல் விழுந்து கதறிய எனக்கும், தம்பிக்கும், “குஞ்சுகள், உங்களுக்கு அப்பா நான் இருக்கிறன். அழாதேயுங்கோ அப்பு”, என்று அவர் சொன்னபோது, அவரைக் கட்டிக்கொண்டு கதறினாம்.

ஆனால் இப்படி ஒரு வருஷக் காத்திருப்பு முடிஞ்சவுடனே, அவசரப்பட்டு அவர் தனக்கொரு சோடி தேட இன்னொரு கலியாணம் செய்வார் என்று யாருக்குத் தெரியும். என் மனதில் நடந்து போன சம்பவங்கள் படமாக விரிகின்றன.

ஒரு நாள் இரவு எல்லோருமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது திடீரென, “பிரியா, சுதன் உங்கள்

ரண்டு பேரையும் அப்பாவாலை தனிய வளக்க முடியாது. அது தான் நான் ஒரு கலியாணம் செய்வம் என்டு நினைக்கிறன். அப்ப உங்களுக்கு ஒரு புது அம்மா கிடைப்பா”, என்கிறார்.

அந்த எதிர்பாராத அறிவிப்பினால் நிலை குலைந்து, “வேண்டாம்”, எனத் தம்பி அழுத போது, “அப்பா, உங்களுக்கு பாட்டி சமைச்சுத் தாறா தானே. பிறகு நான் வளர்ந்து சமைச்சுத் தருவன் அல்லாட்டி ரோசியின்ரை டாட் மாதிரி நீங்களும் சமைக்கப் பழகலாம். நாங்கள் எங்கடை வேலையைச் செய்வம். இனி ஒண்டுக்கும் உங்களைக் கஷ்டப்படுத்த மாட்டம். எங்களுக்கு அம்மா ஒண்டு தான். வேறை ஒரு அம்மாவும் வேண்டாம்”, என நானும் பரிதவிப்புடன் சொல்கிறேன். அப்படி ஒரு கலியாணம் நடக்கக் கூடாது என மனம் பலதடவைகள் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறது. ஆனால் அவருக்கு எங்களுடைய அபிப்பிராயத்தில் எந்த வித அக்கறையும் இருக்கவில்லை. தான் ஏற்கனவே முடிவு செய்து விட்டது மாதிரி நடந்து கொண்டார். போதாதற்கு அது எங்களுடைய நன்மைக்காகத் தான் என்றும் சொல்லிக் கொண்டார்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை, ஒரு பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வருகிறார். அவவைப் பார்த்த போது எனக்கு ஏனோ குமட்டுவது மாதிரி இருக்கிறது. தன்னுடைய குதி உயர்ந்த செருப்பை லாவகமாய்க் கழற்றி விட்டு, எங்களைப் பார்த்து கண் அடிக்கிறா அவ. அப்பா எங்களைக் கூப்பிட்டு காட்சிப் பொருள்கள் மாதிரி அவவுக்கு முன்னால் இருத்தி, எங்களுக்கு மட்டும் சொந்தமான சில பகிடிகளைக் கூட அவவுக்குச் சொல்லிச் சிரிக்கிறார். அவவின் பலத்த சிரிப்பொலி என் காதுகளை அதிர வைக்கிறது. பின் அவவைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் அவவின் வீட்டில் விட்டுவிட்டு வரும் போது, அவ வாங்கிக் கொடுத்ததாக எனக்குப் பிடித்த ஸ்ரோபெரி சண்டே ஐஸ்கிரீமும் தம்பிக்குப் பிடித்த வனிலா மில்க் சேக்கும் கொண்டு வருகிறார். அன்றிலிருந்து எனக்கு ஸ்ரோபெரி சண்டே ஐஸ்கிரீம் ஏனோ பிடிக்காமல் போய்விடுகிறது.

திருமணப் பதிவு முடிந்த நாளிலிருந்து அப்பா வோடை தனிய இருக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடையாதா என மனம் ஏங்க ஆரம்பிக்கிறது.

ஒவ்வொரு இரவும் தொலைபேசியில் இருப்பதே அப்பாவின் வாடிக்கையாகிறது.

சில ஞாயிறுக்கிழமைகளில் தனது அறையில் அந்தப் பெண்ணுடன் கதவைப் பூட்டிப் போட்டும் இருக்கிறார். எனக்கு ஒன்றுமே செய்ய முடியாத அளவுக்கு உடம்பு நடுங்குவதும், எப்ப அவ போவா என்று மணிக்கூட்டைப் பார்த்து பார்த்து கண்கள் பூத்துப் போவதும் தான் வழமையாகின்றன.

“அம்மா செய்ற மாதிரி இந்த முறையும் உன்றை ‘பேர்த் டே’க்கு உனக்கு விருப்பமான இடத்திலை போய்ச் சாப்பிடுவோம், பிறகு மூவிக்கு போவோம்”, என்கிறார் அப்பா.

“அம்மா இல்லாமல் எனக்கு பேர்த் டே செலிபிரேர் பண்ண விருப்பமில்லை”, சொல்ல முதல் கண் கலங்கி, குரல் உடைகிறது. அம்மா வந்து கண்ணுக்குள் நிற்கிறா. நான் அழுவதைப் பார்த்ததும் தலையைத் தடவிக் கொடுக்கிறார் அப்பா.

“பிரியா, நீ சந்தோஷமாய் இருக்கிறதைத் தானே அம்மா விரும்புவா... இல்லையே, பிள்ளை, மாட்டன் என்று சொல்லாதை. பிறகு எனக்கும் கவலையாயிருக்கும்”, என்கிறார். பிறகு என்னுடைய பிறந்த நாள் அன்றும் அவவையும் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வருகிறார். வெளியில் போக என வெளிக்கிட்ட நான் சட்டையைக் கழற்றிப் போட்டு நான் வரவில்லை என அழுகிறேன்.

“சரி, உனக்கு வெளியிலை போறது விருப்பமில் லாட்டில் நாங்கள் அதை வீட்டிலை கொண்டாடுவேம்” என்று அப்பா சொல்ல, அவ கேக்கும் செய்து, மட்டன் புரியாணியும் செய்கிறா. எனக்கு எதையும் சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. தலையிடிக்குது என்று சொல்லி விட்டு நாள் பூராவும் என அறையினுள் அடைந்து கிடக்கிறேன். அம்மா இறந்த போது இருந்த வலியிலும் அதிகமாக என் மனசு வலிக்கிறது. அழுது அழுது கண்கள் ஏரிகின்றன.

கலியாணத்துக்கு நான் குறிக்கப்பட்டதும், “பிரியா, சுதன் அப்பாவுக்கு வாற மாதம் கலியாணம் நடக்கப் போகுது. அதுக்கு உடுப்பு எடுக்கப் போகவேணும், இரண்டு பேரும் போய் வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு வாங்கோ, போவம்”, என்கிறார்.

நான் வர மாட்டேன் என பிடிவாதமாக மறுத்து விடுகிறேன். தம்பி மட்டும் அப்பாவுடன் கூடப் போகிறான்.

பின்னர் உடுப்புகளுடனும் கூட அவவுடனும் வீட்டுக்கு வந்தவர், கதையோடை கதையாக, “இனி நீங்கள் யசோவை அம்மா என்று தான் கூப்பிட வேணும்”, என்கிறார்.

அதைக் கேட்டதும் எனக்குச் சரியான ஆக்திரமும் கவலையும் வருகிறது. “எனக்கு அம்மா இல்லை, அவ எங்களைத் தனியாய் விட்டிட்டு போயிட்டா, நான் வேறை ஆட்களை அம்மா என்று கூப்பிட மாட்டன்”, எனக்கு நானே வாய் விட்டுச் செய்தாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன் நான்.

அதைக் கேட்ட அப்பா, “பிரியா, யசோவுக்கு சொறி சொல்லு. இது என்ன உன்றை பழக்கவழக்கம்?” என்று கத்துகிறார்.

நான் என்னுடைய அறைக்குள் போய் இருந்து அம்மாவை நினைத்து பெரிதாகக் கத்தி அழுகிறேன். வழைமை போல் உடம்பெல்லாம் நடுங்குகிறது. மனம் துடிக்கிறது.

“எல்லாம் விட்டுத் தான் பிடிக்க வேணும். சும்மா அவளைக் கடியாதே” என பாட்டி அப்பாவுக்கு ஆலோசனை சொல்கிறார்.

கலியாண வீட்டுக்கு சில தினங்களுக்கு முன்பாக வீட்டு வந்த யசோ, தான் சமைக்கப் போவதாகச் சொல்லிச் சமைக்கிறா. வழைமை போல நான், ஒரு சீனி வத்தாளங்கிழங்கையும், கோழியுடன் சேர்த்து ரோஸ்ற பண்ணிய காய்கறிகளையும் செய்து சாப்பிடப் போன போது, “பிரியா, உது என்ன சாப்பாடு, நான் மினக் கெட்டு நூடில்ஸ் செய்து வைத்திருக்கிறன். அதைச் சாப்பிடு”, என்கிறா யசோ.

“எனக்கு இது தான் விருப்பம். அம்மா என்னை இது சாப்பிட விடுறவ. இதைத் தான் நான் சாப்பிடப் போறன்”, என உறுதியுடன் சொல்கிறேன் நான்.

“சரி! அது முந்தி, இப்ப நான் தான் அம்மா. உன்றை நல்லதுக்குத் தான் சொல்லுறந். வளர்ற பிள்ளை நீ, வடிவாய்ச் சாப்பிட வேணும், உதை வைச்சிட்டு கொஞ்சம் நூடில்ஸ் எடுத்துச் சாப்பிடு பாப்பம்”.

பொரிந்து தள்ளுறா அவ.

“எனக்கு அம்மா இல்லை எண்டவுடனே யாரும் எனக்கு அம்மாவாக ஏலாது. நான் என்றை அம்மா வோடை எதைச் செய்தனோ, அதைத் தான் செய்வன்” என்று நான் சொல்ல, அப்பாவுக்கு சரியான கோவம் வருகிறது.

“பிரியா, அவ கேட்கிறதுக்காக தன்னும் கொஞ்சம் சாப்பிடு” என அதட்டலாகச் சொல்லி, எனக்கு முன்னால் அவர் வைத்த நூடில்ஸ்சை, கையால் தட்டி விட்டு நான் எழும்பப் பூகம்பம் வெடிக்கிறது.

“நான் சொன்னதிலை என்ன பிழை?” என அவ அழுகிறா.

“தாய் இல்லாப் பிள்ளைகள் என்று கொஞ்சம் கண்டிப்பில்லாமல் இருந்தது தான் இதுக்கெல்லாம் காரணம். யசோ யூ டோண்ற வொறி. நான் பாத்துக் கொள்ளுறன்”, என அவவைத் தட்டிக் கொடுக்கிறார் அப்பா.

பிறகு என் அறைக்குள் வந்து நின்று முழங்குகிறார். அதன் பின் அவரும் நானும் முகம் கொடுத்துக் கதைப்பது நின்று போகிறது.

கலியாண அமளி எல்லாம் முடிந்து ஒரு வாரமாயிற்று. பாடசாலையால் வீட்டுக்கு வந்த போது, வரவேற்பறையில் இருந்த நயகரா நீர்வீழ்ச்சிப் படம், மலையின் கீழ் உள்ள ஓடையில் சில மான்கள் தண்ணீர் குடிக்கும் இன்னொரு படத்தால், பிரதியீடு செய்யப் பட்டு, சோபாக்கள் எல்லாம் வேறு விதமான ஒழுங்கில் மாற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

“பாட்டி, யார் இதெல்லாம் மாத்தினது?” வந்ததும் வராததுமாய்க் கோபமாய்க் கேட்கிறேன் நான்.

“ஏன், நான் தான் மாத்தினது”, கொஞ்சம் இறுமாப்புடன் சொல்கிறா யசோ.

“எனக்கு இது பிடிக்கேல்லை”, காரமாய்ச் சொல்கிறேன் நான்.

“நானும் இந்த வீட்டிலை தானே இருக்கிறன், அதோடை இப்படி அடிக்கடி மாத்தினால்தான், வீட்டைப் பாக்க நல்லாயிருக்கும். புதுசுக்கு இசை வாக்கப்படப் பழக வேணும்”, இரட்டை அர்த்தத்தில் சொல்கிறா அவ.

“அம்மா, ஒரு நாளும் தன்றை இஷ்டத்துக்கு இப்படி ஒன்றும் செய்கிறதில்லை. எங்களையும் கேட்டுத் தான் எதையும்....” சொல்ல முடிக்க முன் அழுகை பீரிட்டுக் கொண்டு வருகிறது.

“பிரியா, இங்கை வா!”

பாட்டி கூப்பிடுறா. பாட்டியைக் கட்டிக்கொண்டு அழுகிறேன்.

“பிரியா, இனி நீ சின்னப்பிள்ளை இல்லை, பத்து வயசாச்சது. நிலைமையை கொஞ்சம் விளங்கிக் கொள்ளு. அப்பாவும் பாவம் தானே, அம்மாவை நினைவு படுத்திற விஷயங்கள் வீட்டிலை குறைஞ்சால் அவருக்கும் கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருக்கும்...”அவ சொல்லி முடிக்கவில்லை, எனக்கு பாட்டியிலும் ஆவேசம் வருகிறது.

“எனக்கு என்றை அம்மாவின்றை நினைவுகள் வேணும். அதை அழிக்க நான் விடமாட்டன். அம்மா இருந்த வீடு, அம்மா வைச்சிருந்த மாதிரித்தான் இருக்க வேணும். அல்லது இந்த வீட்டிலை நான் இருக்க மாட்டன்”. சின்னப் பிள்ளை மாதிரி கேவிக் கேவி அழுகிறேன் நான்.

“பிரியா, நான் உன்னோடை கொஞ்சம் கதைக் கலாமோ?” என என் அருகே வந்து யசோ கேட்ட போது, என்னையும் அறியாமல் என் தலை மேலும் கீழும் ஆடுகிறது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக விவசாய விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான
நீரஞ்சனி விஜேந்திரா இலக்கியத்திலும் மிகுந்த ஆர்வமுள்ளவர்.
இலங்கையில் தெல்லிப்பழையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர்
தற்போது கனடாவில் குடும்பத்துடன் வசீத்து வருகிறார்.

இவரது கதைகள் யுகமாயினி, காலச்சுவடு, மல்லிகை, ஞானம், காலம்,
தினக்குரல், வல்லினம், கனடா உதயன் என்பவற்றில் வெளிவந்துள்ளன

இக்கதைகளிற் பல, புலம் பெயர் நிலையில்,
கனடாவில் வாழுகின்ற ஈழத்துமிழர் சமூகத்தின்
பல்வேறு நிலைப்பட்ட பிரச்சனைகள்
மற்றும் அனுபவங்கள் முதலியவற்றை
அவற்றின் இயல்பான கோலத்தில்
நமது தரிசனத்திற்கு இட்டு வருவன்.
இவற்றுட் சில வாசகருடைய மனங்களில்
அசைவுகளை ஏற்படுத்தவல்லன
-----கலாநிதி. கௌசல்யா சுப்பிரமணியன்

நீரஞ்சனியின் சிறுகதைகள்
அகம் சார்ந்தவை. ஒரு சில கதைகள்
கலாசார அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தவுங்கலூம்.
ஏற்படுத்த வேண்டும்.
அப்போதே புதியன் காணுதல்
வாழும், இயல்புமாய் அமையும்
----- சித்தன், யுகமாயினி

ISBN 978-9-9738750-1-0

